

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Tessa Lilly

Book 3

True Luna

Finding My True Mate

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Gerçek Luna
Gerçek Eşimi Bulmak
Beyaz Kurt Serisi 3. Kitap

Tessa Lilly

OceanofPDF.com

BLURB

Beyaz Kurt Serisinin 3. Kitabı

"Lütfen, sik beni," dedim nefesimi tutmaya çalışarak.

"Neden bu kadar sabırsızsın, küçük dostum?" Logan elini kalçama koyup eteğimi yavaşça kaldırmaya başlarken homurdandı.

Hâlâ hoşuma gitmeyecek kadar

yavaştı. "Sana ihtiyacım var."

İnledim.

Logan eli nihayet amıma ulaştığında homurdandı.

"Kahretsin, çok ıslaksın," diye mırıldandı diz çökerken.

Eteğimi yukarı kaldırdı ve dudaklarını popomda hissettim. Külotumu kenara çekerken şefkatle öptü. Bacaklarımı daha geniş açtı ve bir parmağını kıvrımlarımda gezdirdi.

İnledim ve kıvrandım. Ona ihtiyacım vardı. Şimdi.

Emma ve Logan birbirlerini işaretleyeli dört yıl olmuştur. Hayat her ikisi için de harika gidiyor ama Logan, Samuel'in söylediği şeyi unutamıyor. Birinin eşinin peşinde olmasından korkuyor. Haydutlar Alfa Drake'in sürüsüne saldırmaya başladığında ne olacak? O haydutlar Emma'nın peşinde mi? Alfa Logan'ın sürüsüne beklenmedik bir misafir geldiğinde ve Beyaz Kurt hakkında ilginç bir hikâye anlattığında neler olacak? Emma ve Logan önlerine çıkan engelleri aşmayı başarabilecekler mi? Birlikte kalabilecekler mi yoksa kader onları ayıracak mı?

Beyaz Kurt Serisi'nin 3. kitabında cevapları öğrenin.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

97. BÖLÜM - Luna KİTAP 2 Emma POV

Masanın üzerine eğil ve beni bekle. Kocamdan bir zihin bağlantısı aldım. Bir saniye içinde geliyorum.

İçim karıncalandı ve yüzüme küçük bir gülümseme yayıldı.

Kıyafetlerini çıkarma. Hırladı. Bu onuru istiyorum.

Bunu hak etmek için ne yaptığımı bilmiyordum ama buna çok fazla karşı koyamazdım. Arkadaşımla seks yapmak beni her zaman rahatlatmayı başaran tek şeydi.

Zor bir gün geçirdim. İnşa etmekte olduğumuz yeni anaokulu henüz bitmemişti. Malzemelerin sevkiyatı gecikmişti ve nedenini bilmiyorduk. Açılış sürekli erteleniyordu ve bu beni çok sinirlendiriyordu. Eski anaokulumuz da iyi durumda değildi. Yavrular daha iyisini hak ediyordu. Ebeveynler daha iyisini hak ediyordu.

Logan gelmeden önce kendimi biraz rahatlatmak için ensemini sıktım. Yine de faydasızdı. Gergin kaslarımı gevşemeye zorlayamıyordum.

Ayağa kalktım ve arkadaşımın dediğini . Kendimi almadım. ama eteğimi biraz daha kaldırdım. İçime daha hızlı girmesini istiyordum.

Birkaç dakika sonra ofisimin kapısının açıldığını duydum. Şehvetli bir hırıltı beni zaten olduğumdan daha da ıslattı. Kapının kilitlendiğini duydum ve eşimin harika kokusu bana ulaştı. Derin derin içime çektim, her saniyesinin tadını çıkardım.

"İşte bu güzel bir manzara." Logan bana yaklaşırken şöyle dedi. "Bu sabah giydiğinden beri o eteği üzerinden çıkarmak ."

Büyük elini hissettim ve titredim.

"Lütfen." İçime girmesini dileyerek inledim.

"Lütfen ne?" Logan eğilip boynumu öperken homurdandı.

Bunun bir faydası olmadı. Sadece bacaklarımın arasındaki ağrıyı daha da kötüleştiriyordu. Nefes almak gittikçe zorlaşıyordu.

"Lütfen, sik beni." Nefesimi tutmaya çalışarak söyledim.

"Neden bu kadar sabırsızsın, küçük dostum?" Logan elini kalçama koyup eteğimi yavaşça kaldırmaya başlarken homurdandı.

Bağlantım için hâlâ çok yavaştı.

"Sana ihtiyacım var." İnledim.

Logan eli nihayet amıma ulaştığında homurdandı.

"Kahretsin, çok ıslaksın." diye mırıldandı diz çökerken.

Eteğimi yukarı kaldırdı ve dudaklarını popomda hissettim. Külotumu kenara çekerken şefkatle öptü. Bacaklarımı daha geniş açtı ve bir parmağını kıvrımlarımda gezdirdi.

İNledim ve kıvrandım. Ona ihtiyacım vardı. Şimdi.

Açıklığımı yalarken soğuk dilini hissettim.

"Bunu her yaptığımda nasıl daha lezzetli oluyorsun?" diye homurdandı tekrar ayağa kalkarken.

etmesini sağlamak için kendimi geriye ittim. Sert aletin kıcıma baskı yaptığını hissettim.

"Seni açgözlü küçük şey." Logan kıcımlı tokatlarken homurdandı.

Kıkırdadım ve tekrar ittim, inlemesine neden oldum. Pantolonunu indirebilmek için bir adım geri çekildi.

Bir saniye sonra içime girdiğini hissettim.

Ben inledim, o da homurdandı.

"Siktir, bebeğim." diye homurdandı içime girip çıkmaya başlarken.
"Çok iyi hissediyorsun."

Bir elini sırtıma koyarak beni masanın üzerine sabitledi. Hareket edemiyordum. İtişlerinin tadını çıkarmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Ve onlardan keyif aldım. Vücudumun tamamen rahatladığını hissettim. Aklımdaki tek şey dostumdu. Vücudumdaki elleri, içimdeki siki, etrafımı saran kokusu, beni sabit bir tempoda sikerken çıkardığı homurtuların sesi.

Orgazma yaklaşmıştım ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bana daha fazla dokunmasına ihtiyacım vardı.

İnledim ve o da ne istediğimi hemen anladı. Aşağı uzandı ve

klitorisimi ovmaya başladı.

"Benim için gel, bebeğim." Logan hırladı.

Vücudumun hissettim. Karnımda tatlı bir patlamanın başladığını hissettim. Yumruklarımı sıkıca sıktım. Ayak parmaklarım topuklarımın içinde kıvrıldı.

Logan'ın hamleleri hızlandı ve sertleşti. hissedebiliyordum. Tekrar homurdandı ve ben yüksek sesle inledim.

İçimdeki patlama zirveye ulaştı. Logan'ın hamlesi durdu ve onun içimde titrediğini hissettim.

"Siktir, Emma." Logan nefes nefese kaldığını söyledi.

Kalbim hızla . Nefeslerim kısa ve hızlıydı. Bir bulutun üzerinde süzülüyordum ve bunun her saniyesinden keyif alıyordum.

Logan içimden çıktı ve külotumu düzeltti. Elini sırtımdan çekti ve eteğimi tekrar aşağı indirdi.

Ayağa kalktım ve döndüm. Logan gözlerinde o kadar büyük bir sevgiyle bana bakıyordu ki içim ürperdi.

Yanaklarımı avuçladı ve beni şefkatle öptü.

"Sana hiç ne kadar mükemmel olduğumu söyledim mi?" Logan diliyle alt dudağımda gezinirken mırıldandı.

Gülümsedim. Bunu bana her gün söylerdi.

"Bana her söylüyorsun." Kollarımı beline doladığımda söyledim.

Logan gülümsedi ve beni tekrar öptü. Kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. İhtiyacım olan tek şey onun dokunuşuydu.

Onu öpmeyi bıraktım ve gülümsedim.

"Gidip temizlenmem gerek." Dudaklarına küçük bir öpücük kondururken söyledim.

"Hayır." Logan sessizce homurdandı. "şekilde bırakacaksın. Bu gece eve geldiğimizde tohumlarımı üzerinde görmek istiyorum."

Logan beni tekrar öptü ve ben de parmaklarımı saçlarına dolayarak onu kendime çektim.

Logan beni kucağına aldı ve ofisimdeki kanepeye doğru yürüdü. Bizi oturttu, dudaklarını benimkilerden hiç ayırmadı.

Onu tekrar istedim.

Logan beni öpmeyi bıraktı ve sırtıttı. "Seni tekrar becermem için eve dönene kadar beklemen gerekecek bebeğim."

İçimi çektim ve şakacı bir şekilde gözlerimi devirdim.

"Seni domaltıp kıcına bir tokat daha attırtma bana." Logan aşağı uzanıp popomu sıkarak söyledi.

"Hiç yardımcı olmuyorsun." Boynuna bir öpücük kondururken sızlandım. Logan kıkırdadı ve şakağımı öptü.

"Stresli olduğumu hissettim bebeğim." dedi usulca. "Sorun ne?" İçimi çektim ve ona küçük bir gülümseme verdim.

Gerçekten mükemmeldi. Beni neyin rahatlatacağını biliyordu. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyordu, o yüzden bana geldi.

O ihtiyacım olan her şeydi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 98 - Güvenli değil

Logan POV

Arkadaşımı kollarımda tutuyor ve kendime gelmeye çalışıyordum.

Ne zaman seks yapsak, mükemmel oluyordu. Ofislerimizden birinde ayaküstü ya da evde uzun, ateşli bir seans olması fark etmiyordu. Mükemmeldi. O mükemmeldi.

Onu neredeyse kaybettiğime inanamıyordum. Geri dönüp 25 yaşındaki Logan'ın ağzını burnunu kırmak istedim. O aptal ve zayıftı. Neredeyse tüm hayatıma mal oluyordu. Neredeyse hayatımın aşkına mal oluyordu.

"Sana katılacağım. Leon hırladı. "Pençelerimi onun kıkırına çekinmem.

"Yapmayacağını biliyorum. Dedim ve kurduma kıkırdadım.

"Stresli olduğumu hissettim bebeğim." Elimi sırtında aşağı yukarı gezdirirken usulca söyledim. "Neyin var?"

Emma'nın gerginliğini hissettim ve neye ihtiyacı olduğunu hemen anladım. Benim dokunuşum onu her zaman rahatlatırdı. Onun dokunuşu beni her zaman rahatlatırdı. Ne zaman konuda stresli olsam eve, eşimin yanına gelirdim ve tüm sıkıntıları yok olurdu.

Daha önce nasıl çalıştığımı gerçekten bilmiyordum. Onsuz nasıl çalışıyordum?

"Anaokulu için gereken malzeme yine gecikti." Emma iç çekti. "Açılışı ertelemek zorunda kalacağız. Yine."

Kaşları çatıldı ve alt dudağını ısırды. Gerginliğinin geri geldiğini hissettim.

"Yapabileceğin hiçbir şey yok bebeğim." Dudağını dişlerinin altından çekerken usulca söyledim.

"Neden sürekli geç kalındığını öğrenebilirim." diye iç geçirdi kucağımdan . "Gidip bakabilirim..."

"Hiçbir yere gitmiyorsun." Sözünü kestim. "Bu güvenli değil."

"Neredeyse dört yıl oldu Logan." Emma iç çekti. "Samuel yalan söyledi.
Andrew ondan hiçbir şey öğrenemedi."

"Andrew'un ondan bir şey öğrenememiş olması yalan söylediği anlamına gelmez." Ayağa kalkıp ona yaklaşırken homurdandım. "Senin peşinde başkalarının da olduğunu söyledi. Sürüden ayrılmaya izin vermeyeceğim. Burada en güvende olan sensin."

Ona bir şey olacağı düşüncesi bile beni lanet olası dünyayı yakmaya hazır hale getirmişti.

Onu kaybedemezdim.

"Peki ya çocuklar?" Emma karşı çıktı. "Peki ya ebeveynler? Yeni bir anaokulunu hak ediyorlar. Çocuklar oynamak ve öğrenmek için güzel bir yeri hak ediyor. Ben bir Luna'yım. Daha iyisini yapmalıyım. Yapmalıyım..."

Onu bir öpücükle susturarak saçmalamasını engelledim.

"Sen inanılmaz bir Luna'sın." Alnımı onunkine yaslariken söyledim. "İnsanlar sana tapıyor. Bu senin suçun değil, bebeğim."

"Keşke daha fazlasını yapabilseydim." Emma iç çekti.

Yanağını okşadım ve burnunun ucunu öptüm. Kapı çalınarak sözümüz kesildi.

"Emma?" Andrew'un sesini duyduk.

İçimi çektim, arkadaşımı bıraktım ve kapıya doğru yürüdüm. Kilidi açtım ve Andrew'u içeri aldım.

Beni görür görmez gözlerini devirdi ve içini çekti.

"Bu kapının neden kilitli olduğunu bilmek bile istemiyorum." Andrew yanımdan geçerken mırıldandı.

Sırıttım ve kapıyı kapattım. "Sorun nedir?"

Andrew Emma'ya sordu.

"Anaokulunun materyali yine gecikti." Emma masasına geri dönerken içini çekti.

Yürürken kışını izledim ve tekrar sertleştim. O dar etek ve topuklu ayakkabılar kışını mükemmel gösteriyordu. Kış onsuz da mükemmel değildi. Sadece ne kadar mükemmel olduğunu görmemi sağlıyordu.

Benimkini becerdiğine inanamıyordum.

"Yine mi?" Andrew içini çekti. "Ne haltlar dönüyor burada?"

"Gidip görmek istedim..." Emma konuştu ama Andrew hemen onun sözünü kesti.

"Hiçbir yere gitmiyorsun." diye homurdandı ve Emma'nın gözlerini devirmesine neden oldu.

Bu gece kendine güzel bir şaplak hak etti. Bize gözlerini devirip ve ben buna katlanamıyordum. Belki de sadece o mükemmel küçük yuvarlak şeye dokunmak için bir bahane istiyordum.

"Logan zaten hayır dedi." Emma masasına otururken söyledi.

"Güzel." Andrew sert bir şekilde söyledi. "Sürüden ayrılmıyorsun."

"Dört yıl oldu." Emma tekrar masasına bakarken şöyle dedi masasının üzerindeki kâğıtlar. "Biri beni almak isteseydi şimdiye kadar alırdı."

Homurdandım.

"Bunu bilemezsin, Emma." Andrew kanepeye otururken içini çekti.
"Bekliyor olabilirler."

"Ne için?" Emma başını kaldırıp Andrew'a bakarak sordu.

"Bilmiyoruz." Onun yerine ben cevap verdim. "Senin hakkında hâlâ pek bir şey bilmiyoruz, Emma."

Aslında hiçbir şey bilmiyorduk. Samuel'in bize ne söylediğini biliyorduk.
Bulduk
saklandığı yerde bazı eski kitaplar ve parşömenler vardı ama hepsi deşifre edemediğimiz eski bir dilde yazılmıştı. Bir cadıya ihtiyacımız vardı ama bulamadık. İletişime geçmeyi başardıklarımız da bize yardım etmeyi reddetti.

Sanki bir şeyden korkuyor gibiydiler. Ya da
birinden.

"Beni zaten endişelendiğimden daha fazla endişelendirme, Em." Andrew i çekti. "Yaşlanıyorum ve bu stresi kaldıramıyorum."

"29 yaşındasın." İçimi ektim.

"Bebeğiniz yolda." Emma da aynı anda söyledi. "Bunun stresli olacağını düşünmüyor musun?"

Emma kaşını kaldırdı ve sırtıttı.

"Ayrıca, sen de bana yaşlı diyorsun ve bu hiç hoşuma gitmiyor."
Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak söyledim.

"Siz ikiniz gerçekten de birbiriniz için mükemmelsiniz." Andrew mırıldandı. "Hep benim gibi masum insanlara saldırıyorsunuz."

Emma ve ben homurdanarak Andrew'un gözlerini devirmesine neden olduk.

", ihtiyar." Kıkırdayarak söyledim. "Yapacak işlerimiz var."

Andrew ayağa kalktı ve ben karıma yaklaşıp ona bir öpücük verirken bekledi.

"Bu gece görüşürüz, bebeğim." Yumuşakça söyledim.

"Sabırsızlanıyorum." Emma bana küçük bir gülümseme verdi. Arkadaşımın ofisinden çıkıp kendi ofisime döndüm. Bu gece onunla yalnız kalmak için sabırsızlanıyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 99 - Çağrı

Andrew POV

Logan'la birlikte ofisine ve oturdum.

"Daisy nasıl?" Logan masasına otururken bana sordu.

Daisy benim eşim ve Drake'in küçük kız kardeşi idi. Onunla üç yıl önce Drake'le birlikte sürümüzü ziyaret ettiklerinde tanışmıştım. Sonunda onu bulduğuma inanamıyordum. Onu ilk gördüğüm andan beri ona tapıyordum ve şimdi yavrumu taşıdığı için ona daha da çok tapıyorum.

Başlangıçta biraz endişeliydim. Daisy'nin Emma'ya zarar vermesinden korkuyordum. Sienna'nın yaptıklarından sonra kimseye güvenmiyordum.

Ama çok yanılmışım çünkü Daisy Emma'ya tapıyordu. Drake kız kardeşine Emma hakkında o kadar çok şey anlattı ki Daisy onu zaten tanıyormuş gibi hissetti. Kısa sürede arkadaş oldular ve ayrılmaz oldular. Çok mutluydum. Daisy kız kardeşime bir tehdit olsaydı ne yapardım bilmiyordum.

"O çok hamile." Yüzümde küçük bir gülümsemeyle söyledim. "Yavrum doğana kadar gerçekten sabırsızlanıyorum. Hormonları allak bullak olmuş durumda."

"Beni neyin beklediğini görmek güzel." Logan kıkırdadı ve ona kaşlarımı kaldırmama neden .

"Emma yavru yapmaya mı karar verdi?" Ben sordum.

"Son zamanlarda bu konu hakkında hiç konuşmadık." Logan söyledi. "Ama bu açmayı düşünüyorum. Ona baskı yapmak istemiyorum ama onu bırakmak istiyorum, anlıyor musun? Onu şimdiden yuvarlak bir göbekte etrafta dolaşırken, yavrularımı taşıırken hayal edebiliyorum."

Logan parlak bir şekilde gülümsedi ve ben de kıkırdadım.

"Bu garip çünkü o benim kız kardeşim, ama senin ne yaptığını çok iyi biliyorum.
Yani." Gülümseyerek söyledim. "Hayatınızın aşkını yavrunuzu taşıırken görmek gerçekten çok özel bir şey."

Gerçekten . Gözlerimi Daisy'den alamıyordum. O mükemmeldi. Bana kalsa, her zaman hamile olurdu.

". " Logan özlemle iç çekti. "Baba olmaya hazırım." "Bu bizden biri."

Mırıldandım. "Çok korkuyorum."

Gerçekten . Ya yavruma zarar verirsem? Ya her şeyi berbat ettiysem? Ya berbat bir baba olsaydım?

"Sen neden ?" Logan haykırdı. "Neden korkman gerekiyor?"

" batırmak." Dedim ki. "Ya çocuğumu

mahvedersem?" Logan bana inanamayarak baktı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun, dostum?" Logan dedi ki. "Sen zaten Emma'ya babalık yapıyorsun. Onu sen . O çok harika biri ve sen de onun harika biri olmasına yardım ettin."

Yüzüme küçük bir gülümseme yayıldı. Emma gerçekten de benim yavrumdu. Onun yetiştirilmesiyle o kadar ilgiliydim ki bazen onun babası değil de ağabeyi olduğumu hatırlamakta zorlanıyordum. İnsanlar onun babası olduğumu söylediğinde aldırmıyordum. Onun gibi bir yavruya sahip olduğum için onur duyuyordum. Onunla çok gurur duyuyordum.

"Ailen ölmeden önce bile onu sen büyütüyordun." Logan devam etti. "Birçok açıdan onun gerçekten babasısın."

"Onun babası olmaktan gurur duyuyorum." Gülümseyerek söyledim. "Onun kardeşi olmaktan gurur duyuyorum. Sadece arkadaşı olsaydım da gurur duyardım. O inanılmaz biri."

"Öyle." Logan yumuşak bir sesle söyledi. "Onun harika biri olmasına yardım , bu yüzden endişelenmene gerek yok. Oğlunuz da harika olacak."

Logan haklıydı. O harika olacaktı. Onu sonsuza dek sevecek, mutlu ve güvende olmasını sağlayacaktım.

"Drake aradı." Logan konuyu değiştirerek şöyle dedi. "Haydutlarla bazı sorunları varmış."

Kalbim hızla çarptı. Haydutlar mı? O şerefsiz için çalışanlarla aynı kişiler mi? Samuel'e yardım edenlerle aynı kişiler mi?

"Ne düşündüğünü şimdiden anlayabiliyorum." Logan içini çekti. "Drake onların Samuel'in adamları olduğunu düşünmüyor. Bir grup olarak çalışıyor gibi görünmüyorlar. Birey gibi görünüyorlar."

Rahatlamış bir nefes aldım.

"Ne tür bir sorun yaşıyor?" Göğsümdeki taşın düştüğünü hissederek sordum.

Bir şeylerin gitmesini bekleyip durdum. Dört yıl geçmişti ama ben hâlâ birinin gelip kız kardeşimi benden almaya çalışmasını bekliyordum. Hâlâ Samuel'in sözlerinin gerçekleşmesini bekliyordum.

"Sınıra yakın evlerde çok sayıda hırsızlık olayı yaşanıyor." Logan söyledi. "Drake devriyeyi artırıyor ama haydutlar onları atlatmaya devam ediyor."

"Şerefsizler." Mırıldandım. "Kimseye zarar verdiler mi?"

"Hayır." Logan başını sallayarak, "Hayır," dedi.

"Sadece çalışıyorlar." Başımı salladım ve kaşlarımı çattım.

"Drake sınırı korumaya yardımcı için bazı kurtlarımızı gönderip gönderemeyeceğimizi sordu." Logan devam etti.

"Elbette." Ben de kabul ettim. "Kurtlarımızdan bazılarını göndermesi için Lewis'le konuşacağım. Lewis kimi göndereceğimizi bilir."

Logan başını salladı ve masasının çekmecesinden bir sürü kâğıt çıkardı.

"Bu benim gitmem için bir işaret." Logan'ın gözlerini devirmesini sağlayarak söyledim.

"Alfa olmak o kadar da çekici bir şey değil." Logan mırıldandı. "Çoğunlukla sadece evrak işleri."

"İşte bu yüzden Beta olmaktan hoşlanıyorum." Sırıttım. "Sen evrak işlerinde boğulurken ben Lewis'le konuşmaya gidiyorum."

Logan bana yine gözlerini devirdi ve ben de kıkırdadım.

"Sonra görüşürüz dostum." Ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken söyledim.

Ofisinden çıkıp kapıyı arkamdan kapatırken Logan bir hoşça kal mırıldandı.

Lewis'le konuşmadan önce bir şey yapmak istedim.

"İçeri gel." Ofisinin kapısını çaldıktan sonra kız kardeşimin sesini duydum.

Kapıyı açtım ve içeri girdim. Emma bana baktı ve gülümsedi.

"Hey." Emma yumuşak bir sesle söyledi.

Ona yaklaştım, sarıldım ve başının üstünden öptüm. "Seni seviyorum."

Sessizce söyledim.

"Ben de seni seviyorum." Emma kollarını bana sıkıca sararak, "Seni de seviyorum," dedi. "Her şey yolunda mı?"

"Elbette, aşkım." Şakağından öperek söyledim. "Sadece sana sarılma ve seni sevdiğimi söyleme ihtiyacı hissettim."

Emma kıkırdadı ve kollarını bana doladı. "Sen en iyi

kardeşsin." dedi yumuşak bir sesle.

Ben en iyisiydim çünkü o beni iyi yaptı. Onsuz kendim olamazdım. O olmasaydı kim olacağımı bilmiyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 100 - Kız Kardeş

Emma POV

"Daisy?" Evime girer girmez ona seslendim.

Burası artık ağabeyim ve Daisy'nin eviydi ama bana her zaman buranın benim evim olduğunu ve öyle kalacağını söylediler. Odama dokunmadılar bile. Benim olmasını istediler. Onlara çok minnettardım. Bu ev ve Andrew ailemle olan tek bağlantımdı. İkisine de sahip olduğum için çok şanslıyım.

"Mutfak." Onun sesini duydum.

Mutfağa doğru yürüdüm ve onu görür görmez gülümsedim. Yürürken küçük bir penguene benziyordu.

"Gülümsemeyi kes." Daisy kaşlarını çatarak bana baktı. "Hamile kadar bekle. Yürümek zordur."

Ona yaklaşırken sııttım ve ellerimi karnına koydum. "Nasılmış

benim küçük dostum?" Yumuşakça sordum.

Elimi tekmeledi ve ben de gülümsedim.

"Çok kicky." Daisy iç çekti. "Benden kurtulmasını sabırsızlıkla bekliyorum, böylece değişiklik olsun kardeşini tekmeleyebilir."

Homurdandım ve karnını hafifçe okşadım.

"Neyin var tatlım?" Daisy parmaklarını saçlarımda gezdirirken sordu. "Seni rahatsız eden bir şey olduğunu görebiliyorum."

Ona baktım ve küçük bir gülümseme verdim.

Daisy'yi çok sevdim. Beni en başından beri kucakladı ve o zamandan beri bana sevgiden başka bir şey göstermedi. Sienna'nın yaptığı gibi beni bir rahatsızlık olarak görmesinden korkuyordum. Andrew ve benim birbirimiz için ne kadar önemli olduğumuzu anlamayacağından korkuyordum. Kardeşimle beni ayırmaya çalışacağından korkuyordum.

Ama neyse ki çok .

Nazik ve sevgi dolu biriydi. Benim en iyi arkadaşım ve kız kardeşim oldu.

Hayatımda olduğu için şanslıydım.

"Açılışı yine ertelemek zorundayız." Ellerimi karnından çekerken iç çektim.

"Yine mi teslimat?" Daisy kaşlarını çatarak sordu. "Evet." Masaya

doğru yürüyüp söyledim. "Bir şey var ve ben ne olduğunu bilmiyorum."

"etmesi için birini gönderebilir misiniz?" Daisy bana doğru kıpırdanırken sordu.

Gülümsememek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım.

"Gidip kendimi kontrol etmek istedim ama..." Konuşmaya başladım ama Daisy sözümü kesti.

"Ama kardeşin ve Logan hayır mı dedi?" diye kıkırdadı karşıma .

"Evet." İçimi çektim. "Dört yıl oldu. Neden korktuklarını bilmiyorum."

"Seni kaybetmekten korkuyorlar, tatlım." Daisy masanın üzerinden uzanıp elimi içine alırken şöyle dedi. "Andrew'un duygularını hissedebiliyorum, Emma. Seni ne kadar sevdiğini tarif bile edemem. Sen onun bebeğisin.

Kız kardeşi, ilk çocuğu. Sana bir şey olursa çıldırır, Em. Hayatta kalabileceğinden emin değilim."

Daisy'nin sesi kesildi ve derin bir nefes aldı.

"Logan'a ne olacağını sana söylememe bile gerek yok." diye devam etti, elimi sıkıca sıkarak. "Bana ne olacağını söylememe bile gerek yok. En iyi arkadaşıımı ve küçük kız kardeşimi kaybetmek istemiyorum."

Yutkundum ve gözyaşlarıımın yanağıma düşmesini engellemeye çalıştım.

"Amy bana en iyi arkadaşım dediğini duymasın." Şaka yaptım.

"Biliyorsun
ne kadar kıskanç olduğunu."

Daisy şakacı bir şekilde gözlerini devirdi, ben de kıkırdadım.

"Muhtemelen baldızım olacağı için şanslı, yoksa onunla kavga ederdim." Daisy bana göz kırparak söyledi.

"Drake ondan seçilmiş eşi olmasını mı istedi?" Nefes nefese kaldım.

Drake ve Amy yıllar içinde çok yakınlaştılar. Ne Drake ne de Amy eşlerini bulamadılar. bir şeyler olduğunu biliyordum ama bu kadar ciddi olduğunu bilmiyordum.

"Henüz değil." Daisy öyle dedi. "Birkaç gün sonra geldiğinde yapacak. Daha önce yapmak istedi ama her seferinde vazgeçti."

Daisy gözlerini devirdi ve beni kıkırdattı.

"Kardeşim tam bir aptal." dedi. "O koca, inatçı kafasına vurmayı özledim."

Güldüm ve başımı salladım.

Drake ve Daisy'nin harika bir ilişkisi vardı. Birbirlerine tapıyorlardı. Drake iki yaş büyüktü ve bir Alfa'ydı ama Daisy'yi dinlemek zorundaydı. Çok komikti.

"Güzel, kızlar gecesine ihtiyacımız var." İçimi çektim. "Son zamanlarda o kadar çok işim vardı ki ofisimden zar zor çıktım. Çok şey kaçırdım."

"Bunu yarın yapabiliriz." Daisy gülümseyerek şöyle dedi. "Bunu yapmak isterim çünkü doğumdan sonra bir süre bunu yapamayacağım."

"Tabii ki." Telefonumu çantamdan çıkarırken gülümsedim. "Amy'ye haber veririm."

Amy'ye kısa bir mesaj yazdım ve telefonumu çantama geri .

Ön kapı açıldı ve eşimin muhteşem kokusu bana ulaştı. Eliza mırıldandı.

"Daisy, Emma?" diye seslendi kardeşim.

"Mutfak." Daisy bağırdı.

Birkaç dakika sonra kardeşim ve Logan içeri girdiler. Logan bana gülümsedi ve hızla yanıma yaklaştı.

"Seni özledim." diye mırıldandı beni usulca öperken.

"Ben de seni özledim." Ona gülümseyerek söyledim.

"Yarın kız kıza bir gece geçirmeyi düşünüyorduk." Daisy, Logan ve benim ona bakmamızı sağlayarak şöyle dedi. "Arayı kapatmamız lazım."

"Elbette." Logan hemen cevap verdi ve bana baktı. "Yarın evde kalmanı istiyorum. İşe gitme."

Kaşlarımı çatmıştım. "Neden? Yapacak çok işim var. Yapmak zorundayım..."

"Ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyorum, Emma." Logan kesti. "Evde kalıyorsun. Bir süreliğine ofise gitmezsen kötü bir şey olmaz."

gün."

"Logan haklı, aşkım." Andrew ekledi. "Böyle devam edersen hasta olacaksın."

İçimi çektim ve dudağımı ısırdım.

"Kızlar gecesini kızlar gününe çevirebilir ve rahatlatıcı bir şeyler yapabiliriz." Daisy bana gülümseyerek şöyle dedi.

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım.

"Harika." Daisy sırttı. "!"

Kardeşim kıkırdadı ve başının üstünü öptü. "Eve gitmeye hazır mısın, bebeğim?" Logan bana sordu.

Ona baktım ve başımı salladım.

Güzel. Beni zihnine bağladı. Çünkü seni gerçekten becermem gerek.

Gülümsemem sırtıma dönüştü ve Logan'ın şehvet dolu bir hırlamayı zapt etmek zorunda kaldığını söyleyebilirim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 101 - Yetişmek

Emma POV

"Logan'la seks yapmak bir şey?" Göl kıyısında güneşlenirken Amy bana sordu.

Bir dirseğimin üzerine kalktım ve güneş gözlüklerimi kaldırarak ona soru sorarcasına baktım.

"Ciddi misin?" Şaşırarak sordum.

Amy bana deli olan benmişim gibi baktı.

"Ne?" dedi. "Drake ile seks hakkında konuşamam çünkü Daisy . Daisy de Andrew ile seks hakkında konuşamaz çünkü sen . Sahip olduğumuz tek şey sensin."

". " Daisy kıkırdadı.

"Siz ikiniz delisiniz." Tekrar mırıldandım.

Onlarla Logan ve yetenekleri hakkında konuşmayacaktım.

"Hadi ama Emma." Amy iç çekti.

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim." Sırıtarak söyledim çünkü aklıma bir fikir gelmişti. "Kıskanabilirsin."

Amy ve Daisy nefes nefese kaldılar, bu da beni güldürdü.

"Tamam, şimdi bilmem gerek." Amy kolumu tutarak söyledi.

"Hiç şansın yok." Güldüm.

"Sen ve benim aptal kardeşim sonunda birbirinize aşık kabul ediyor musunuz?" Daisy konuyu değiştirerek Amy'ye sordu.

"Teşekkür ederim Daisy." Kıkırdayarak söyledim.

"Oh, bana teşekkür etme." Daisy güneş gözlüklerini kaldırıp bana sırttı. "Eğer Andrew senin kardeşin olmasaydı, sana onun yatakta ne kadar harika olduğunu söyledim."

Ellerimi hemen kulaklarımın üzerine koydum.

"Bunu bilmeme gerek yok!" Daisy ve Amy'yi güldürerek şöyle dedim
Be
n.

"Ee, Drake." Amy'ye bakarak konuyu değiştirdim.

Amy içini çekti ve başının üstündeki güneş gözlüklerini kaldırdı.

"O inanılmaz biri." Amy dedi ki. "Sadece yatakta değil, diğer her yönden iyi."

Daisy öğürdü, ben de ona sırttım.

"Eğer sana eşi olmanı teklif etseydi, evet der miydin?" Daisy gülümseyerek sordu.

Amy içini çekti ve alt dudağını ısırıldı.

"Tanrıça, hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyorum." Amy'nin yüzüne küçük, sevgi dolu bir gülümseme yayıldı. "Ama ben, bir Luna?"

Kaşlarını çattı ve endişeyle bana baktı.

"Yapabilir miyim bilmiyorum." Amy sessizce söyledi. "Ya eşini bulduysa? Ya birinin yerini alırsam? Ya korkunç bir Luna olsaydım?"

Uzandım ve elini elime aldım.

"Senden harika bir Luna olurdu, Amy." Yumuşakça söyledim. "Nazik ve sevgi dolusun ve en önemli şey de bu."

"Kardeşim neredeyse otuz yaşında." Daisy ekledi. "Eşini bulabileceğini hiç sanmıyorum. Bu konuda çok konuştuk ve onun öldüğünü düşünüyor. tanışmadan önce."

Kalbim acıyla sıkıştı. Logan'ı asla bulamayacağımı düşünmek bile acı içinde çığlık atmak istememe neden oluyordu.

"Ya öyle ya da Mars'ta yaşıyor." Daisy iç çekti. "Kardeşim çok seyahat etti ama onu hiç bulamadı. Öyle biri yok."

Sinirli bir şekilde dudağını ısırarak Amy'ye baktım.

"Peki ya sen?" Ona sordum. "Gerçek eşini beklemek istiyor musun?"

Amy bana baktı ve iç geçirdi.

"Ben de onun var olduğunu düşünmüyorum." dedi. "23 ve onu hala bulamadım. Muhtemelen de asla bulamayacağım."

Bu beni çok üzdü. Gerçek eşini bulamamak çok acı verici olmalı. Ama Amy ve Drake birbirlerini buldular ve önemli olan da buydu.

"Kardeşim harika bir adamdır." Daisy gülümseyerek şöyle dedi. "Ve seni çok seviyor."

"Ben de onu seviyorum." Amy yumuşak bir sesle söyledi.

"O zaman hiç şüpheniz olmasın." Daisy şöyle dedi. "Bir Alfa ile gerçek eş olman harika bir Luna olacağın anlamına gelmez. Bir Alfa ile gerçek eş olan pek çok kadın gördüm ama berbat Luna'lardı."

Daisy'nin bana bakmasını sağlayarak homurdandım.

"Bu kadınları nerede gördün?" Ben sordum. "Buraya gelmeden önce süründen zar zor ayrıldın."

"Gördüm, duydum." Daisy elini sallayarak söyledi. "Hepsi aynı."

Amy ve ben kıkırdadık, Daisy bize gözlerini devirdi.

"Belki de eve gitmeliyiz." Daisy iç çekti. "Emma'nın yeğeni mesanemin üzerine atlıyor."

"Daisy'nin hoşlanmadığı bir şey yaptığında Emma'nın yeğeni ya da Andrew'un oğlu oluyor." Amy'ye bakıp kaşlarımı kaldırarak söyledim. "Uslu durduğunda annemin mükemmel küçük yavrusu oluyor."

Amy eşyalarını toplamaya başlarken güldü.

"Bu sadece gerçek." Daisy gözlerimi şakacı bir şekilde devirmemi sağladı.

Eşyalarımızı topladık ve evlerimize geri döndük.

"Bebeğim?" Logan ön kapıyı açar açmaz bana seslendi.

"Hey." Sesinin geldiği yöne doğru yürüdüm. "Bu kadar erken saatte evde ne yapıyorsun?"

Mutfığa girdim ve yakışıklı dostumu yemek pişirirken gördüm. Gömlek giymiyordu ve kaslı sırtını mükemmel bir şekilde görebiliyordum.

Biraz ağzımın suyu aktı.

"Eve gelip küçük dostumla biraz vakit geçirmeye karar verdim." dedi ve bana dönüp dizlerimi titreten bir gülümseme takındı. "Bugün ofiste yapacak pek bir şey yoktu."

Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı gezindi ve sıırttı.

"En sevdiğim bikinimi mi giyiyorsun?" diye sordu

şehvetle. Bacaklarımın arasında ıslaklık hissettim.

"Ben." Çantamı yere bıraktım. "Sana göstermemi ister misin?"

Logan tamamen arkasını döndü. Mutfak tezgâhına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Bunu evet olarak kabul ettim.

Gülümsedim ve elbisemi başımın üzerine

kaldırdım. Onu yere attım ve Logan

homurdandı.

Aramızdaki mesafeyi iki uzun adımda kapattı. Mayomun üst parçasını çözdü ve yere düşmesine izin verdi.

Ağzı bir saniye sonra meme ucumdaydı, emiyor ve hafifçe ısıırıyordu.

Yüksek sesle inledim ve sırtımı dikleştirdim.

Logan elini kullanarak diğer göğsümle oynamaya başladı.

"Siktir, Emma." diye homurdandı. "Tadın inanılmaz." Onun

tadına bakmak istedim.

Tek hamlede eşofmanını ve boxerını indirdim. Dizlerimin üzerine çöktüm ve ona baktım.

Beni yerinde tutabilmek için saçlarımdan bir tutam yakaladı. Diğer eliyle sikini kavradı ve ağzımın önüne yerleştirdi.

"Aç bebeğim." dedi ve ben de söyleneni yaptım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 102 - Ziyaret

Logan POV

"Neden bu kadar ?" Andrew masasının üzerindeki kâğıtları karıştırırken sordu.

Mutluydum çünkü dün gece arkadaşımı birkaç kez becerdim. Her zamanki gibi harikaydı. O kadar mükemmeldi ki ona doyamıyordum. Amının ve o küçük ağzının ne kadar harika olduğunu hatırlayınca sikim tekrar zonkladı.

Gerçi bunu kardeşine söyleyemezdim.

"Bilmek istemezsin." Andrew'un başını kaldırıp bana bakmasını sağlayarak sııttım. Gözlerini devirdi ve iç çekti.

"Buna asla alışamayacağım." Andrew tekrar kâğıtlara bakarak mırıldandı.

"O 22 yaşında, Andrew." Ben söyledim. "O bir yetişkin."

"Benim gözümde o hâlâ, sümükleri gıdıkladığı için bana burnunu temizleten o küçük kız." Andrew dedi ve beni kıkırdattı.

"Sana burnunu mu temizletti?" Gülmemek için kendimi zor tutarak sordum.

"Evet." Andrew başını salladı. "Serserilerin nerede olduğunu görmek için beni içeri bakmaya zorlardı."

Gülmemi daha fazla tutamadım.

"Oh, bunun için onu çok kızdıracağım." Başımı sallayarak söyledim.

Andrew bana bakmadan homurdandı.

"Drake yarın geliyor mu?" Andrew'a sordum.

"Evet." Başını salladı. "Daisy'yi görmek ve Amy'yle önemli bir konu hakkında konuşmak istiyor."

Emma bana Drake'in Amy'ye seçilmiş eşi olmasını teklif edeceğini söyledi. Onlar adına mutlu olmuştum. Amy iyi bir kızdı ve kendisiyle ilgilenecek iyi bir eşi hak ediyordu. Drake kesinlikle öyleydi.

"Drake Amy'den seçilmiş eşi olmasını isteyecek." Andrew'un tekrar bana bakmasını sağlayarak söyledim.

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Zamanı gelmişti."

"Katılıyorum." Başımı salladım. "Onlar adına mutluyum."

"Emma'dan vazgeçtiği için mutlusun." Andrew sırtarak söyledi.

Haksız değildi. Drake eşime aşıktı ve bu beni çok kızdırıyordu. Onu öldürmek istedim. Gözlerini oymak istedim. Çünkü ona bakmaktan vazgeçmiyordu. Onu işaretledikten sonra bile durmadı. Emma birkaç kez onu öldürmemi engellemek zorunda kaldı. O benim kızımdı ve başka hiçbir erkek ona yaklaşamazdı. Drake Amy ile takılmaya başladığında, dünyanın en mutlu erkeği bendim.

"Haklısın." Başımı salladım. "Onu birkaç kez neredeyse

öldürüyordum." " canım." Andrew kıkırdadı. "Ama bunu yapmak

zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?

Emma asla onu seçmezdi."

"Biliyorum." İçimi çektim. "Ama beni terk edeceğinden çok korkuyordum. Onu işaretledikten sonra bile fikrini değiştirebileceğini düşündüm. Hâlâ bir şekilde işaretimi kaldıracağını ve beni terk etti. Onu koridorda yürürken görene kadar onun gerçekten benim olduğunu anlamamıştım."

O gün ne kadar güzel göründüğünü hatırladım ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Sıra dışıydı ve gözümü ondan alamıyordum. Güzelliği aklımı ve ruhumu ele geçirmişti. O gün kaybolmuş küçük bir köpek yavrusu gibiydim. Yaptığım tek şey ona bakmak ve onu takip etmektir.

O gün onu becermek için sabırsızlanıyordum. Elbisesini bile beklemedim. Sadece içine girdim ve tüm vücudunun tadını çıkardım. Bu, o gece seks yaptığımız anlardan sadece biriydi.

Ve inanılmazdı. Tıpkı bundan önceki ve sonraki her seferde olduğu gibi.

"Öyle, Logan." Andrew bana küçük bir gülümseme verdi. "Sen Bu konuda endişelenmenize gerek yok."

"Biliyorum." Gülümseyerek söyledim. "Endişelenmiyorum. Onun da beni en az benim onu sevdiğim kadar sevdiğini biliyorum."

Yine de bu imkânsız görünüyordu, çünkü ona olan sevgim sonsuzdu. Onun için yapamayacağım hiçbir şey yoktu.

"Drake haydutlar hakkında bir şey söyledi mi?" Konuyu değiştirerek Andrew'a sordum.

"Hayır." Andrew başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Savaşçıları gönderdim. Birkaç gün boyunca herhangi bir haber geleceğini sanmıyorum."

"Sınırlarımız ne olacak?" Ben sordum. "Olağandışı bir haydut faaliyeti var mı?"

Gözümü onlardan ayırmamam gerekiyordu. Samuel'i yakaladıktan sonra, artık hiç haydut grup kalmamıştı. Bu daha çok onlar gibiydi. Onlar Yalnız kurtlar ve birlikte çalışmak ya da bir grubun parçası olmak onlar için alışılmadık bir durumdu.

Drake'in sınırlarında olanlar beni endişelendiriyordu. Çok sayıda haydut kurt aynı davranışı sergiliyordu. Yine bir grubun parçası mıydılar, yoksa Drake'in sınırının düzgün korunmadığı söylentisi yayıldı ve birkaç haydut bundan bir şeyler kazanma fırsatını değerlendirmeye mi karar verdi?

Eğer bir grubun parçasıydılarsa, planları neydi? Neyin peşindeydiler? Ne istiyorlardı? Biri için mi çalışıyorlardı? Samuel'in bizi uyardığı kişi miydi?

Eğer eşimin peşinde olsalardı, hepsini öldürürdüm. "Hayır." Andrew söyledi. "Şüpheli bir şey yok."

Başımı salladım.

"Savaşçılarımıza haydutlardan birini yakalamalarını söyle." Dedim ki. "Benzer şekilde davranan bu kadar çok kişi olması hoşuma gitmiyor."

"Çoktan bitti." Andrew söyledi. "Ben de bu konuda endişeliydim. Eğer yine Emma'nın peşine ..."

"Onları öldüreceğiz." Cümleyi onun yerine ben tamamladım.

Andrew başını salladı ve çenesini sıktı.

"Bir daha kimse ona zarar veremeyecek, Andrew." Dedim ki. "Sana söz veriyorum. Hepsini öldüreceğim. Onun için tüm dünyayı yakıp yıkacağım."

"Biliyorum." Andrew sessizce söyledi. "Ben de aynısını yapacağım."

"Savaşçılarımıza yakalanan haydutu buraya getirmelerini söylediniz mi?" Ben sordum. "Söyledim." Andrew başını salladı. "Onun için bir hücre ayarladım bile."

Sırıttım. O haydut konuşsa iyi olur. Andrew deli bir orospu çocuğu olabilir. Özellikle de ailesine dokunduysan.

Logan mı? Arkadaşım bana zihin bağı kurdu. Evet, bebeğim? Hemen cevap verdim.

Bir saniyeliğine ofisime gelebilir misin? Diye sordu ve sesindeki hüznü duyabiliyordum.

Bir saniye içinde ayağa kalktım.

"Sorun nedir?" Andrew endişeyle sordu.

"Emma'nın bana ihtiyacı var." Ofisinden koşarak çıkarken söyledim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 103- İkinci tercihi

Emma POV

Ofisimde oturmuş geciken sevkiyatın stresini yaşıyordum ki kapı çalındı ve elimdeki kâğıtları yere bıraktım.

"İçeri gel." Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek söyledim.

Kapı açıldı ve Jake içeri girdi.

"Hey, Jake." Ona küçük bir gülümseme verdim. "Senin için ne yapabilirim?"

"Buraya resmi bir iş için gelmedim, güzelim." dedi hışımla kanepeye .

"Bir sorun mu var?" Ayağa kalkıp ona yaklaşırken sordum. Bana baktı ve kaşlarını çattı.

"Neden hâlâ eşimi bulamadım güzelim?" diye mırıldandı elimi avuçlarının içine alırken.

Yanına oturdum ve derin bir nefes aldım.

Bu, bir süredir kafasını kurcalayan bir soruydu. Onun ölmüş olmasından korkuyordu. Onu asla bulamayacağından emindi. Öte yandan, seçilmiş bir eş almak istemiyordu. Başka kızlara bakmak istemiyordu.

Hayranlık duyuyordum ama aynı zamanda onun için endişeleniyordum. Hayatını yalnız geçirmesini istemiyordum. O harika bir adamdı ve en iyisini hak ediyordu. Tanrıça'nın ona henüz bir eş vermemiş olması beni üzüyordu.

"Bilmiyorum, Jake." Yumuşak bir sesle söyledim. "Keşke onu yakında bulacağını söyleyebilseydim ama bunu bilmiyorum. Mutlu olmanı istiyorum. Ben gerçekten yap."

Jake gözlerini elimden ayırmıyordu. Dalgın dalgın parmaklarımla oynuyordu.

"Jake?" Ona usulca seslendim ve başını kaldırıp bana baktı.

"Logan'la mutlu musun, Emma?" Jake sordu, beni gerdi Yukarı.

Kalbim hızla çarpıyordu. Bununla nereye varmaya çalışıyordu?
Düşündüm ki
Logan'ı kabul etti. Bu konuda çok konuştuk ve seçimimi onaylıyor gibiydi.
Bunu bana neden soruyordu?

"Öyleyim." Başımı salladım. "Çok mutluyum."

Jake birkaç dakika yüzümü inceledi. Çenesinin sıkıştığını gördüm ve derin bir nefes aldı.

"Sen onun ikinci tercihiydin, Emma." dedi ve kalbimi kırdı. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kalbim göğsümün içinde parçalanıyordu. Jake yanılıyordu. Ben onun ikinci tercihi değildim. O beni seviyordu. O beni istedi. Beni daha önce de istiyordu.

Sienna beni kaçırdı. Güçlerimi öğrenmeden önce beni istiyordu.

O beni istedi.

"Sienna seni kaçırmıyaydı, onu kendine eş olarak seçerdi." Jake öyle dedi. "Fikrini değiştirmezdi, Emma."

Elini bıraktım.

"Bunu seni incitmek için söylemiyorum." Jake elimi tekrar avucunun içine aldı.

"O zaman bunu bana neden anlatıyorsun, Jake?" Sesimin kırılmasını engellemeye çalışarak sordum.

Jacob derin bir nefes aldı ve elimi sıkıca kavradı.

"Sen olmalıydın, Emma." diye mırıldandı. "Sen benim eşim ."

"Jake..." Söylemeye başladım ama Jake sözümü kesti.

"Sana sahip olmama izin vermesi için Tanrıça'ya dua ediyordum." Jake donup kalmama neden olacak şekilde söyledi. "Her gün dua ediyorum, Emma. Bir hata vardı, bundan eminim. Logan gibi bir adam senin gibi bir e e sahip olamazdı, güzelim. Sen çok daha iyisini hak ediyorsun."

Beni Logan'dan uzaklaştırması için Tanrıça'ya mı dua ediyormuş?

"Sen benim en iyi arkadaşımsın, Jake." Mırıldandım. "Neden beni böyle incitmek istiyorsun?"

"Ne?!" Jake kaşlarını aniden kaldırarak sordu. "Seni incitmek istemiyorum, Emma! Neden böyle bir şey söyledin ki?"

"Eşimi benden almak istiyorsun." Dedim. "Bu beni incitir." "Hayır,

güzelim, anlamıyorsun." Jake dedi ki, kolunu sararak Omuzlarıma sarıldı ve beni çekti. "O zaman senin eşin olurum. Acı olmazdı güzelim, sadece sevgi olurdu. Seni o kadar çok seviyorum ki. Seni hayatımdan daha çok seviyorum, Emma."

Kalbim acıyla sıkıştı.

Sözlerimi dikkatle seçmem gerektiğini biliyordum. Jake şu anda incinmiş ve savunmasızdı. Onun duygularını incitmediğimden emin olmalıydım.

"Ben de seni seviyorum, Jake." Yumuşakça söyledim. "Ve h l  eşini bulamadığın için  zg n m. Eğer senin eşin olsaydım, beni sonsuza dek seveceğine eminim. Ama ben senin eşin değilim, Jake."

"Olabilirsin." Jake mırıldandı.

Tüylerim diken diken oldu.

İncindiğini biliyordum. Öyle olmasaydı bunu söylemezdi.

Ama ondan uzaklaşmamak benim için çok zordu.

"Hayır, Jake, yapamam." Yumuşakça söyledim. "Ben Logan'ın eşiyim. Ben onun karısıyım. Senin olamadım."

Jake bana baktı ve gözlerinde gördüğüm acı kalbimi yerinden oynattı. incindim.

"Seni çok sevecek bir kız bulacaksın, çünkü sen bir harika bir insan." Ona küçük bir gülümseme vererek söyledim. "Onu beni sevdiğinden çok daha fazla seveceksin. Bundan eminim."

"Senin geçmişini görmek çok zor." Jake ellerine bakarak mırıldandı.

Buna ne diyeceğimi bilemedim ve sessiz kaldım.

"Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim, güzelim." Jake başını kaldırıp bana baktı. "Seni görmeye gerçekten ihtiyacım vardı."

"Beni asla rahatsız edemezsin." Gülümseyerek söyledim. "Senin için her zaman burada olacağım."

Jake beni kucakladı ve başımın üstünü öptü. Ben de ona sıkıca sarıldım.

"Gitmeliyim." Jake beni bırakıp ayağa kalkarken "Gitmeliyim" dedi. "Bu akşam lokantada milkshake içmeye ne dersin?"

"Elbette." Ona gülümseyerek başımı salladım.

Jake arkasını dönüp ofisimden çıkmadan önce eğilip başımın tepesini tekrar öptü.

Derin bir nefes aldım ve kalbimdeki acıyı durdurmaya

çalıştım. Arkadaşımı görmem gerekiyordu.

Logan mı? Onu zihnime baēladım.

Evet, bebeēim? Hemen cevap verdi.

Bir saniyeliēine ofisime gelebilir misin? Sordum.

Birkaē dakika sonra Logan'ın ayak seslerinin hızlı adımlarla ofisime yaklaētıēını duydum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 104 - Yakma

Logan POV

"Sorun nedir?" Arkadaşımlın ofisine dalarken sordum.

Kanepede oturuyordu ve gözlerindeki hüznü görebiliyordum.

Dikkatim o kadar dağılmıştı ki nefret ettiğim kişinin kokusunu neredeyse kaçırıyordum. Jacob.

Leon hemen gerildi.

Kırmızı gördüm. Eğer ona zarar verirse.

"Jacob sana ne yaptı?" Ona yaklaşıırken sordum.

"O hiçbir şey yapmadı." Emma iç çekti. "Üzgündü, bu yüzden beni de biraz üzdü."

Yanına oturdum ve onu kucağıma çektim. Bana sarıldı ve ellerini omuzlarıma koydu.

"Ne dedi bebeğim?" Ona usulca sordum.

Bir şey yaptı. Arkadaşımlı üzdü. Bu yüzden onu istedim.

"Önemli bir şey değil." Emma bana küçük bir gülümseme verdi. "Sadece seni görmek istedim."

Yumruklarımı sıktım ve öfkemi kontrol altında tutmaya çalıştım. Bu önemliydi. Onu üzmüşü.

Emma eğildi ve ben itiraz edip tartışmadan beni öptü. Onu.

Ben de onu öptüm, tadının keyfini çıkarıyordum.

Emma sessizce inledi ve aletim seğırdi. Onun içine gerekiyordu. Mümkün olduğunca çabuk.

"Seni seviyorum Logan." Emma beni öpmeyi bırakırken mırıldandı.

Sesindeki acı kalbimin kırılmasına neden oldu.

"Sana ne söyledi bebeğim?" Yanaklarını avuçlayarak sordum. "Acını duyabiliyorum. Acını hissedebiliyorum, Emma. Ne söyledi?"

Emma dudağını ısırды ve derin bir nefes aldı.

"Ona bir şey yapmayacağına dair bana söz vermelisin." Emma mırıldandı. "Öyle demek istemedi. Şu anda sadece savunmasız durumda."

Çenemi sıktım ve başımı salladım.

"İkinci tercihinin ben olduğumu söyledi." Emma sessizce söyledi. Kalbimin atışı durdu.

Oh, onu öldürecektim! "Ne?"

Homurdandım.

Leon kıpırdandı ve dışarı çıkmak istedi. Onu geri ittim. Yeterince öfkeliydim. Onun öfkesine de ihtiyacım yoktu.

"demek istemedi." Emma iç çekti. "Eşi için endişeleniyor ve o sadece..."

"Ne?" İçimden bir hırıltı daha çıkarken sözünü kestim. "Beni bırakıp ona gitmen için seni ikna etmek mi istedi?"

"Bunu asla yapmam Logan." Emma yanağını okşarken söyledi.

"Biliyorum bebeğim, biliyorum." Dedim ki. "O sadece..."

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Onu benden alamayacaktı. Buna izin veremezdim.

Gözlerimi açtım ve ellerini ellerimin arasına aldım.

"Sen asla ikinci bir seçenek olmadın." Yumuşakça söyledim. "Sen her zaman birinciydin. Eşim olduğunu öğrendiğim andan itibaren kalbim sendeydi. Verdiğim kararlar çok aptalcaydı ve geriye dönüp baktığımda onları neden verdiğimi bile bilmiyorum. Zayıftım ve o aptalca seçimi yaparken kalbimi hesaba katmamıştım. Eğer düşünseydim, o merdivenlerden indiğin anda seni kendime ait kılardım."

Onu daha yakına çektim ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum.

"Kalbim sende bebeğim." Dedim ki. "Her zaman kalbim , bunu bilmediğin zamanlarda bile."

Onu tekrar öptüm.

"Ruhunu içimde hissedebiliyorum." Yanağını usulca okşarken söyledim. "İç içe geçmişler. Senin ruhun benimkinde olmasa ben bir hiç olurum, Emma. Ben bir hiç olurum."

Emma'nın bir damla gözyaşı düştü ve onu sildim.

Eğildi ve beni sertçe öptü.

"Seni seviyorum." Emma söyledi.

"Ben de seni seviyorum bebeğim." Boynundaki işaretimi emmeye başlarken mırıldandım.

İnledi ve kendini zaten sert olan sikime doğru bastırarak sırtını kamburlaştırdı.

Bedenim onun içinde olma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu.

"Ayağa kalk, kapıyı kilitle ve masana otur." Ona hırslayarak söyledim.

Ona söyleneni yaptı.

Uzaklaşırken kışını izledim ve neredeyse pantolonumun içine boşalıyordum.

Masasına oturup bana bakarken onu izledim.

Ayağa kalktım ve ona yaklaştım, gözlerimi hep onunkilerden ayırmadım. Gözlerindeki şehvetin her saniye arttığını görebiliyordum.

Gözlerimi açık tutarak onu öptüm. O da aynısını yaptı. Onun güzel ruhuna baktım ve bedenim titredi.

Elimi vücudunda gezdirdim, eteğinin kenarına ulaştım ve yukarı çektim.

Eteğini çekebilmek için onu kaldırdım. Hemen şimdi yolumdan çekilmesi gerekiyordu.

Önünde diz çöktüm, bacaklarını açtım ve ona baktım.

Nefes alış verişi sert ve hızlıydı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Sert meme uçlarının bluzunu zorladığını görebiliyordum. O güzel mavi gözlerini hep üzerimde tuttu.

Bacaklarından birini omzuma koydum ve en çok istediğim şeye baktım.

Külotunu kenara çektim ve klitorisini nazikçe başlarken ona baktım.

Başını arkaya attı ve inledi.

"Gözler üzerimde." Homurdandım ve bana tekrar bakmasını sağladım.

Onu emerken ve yalarken ona bakmak istedim. Orgazm olurken onu görmek istedim.

Dileğim yakında gerçekleşecek. Nefes alış verişi hızlandı. Gerildi. Onun inlemeleri daha da yükseldi. Bir yalama daha ve . Çok yaklaşmıştı.

Ben de bıraktım.

Emma'nın gözleri büyüdü ve .

"Sikimin üzerine boşalmanı istiyorum." Ayağa kalkıp pantolonumu indirhomurdandım.

Aletim acı verici bir şekilde sertleşmişti.

"Uzan ve benim için kalçalarını kaldır, bebeğim." Parmaklarımı kıvrımlarında aşağı yukarı gezdirerek emrettim.

O kadar ıslaktı ki.

Ona söyleneni yaptı ve birkaç saniye sonra ben
On
u.

"Oh, lanet olsun." Başını geriye atıp inerken homurdandım.

"Gözlerini benden ayırma." İçine girmeye başladığımda ona hatırlattım.

Bana baktı ve ben de ona sııttım. "Aferin

kızıma." Hırlayarak söyledim.

İtişlerim daha da sertleşti. Aşağı uzandım ve klitorisini ovmaya başladım. "Oh, Logan." diye inledi.

Lanet olsun. Uzun süre dayanamayacaktım.

"Benim için gel, bebeğim." Ona söyledim ve o da yaptı.

Duvarlarının etrafımda gerildiğini hissettim. Haykırdı ve bacaklarını sardı Belime dolandı, beni daha da içine itti.

Görüşüm karardı ve içimde patlarken lanet olası yıldızları gördüm.
On
u.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 105 - Yardım edin

Emma POV

Ofisimin kapısı pat diye açıldı.

Neredeyse kalp krizi

geçiriyordum.

İşime o kadar odaklanmıştım ki ofisime yaklaşan birini bile duymadım.

"Tanrıça, Amy." Elimi kalbimin üzerine koyarak söyledim. "Bana kalp krizi geçireceksin."

Emma, bebeğim, sorun ne?! Kafamın içinde Logan'ın paniklemiş sesini duydum.

Ben iyiyim. Onu zihnime geri bağladım. Amy ofisime daldı. İşime odaklanmıştım ve onun geldiğini duymadım.

Tanrıça, bebeğim. Logan mırıldandı. Çok . Özür

dilerim. Dedim ki. Ben iyiyim. Merak etme.

Her zaman endişeleneceğim, bebeğim. Logan usulca söyledi.

Bu benim işim. Seni seviyorum. Ona söyledim.

Ben de seni seviyorum. Yumuşak bir şekilde cevap verdi.

Zihin bağlantımızı kestim ve Amy'ye odaklandım.

Bana bir kaşını kaldırdı ve kanepeye oturdu.

"Geldiğimi duymadın mı?" diye sordu. "Sen kurt adam değil misin?"

"İşime odaklanmıştım." İçimi çektim. "Sana nasıl yardımcı

olabilirim?"

"Çok fazla çalışıyorsun, Emmy." Amy kaşlarını çatarak iç çekti. "O kızlar günü yeterli değildi. Biraz ara vermelisin."

"Her şey bittiğinde bir mola vereceğim." Sandalyemde arkama söyledim. "Ara vermeyi düşünmek için bile yapacak çok işim var."

"Bir sürü yönetiyorsun." Amy gözlerini devirerek içini çekti. "Her zaman yapacak bir şeyler olacaktır."

İçimi çektim ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim.

"Biliyorum." Mırıldandım. "Ben sadece iyi bir Luna olmak istiyorum, anlıyor musun? Sürü üyelerimin her şeye sahip olmasını istiyorum. Onlara iyi istiyorum. Güzel bir sürüde yaşamalarını istiyorum. Mutlu olmalarını istiyorum."

"Sen harika bir Luna'sın!" Amy ayağa kalkıp masamın önündeki sandalyeye otururken haykırdı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Sürü üyelerimiz sana bayılıyor!"

Yüzüme küçük bir gülümseme yayıldı.

"Ama hastalanırsan onlara yardım edemezsin, Emmy." Amy yumuşak bir sesle devam etti. "Ve devam edersen sen de hastalanacaksın. Bugün hiç yemek yedin mi?"

Alt dudağımı ısırdım ve başımı salladım.

"Tanrıça, Emma." Amy gözlerini devirerek içini çekti.

Ayağa kalktı ve bana yaklaştı. Elimden tuttu, beni ayağa kaldırdı ve ofisimden dışarı çıkarmaya başladı.

"Nereye gidiyoruz?" Elimini onun sıkı tutuşundan çekmeye çalışarak sordum. "Henüz gidemem, Amy."

"Lokantaya gidiyoruz." Amy sert bir şekilde söyledi. "Sen yemek yiyeceksin, biz de benim sorunum hakkında konuşacağız."

"Ama..." Tartışmaya çalıştım ama Amy sözümü kesti.

Logan'ın ofisinin önünde dururken "Aması yok." dedi.

Kapıyı açtı ve beni arkasından çekerek içeri girdi. Logan önünde bir

sürü kâğıtla masasında oturuyordu.

Zaten bize bakıyordu. Benim aksime, geldiğimizi duydu. Bir tanesi Kaşları kalkmıştı ve gözleri Amy'nin kolumdaki eline odaklanmıştı.

hissedebiliyordum. Tepki verip vermemesi gerektiğinden emin olmadığını söyleyebilirdim.

"Merhaba, Alfa." Amy dedi ki. "Sadece eşini öğle yemeğine götüreceğimi bilmeni istedim. Bugün hiçbir şey yemedi."

Logan'ın gözleri bana kaydı.

"Yemek yemedin mi?" diye homurdandı.

"Yemek için zamanım yoktu." Kendimi savundum. "Yapacak işim vardı. yap."

Logan içini çekti ve Amy'ye baktı.

"Götür onu." diye emretti. "Öğle yemeğini bitirdikten sonra onu eve götür." "Ama ben..." Tartışmaya çalıştım ama Logan sözümü kesti.

"Bekleyebilir, Emma." Logan elindeki kâğıtlara bakarak şöyle dedi onun önünde. "Git yemeğini ye ve beni evde bekle. Uzun sürmez."

Amy sırtıttı ve beni Logan'ın ofisinden çıkardı.

İç çekme ve gözlerimi devirme isteğime direndim.

"Peki, benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?" Amy ve ben lokantaya doğru yürürken sordum.

Amy içini çekti ve bana baktı.

"Drake yarın geliyor." diye mırıldandı.

Kaşlarımı çatmıştım. Bu iyi bir şey değil miydi?

"Heyecanlıyım." Amy yüzümdeki şaşkın ifadeyi gördükten sonra şöyle dedi.

Oh. Doğru ya. Drake muhtemelen ona seçilmiş eşi olmasını teklif edecekti.

Gülümsedim ve omzumu onunkine çarptım. "Birisi eş buluyor." Mutlu bir şekilde söyledim.

Lokantaya vardık ve Amy bana kapıyı açtı. Gözlerini devirdiğini gördüm ve bu beni kıkırdattı.

Her zamanki masamız dolu değildi, bu yüzden oturduk ve garsonu bekledik.

"Çok mutluyum." Amy dedi ki. "Ama aynı zamanda çok gerginim. Ne giymeliyim?"

Güldüm ve başımı salladım.

"Seni bir yere mi götürüyor?" Ona doğru eğilerek sordum.

"Evet." Amy gülümsedi. "Beni yemeğe götürecek ama ayrıntı vermedi."

"Hazırlanmak için yardıma ihtiyacın olacak gibi görünüyor." Dedim ki, sırtarak

On
u.

Amy masanın üzerinden uzandı ve ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Evet, Emmy." diye dramatik bir şekilde haykırdı ve beni güldürdü.

"Yardım et

Lütfen. Yardıma ihtiyacım

var." Kıkırdadım ve

başımı salladım.

"Elbisen var mı?" diye sordum. "Yoksa benimkini mi ödünç almak istersin?"

Amy ellerimi bıraktı ve koltuğunda arkasına yaslandı. Dudağını ısırđı ve kaşlarını çattı.

"Sen benden çok daha kısasın." dedi. "Sanırım elbiselerinizin çoğı kıcımı zar zor kapatır."

İcimi çektim ve gözlerimi devirdim. "O kadar kısa değılim."

Amy bir şeyler söylemek istedi ama garson tarafından sözü kesildi.

"Merhaba Luna, merhaba Amy." Megan yüzünde küçük bir

gölümsemeyle konuştu.

"Beklettiğim için çok özür dilerim. Size ne ikram edebilirim?"

"Özür dilemene gerek yok, Megan." Ona gülümseyerek karşılık verdim. "Patates kızartması ve soda alacağım, lütfen."

"Sadece patates kızartması yemene izin verirsem Logan beni öldürür." Amy iç çekti. "O da bir hamburger yiyecek. Ben de aynısından alacağım."

"Tamam." Megan siparişimizi " dedi. "İki patates kızartması, iki hamburger ve iki soda."

"Evet." Amy, Megan'a

gölümseyerek, "Evet," dedi.

"Teşekkür ederim." Ona söyledim.

Bize küçük bir gülümseme verdi ve uzaklaştı.

"Elbiselerimden birini ödünç almak istiyor musun, musun?" Kaşlarımı kaldırıp Amy'ye gülümseyerek sordum. "Eminim Drake kıcını görmekten rahatsız olmaz."

Onun için çok heyecanlıydım. Harika bir insandı ve onu sevecek ve değer verecek bir erkeğı hak ediyordu. Drake'i bulduğı için çok mutluydum. Mutlu olduğı için çok mutluydum. Arkadaşım için en iyisini istiyordum ve bunu elde edeceğı için çok mutluydum. Daha azını hak etmiyordu.

BÖLÜM 106- Haydut

Logan POV

Neredesin sen? Andrew'dan bir zihin bağlantısı aldım.

Evdeyim. Hemen cevap verdim. Neden?

Drake'in sınırında haydutlardan birini yakaladık. Andrew söyledi. Hücrede.

Hemen geliyorum. Ayağa kalkıp yatak odama doğru yürürken söyledim.

Yatak odama ulaştığımda yüzüme küçük bir gülümseme yayıldı.

Arkadaşım oradaydı, dolabını karıştırıyor ve elbiselerinden bazılarını yatağımızın üzerine serdi. Üzerinde eşofman ve kapüşonlu bir tişört vardı ama muhteşem görünüyordu. İsterse çöp torbası giysin, umurumda değildi. Onu her zaman isteyecektim.

Kapının pervazına yaslandım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Belki orada durup bana yerine bana yardım edebilirsin." Emma omzunun üzerinden bana bakarak söyledi.

"Manzarayı seviyorum." Sırıtarak söyledim. "Ayrıca, elbiseler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Nasıl yardımcı olabilirim ki?"

Emma kıkırdadı ve arkasını döndü. Yatağımızın üzerine başka bir elbise attı ve bana yaklaştı.

Onu kollarıma çektim ve usulca öptüm.

"Andrew beni zihnine bağladı." Ona söyledim. "Drake'in sınırındaki haydutlardan birini yakaladılar. Şu anda bir hücrede. Onu sorgulayacağız."

Emma'nın yüzüne endişeli bir ifade yayıldı.

"Merak etme, bebeğim." Hemen söyledim. "Bir şey öğrenir öğrenmez sana haber vereceğim, tamam mı? Amy ile günün tadını çıkar."

"Tamam." Emma mırıldandı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı?"

Eğildim ve yumuşak dudaklarına bir öpücük daha kondurdum. Onu öpmekten asla .

"Tabii ki." Dedim. "Gitmem gerekiyor. Akşam görüşürüz."

Emma gülümsedi ve ben de onu tekrar öptüm.

Sikeyim.

Burada onunla kalmak istedim. Onunla sevişmek istedim. Vücudunun her yerine dokunmak istedim.

Onu öpmeyi bıraktığımda inledim.

"Bu gece eve gelmek için sabırsızlanıyorum." İçimi çektim.

"Seni bekleyeceğim." Emma bana küçük bir gülümseme verdi.

Ben de ona gülümsedim. Mümkün olan en kısa sürede eve, onun yanına .

Emma dolaba doğru yürüdü. Derin bir nefes aldım ve arkamı döndüm. Onu çok özleyecektim.

Dolabı tekrar karıştırdığını duydum, o sırada ona söylemeyi unuttuğum önemli bir şeyi hatırladım.

"Emma?" Ona bakmak için geri döndüğümde ona

seslendim. Bana baktı ve ben de sııttım.

"O çok sevdiğim siyah elbiseyi ona ödünç verme." Dedim. "Onu üzerinde görmek de benim, üzerinden çıkarmak da benim."

Emma kıkırdadı ve başını salladı.

Ona göz kırptım ve döndüm. Tüm irademi kaybetmeden ve onunla yatağımızda kalmadan önce gitmem gerekiyordu.

On dakikadan kısa bir sürede evimden çıkıp mahzene girdim.

"Alfa." dedi muhafızlardan biri, mahzenin kapısını açarken beni selamlayarak.

"Teşekkür , Ryan." İçeri girerken söyledim.

Andrew ve Drake içeride beni bekliyorlardı.

"Nerede o?" İkisinin de bana bakmasını sağlayarak sordum.

Kaybedecek zamanım yoktu. Drake'in sürüsüne neden saldırdıklarını öğrenmem gerekiyordu. Bunun eşimle bir ilgisi olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu. Kimi öldüreceğimi bulmam gerekiyordu.

Andrew ve Drake mahzene doğru yürüdüler, ben de arkalarından .

Andrew hücre kapısını açtı ve beni içeri aldı.

Haydut yukarı baktı. Genç bir kurttu. Muhtemelen yeni şekil değiştirmişti. Sıksa, kirli ve çırılçıplaktı. Gümüş kelepçeleri ama o kadar korkmuştu ki bir şey yapmaya çalışacağından şüpheliydim.

Yine de işimi şansa bırakmayacaktım. Beni

görünce gözleri büyüdü.

"Lütfen Alfa, bırak gideyim." diye sızlandı. "Ben hiçbir şey

bilmiyorum." "Buna ben karar vereceğim." Karşısına otururken

söyledim.

Andrew ve Drake içeri girip kapıyı arkalarından kapattılar.

"Lütfen, Alfa..." diye konuştu haydut ama ben sözünü kestim.

"Alfa Drake'in sürüsüne neden saldırdın?" Drake'e bakmasını sağlayarak sordum.

"Ben..." diye konuşmaya başladı ama durdu ve ellerine baktı. "Biri sana bunu yapmanı mı emretti?" Hırladım.

Haydut bana baktı ve ben daha o konuşmadan cevabı biliyordum.

Biri ona emir vermiş.

Kim? KİM MI?!

Eşimin peşindeler miydi? Eşim tehlikede miydi?

Kalbim hızla çarpıyordu ve sanki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Leon dışarı çıkmaya çalışarak hırlamaya başladı. Mümkün olduğunca sakın kalmaya çalışarak onu geri ittim. Bu çocuğun bana bildiği her şeyi ihtiyacım vardı.

"Kim?" Andrew sordu.

Sesinin titrediğini duyabiliyordum.

Haydut önce ona, sonra da bana baktı.

"Bilmiyorum." diye mırıldandı. "Arkadaşım bana Alfa Drake'in sürüsüne saldırma emri aldığımızı söyledi."

Hırladım ve gözlerimi ona diktim. "Ne arkadaşı? Haydutların arkadaşı olmaz. Onlar yalnız kurtlardır. Sen bir grubun parçası mısın?"

Haydut gözle görülür bir şekilde titredi. "Hayır. Sadece ben ve arkadaşım. Alfa Drake'in sürüsüne saldırırsak bize para vereceğini söyleyen yaşlı bir haydut kurtla tanıştı."

Kalbim durdu.

"Arkadaşın nerede lan?" Andrew homurdanarak yumruklarını masaya vurdu.

Haydut irkildi ve Andrew'a baktı.

"Bilmiyorum." diye mırıldandı sessizce. "Biz ayrıldık."

"Diğer haydut kurt arkadaşına neden benim sürüme saldırman gerektiğini söyledi mi?" Drake sordu, sesi sert ve soğuktu.

Haydut ona baktı ve başını salladı. "Hayır ama arkadaşım onun Alfa Logan'ın sürüsünden bahsettiğini duymuş. Alfa Logan'ın devriyeleri hakkında bir şeyler söyledi ama arkadaşım ne olduğunu duymadı."

Yumruklarımı sıktım ve çenemi gerdim.

"Arkadaşını bulmamız gerek." Sakin kalmaya çalışarak söyledim. "Onu sorgulamalı ve ne bildiğini öğrenmeliyiz."

Ayağa kalktım ve kapıya doğru koştum. Andrew ve Drake de arkamdan geldiler. Haydutu ve bağırışlarını tamamen görmezden geliyorduk.

"Emma nerede?" Andrew, sesi endişeyle karışık bir şekilde sordu.

"Amy ile birlikte." Hırladım. "Şu itibaren yalnız bırakılamaz. O haydutun neden bahsettiğini öğrenene kadar olmaz."

Kalbim yine hızla çarpıyordu. Tüm vücudum acıyordu. Yine eşimin peşindeler miydi? Onu benden almak mı istiyorlardı?

Onlara izin vermezdim. Onlara izin vermeyiz. Emma en güçlü kurttu. Kurtboğan ve gümüş ona zarar veremezdi. Kurtboğan ve gümüş bana zarar veremezdi. Beni işaretlediği andan itibaren onun büyüğü damarlarımda dolaşıyordu. Biz güçlüydük ve kimse bize zarar veremezdi.

Kimse onu benden alamazdı.

Yine mi?

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 107- Seni görmek istedi

Emma POV

"Kırmızı olanla gitmelisin." Amy'yi bir aşağı bir yukarı süzerken söyledim.

Amy arkasını döndü ve aynaya bir kez daha baktı. "Emin misin?" diye sordu. "Bu da oldukça iyi."

"Göğüslerin kırmızı olanın içinde daha güzel görünüyor." Amy'nin bana sırtıtarak sağlayarak söyledim.

"Emin misin?" diye sordu.

"Evet." Kıkırdayarak başımı salladım. "Eminim."

Amy gülümsedi ve üzerindeki elbiseyi çıkarmak için uzaklaştı.

Odasına doğru hızla yaklaşan ayak sesleri duydum. Gelenlerin dostum Andrew ve Drake olduğunu biliyordum. Ama neden bu kadar acele ediyorlardı? Haydut onlara önemli bir şey mi söyledi?

Odaya daldıklarında ayağa kalktım. "Emma!" Logan rahatlayarak iç çekti.

Aramızdaki mesafeyi kapattı ve beni kollarına çekti.

"var?" Ona tekrar sarılırken sordum. "Haydut ne dedi?"

"Drake?" Amy'nin sesini duydum. "Ne oldu?"

"Birileri onlara Drake'in sürüsüne saldırımlarını söylemiş." Andrew cevap verdi ve sesindeki öfkeyi duyabiliyordum. "Haydut dedi ki

arkadaşına yaşlı bir adam Drake'in sürüsüne saldırmasını söylemiş. Adam bizim sürümüzden de bahsetmiş ama haydutun arkadaşı ne dediğini duymamış."

"Haydutun arkadaşını bulmaya çalışıyoruz, böylece ona kendimiz sorabiliriz." Logan bana olabildiğince sıkı sarılarak homurdandı.

Andrew'a baktım. Endişeli bir ifadeyle bana bakıyordu. yüz.

"Şu itibaren yalnız kalamazsın, aşkım." Andrew bana söyledi. "İçimizden biri her zaman seninle olmak zorunda."

Derin bir nefes aldım ve dostuma baktım.

Gözlerindeki endişe kalbimi acıttı.

"Belki de bu ilgili değildir." Elimi yanağını okşarken söyledim. "Muhtemelen endişelenecek bir şey yoktur."

"İşimi şansa bırakmayacağım." Logan hırladı. "Seni benden tekrar almalarına izin vermeyeceğim."

"Logan haklı, Em." diye iç geçirdi ağabeyim ve ona bakmamı sağladı. "İşimizi şansa bırakamayız. Umarım haklısındır ve bu seninle ilgili değildir. Ama eğer öyleyse ve biz bunu hafife aldıysak..."

Andrew konuşmayı kesti ve onun titrediğini görebiliyordum.

Logan sırtımı yumuşakça ovdu ve başımın üstünü öptü. "Ona hiçbir

şey olmayacak, Andrew." Logan bana bakarak şöyle dedi Kardeşim. "Bunu hafife almıyoruz. Onu güvende tutmak için yapmam gereken her şeyi yapacağım."

Logan'ın üzerindeki gerginliği hissedebiliyordum ve bu beni çok üzüyordu. Bu kadar endişelenmesine gerek olmamasını diledim. Keşke bunu onun için kolaylaştıracak bir şey yapabilseydim. Keşke sadece

bu haydut sorununu göz açıp kapayıncaya kadar çözer. Logan'ın bu konuda endişelenmesine gerek kalmamasını dilerdim.

Arkamı döndüm ve şu anda üzerinde eşofmanları ve kapüşonlu tişörtü olan arkadaşşıma baktım. Drake'in kollarındaydı ve yüzünde endişeli bir ifadeyle bana bakıyordu.

Endişelenmeyi bırakmalarına

ihtiyacım vardı. Logan'ın

gitmesine izin verdim ve

gölümsedim.

"Üçünüzün gitmesini istiyorum." Çocukları işaret ederek söyledim. "Amy ve benim burada işimiz bitmedi."

"Emma..." Logan konuştu ama ben onun sözünü kestim.

"Burada güvendeyim Logan." Amy'nin dolabına doğru yürürken söyledim. "İstersen dışarıda da bekleyebilirsin ama Amy ve benim daha fazla zamana ihtiyacımız var."

"O haklı, Logan." Andrew söyledi. "Burada ona hiçbir şey olmayacak. Biz dışarıda bekleyeceğiz."

Logan yumruklarını sıktı ve çenesini gerdi. Bir an için kabul etmeyeceğini düşündüm.

Ama derin bir nefes aldı ve bana küçük bir baş selamı verdi.

"Biz hemen dışarıda olacağız." Logan söyledi. "Burada işiniz biter bitmez eve gideceğiz ve aldığımız önlemler hakkında konuşacağız."

Başımı salladım ve ona küçük bir gülümseme verdim.

Logan bana yaklaştı ve yanaklarımı avuçladı. Beni usulca öptü ve kokumu içine çekti.

"Seni seviyorum." diye mırıldandı sessizce.

"Ben de seni seviyorum." Dudaklarına küçük bir öpücük daha kondurarak söyledim.

Drake'in Amy'yi öptükten sonra ağabeyimi takip ederek odadan çıktığını gördüm. "Logan." diye seslendi kardeşim ona, o da iç geçirip dışarı çıktı.

Kapıyı arkasından kapatmadan önce bana bir kez daha baktı.

Amy bana baktı ve bir kaşını kaldırdı. "Teknik olarak burada işimiz bitti."

"Hayır, değiliz." Arkamı döndüm ve Amy'nin dolabından başka bir elbise aldım. "Bunu senin üzerinde görmek istiyorum."

"Peki ya kırmızı olan?" Amy sordu.

"Kırmızı olan en iyisi." Arkamı döndüm ve elbiseyi ona uzattım. "Sadece emin olmak istiyorum. Bu önemli bir akşam yemeği."

Amy elbiseyi benden aldı ve iç geçirdi.

"Emma..." diye konuşmaya başladı ama ben sözünü kestim.

"Elbiseyi giy, Amy." Ona gülümseyerek söyledim. "Zamanımız tükeniyor."

Amy yine iç çekti ama elbiseyi giymek için banyoya doğru yürüdü.

Yatağına oturdum ve derin bir nefes aldım.

Her şey yoluna girecekti. Drake'in sürüsündeki haydut meselesi muhtemelen benimle ilgili değildi. Samuel beni kaçırılı dört yıl oldu. Samuel beni aldığı anda olduğumdan çok daha güçlüydim. Kimse bana tekrar zarar veremezdi. Kimse beni bir daha eşimden ayıramazdı. Kimse aileme ve sürüme zarar veremez. Onlara izin vermezdim.

Savaşçılarımızdan birinden gelen bir zihin bağlantısı düşüncelerimi

böldü. Luna mı? Sesinde bir parça endişe ile bana seslendi.

Neden endişelensin ki?

Evet mi? Hemen cevap verdim. Her şey yolunda mı, Mike?

Sınırdaki bir kadın var. Mike söyledi. Seni görmek istiyormuş. Kaşlarımı
çattım ve ayağına kalktım.

Bir kadın mı? Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Bir cadı olduğunu söylüyor Luna. Mike dedi ve sesindeki endişenin
arttığını duyabiliyordum. Seninle hemen konuşması gerektiğini söylüyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 108 - Cadı

Emma POV

Banyoya doğru koşarken kalbim hızla çarpıyordu.

"Amy?" Kapıyı çalarken arkadaşşıma seslendim. "İşim bitmedi, Emma." dedi.

"Gitmek zorundayım." Ona söyledim. "Kırmızı olanla git. Kesinlikle en iyisi o."

Banyo kapısı açıldı ve Amy yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı.

"Ne?" diye sordu. "Nereye gidiyorsun?"

"Mike beni zihnine bağıladı." Dedim ki. "Sınırdaki bir kadın var ve benimle konuşmak istiyor."

Amy'nin gözleri büyüdü. "Bir kadın mı? Kim o kadın?" Açıklamak için gerçekten zamanım yoktu.

"Onunla konuşmam biter bitmez sana haber veririm, tamam mı?" Arkamı dönüp yatak odasının kapısına doğru koşarken söyledim. "Hemen geliyorum. geri."

"Bekle, Emma..." Amy bağırdı ama bekleyecek vaktim yoktu.

Gitmem gerekiyordu. O cadıyla konuşmam gerekiyordu.

"Kahretsin." Kapıyı açıp dışarı fırladığımda Amy'nin mırıldandığını duydum.

Kardeşim, Logan ve Drake Amy'nin evinin önünde duruyorlardı. Konuşuyorlardı ve hepsinin yüzünde çatık kaşlar vardı. Önce kardeşim beni gördü.

"Sorun ne?" diye sordu ve kaşları çatıldı, yerini endişeli bir bakış aldı.

"Mike beni zihnine bağladı." Her saniye daha gergin hissederek söyledim. "Sınırdaki bir kadın var. Kendisinin bir cadı olduğunu ve benimle konuşmak istediğini söylüyor."

Logan'ın hırlaması neredeyse beni sağır edecekti.

"Ne?" diye tehditkâr bir şekilde homurdandı

ağabeyim. "Kahretsin." Drake yumruklarını

sıkarak mırıldandı.

"Lanet olsun, hayır." Logan beni tuttu ve kollarını etrafımda sıkı. "Ambara git Emma. Andrew, Lewis'i bağla. Sınıra gidiyoruz."

"Logan, hayır." Karşı . "Benimle konuşmak istedi. O yalnız. Eğer bana zarar vermek isteseydi, sadece beni istemezdi. Bize saldırırdı. devriye."

"Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim!" Logan kulağıma hırladı. "Ambara git."

Kollarından kurtulmaya çalıştım ama o sadece beni daha sıkı tuttu.

"Benim hakkımda bir şeyler biliyor olabilir, Logan." İçimi çektim.

"O sadece konuşmak istiyor."

"Bunu bilemezsin!" Logan yüksek sesle homurdandı.

"Emma!" Evinden koşarak çıkan Amy'nin sesini duydum.

Rahatlamış bir şekilde iç çeken Amy'ye baktım.

"Yalnız gideceğini düşünmüştüm." Amy elini kalbinin üzerine koyarak şöyle dedi. "Tanrıya şükürler olsun ki çocuklar hâlâ buradaydı."

"O hiç gitmiyor." Logan beni homurdandı. "Ambara gidiyor."

"Logan..." Konuştum ama kesti. "Emma, yapma." dedi sertçe.

"Onunla konuşacağız ve zararsızsa onu size getireceğiz." Andrew kavgamıza dahil oldu. "Ama sana zarar vermeyeceğinden emin olmadan ona gitmene izin veremeyiz."

"Sana zarar vermeyeceğinden nasıl emin olabiliyorsun?" Logan'ın beni bırakmasını sağlamaya çalışarak ağabeyime sordum. "Sana zarar vermesine izin veremem."

"Yapmayacak, Emma." Andrew yumuşak bir sesle söyledi. "Söz veriyorum. Bize zarar vermeyecek. Biz bir sürü olacağız ve o sadece bir kişi olacak. Hiçbir şey yapamayacak."

"O zaman ben gidebilirim." Dedim. "Eğer sana zarar veremeyecekse, bana da zarar veremez."

"İşimizi şansa bırakmayacağız." Andrew sert bir şekilde söyledi.

"Ama..." Tekrar tartışmaya çalıştım ama hem Logan hem de Andrew Be n.

"Onu ambara götürmen konusunda sana güvenebilir miyim Amy?" Logan sordu.

İçimi çektim ve gözlerimi devirdim. Neden endişelendiklerini biliyordum ama neden

Bana zarar vermek isteseydi, tek başına gelip Mike'tan beni görmesini ister miydi? Arkadaşlarını da getirebilirdi. Mike'a saldırabilirdi. O hiçbir şey yapmadı. Sadece beni görmek istedi.

"Elbette, Alfa." Amy bize yaklaşırken öyle dedi. Logan

beni yere bıraktı ve Amy elimi avuçlarının içine aldı.

Logan yanaklarımı avuçladı ve ona bakmamı sağladı.

"Biz dönene kadar hiçbir şey yapma." dedi ve gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. "Lütfen Emma, seni kaybedemem."

Yutkundum ve kollarımı olabildiğince sıkıca ona doladım. Bir elini başıma koyarak beni kendine yaklaştırdı. Düzensiz kalp atışlarını duyabiliyordum.

"Yapmayacağım." Mırıldandım. "Sen dönene kadar bekleyeceğim." "Teşekkür ederim." Logan rahatlayarak iç çekti. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Ona bakarak söyledim. Gitmeme izin vermeden önce beni usulca öptü.

"Dikkatli ol, tamam mı?" Ona söyledim.

"Yapacağım, bebeğim." Logan bana küçük bir gülümseme verdi. "Merak etme."

Logan, Andrew ve Drake sınıra doğru yürümeden önce bana bir öpücük daha verdi.

", Emmy." Amy elimi çekiştirerek söyledi. "Hadi paket evine gidelim."

Amy'yi ambara kadar takip ettim. Kalbim hızla çarpıyordu ve aklım sınırdıydı. Cadı ne istiyordu? Benim hakkımda bir şey mi biliyordu? Logan'ın onunla konuşmama izin vereceğini umuyordum. Önemli bir şey biliyor olabilirdi. Kendimi daha iyi anlamama yardımcı olacak bir şey biliyor olabilirdi.

Kendim hakkında bildiğim tek şey kurtboğan ve gümüşün bana zarar veremeyeceğiydi. Logan'ı da koruyabileceğimi biliyordum çünkü birkaç yıl önce bana bunu test ettirmişti. Enerjimin çoğunu harcadım ama eşimi koruyabildim.

Yapabileceğim başka şeyler keşfetmek için çok uğraştım ama kimse bir şey bilmiyordu. Mağaralarda bulduğumuz kitaplar eski bir dildeydi.

deşifre edemedik. Samuel hiçbir şey bilmiyordu ya da bir şey söylemek istemiyordu.

Kendim hakkında hiçbir şey bilmemek zordu. Kim olduğumu bilseydim sürüm için çok şey yapabileceğimi bilmek zordu. Kendim ve güçlerim hakkında daha fazla şey bilseydim ailemi ve sürümü koruyabileceğimi bilmek zordu.

Bugün öğreneceğimi umuyordum. Logan'ın cadıyla konuşmama izin vereceğini umuyordum.

Derin bir nefes aldım ve düzensiz kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalıştım.

Logan, Drake ve kardeşim iyi olacaktı. olmak zorundaydılar.

Cadı ile konuşmama izin veriyorlardı ve ben de kendim hakkında yeni şeyler öğreniyordum.

Her şey yoluna girecekti. Her şey yoluna girmek zorundaydı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 109 - Ne istiyorsun

Logan POV

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki vücudumdan fırlayacağından emindim.

Kurt formumdaydım ve sınıra doğru koşuyordum. Andrew sağımda, Drake de solumdaydı. Çok kızmıştık.

O cadı ne istiyordu? Buraya Emma'ya zarar vermek için geldiyse, onu öldürürdüm. Bir saniye içinde boynunu kırardım.

"Bırak da köpek dişlerimi ona geçireyim Logan. Leon hırladı.
"Eşime dokunduğunda neler olduğunu ona göstermeme izin ver.

Neyse ki ona dokunmamıştı. Ona dokunmasına asla izin vermezdim.
Onu.

Kaltağın gerçekten konuşmak istemesi için hâlâ bir şans vardı.
Konuşamazdım.

Emma hakkında bir şey biliyorsa onu öldürebilirdim. Bunu eşime yapamazdım. Uzun zamandır kendisi hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu. Bir şeyler bilmeyi hak ediyordu. Bazı cevapları hak ediyordu.

Eğer cadı cevapları bilseydi, Emma'ya verdiğiinden emin olurdum.

Bize her şeyi anlatana kadar lanet sürümü terk etmeyecekti. Sınıra yaklaşıyorduk ve içimdeki öfke giderek büyüyordu. Geliyoruz, Mike.

Savaşçımı zihnime bağladım.

Evet, Alpha. Mike bana zihin bağlantısı kurdu.

Daha hızlı koşmak için kendimi zorladım. Pençelerim yere o kadar hızlı ve sert vurdu ki canımı yaktı. Ama umurumda değildi. Oraya olabildiğince hızlı gitmem gerekiyordu.

olabilir.

Birkaç saniye sonra gözlerim sınırimda duran yaşlı bir kadına takıldı.

Yüksek sesle hırlayarak bana bakmasını sağladım.

Mike ve ona yaklaştım ve köpek dişlerimi kadına doğru uzattım.

"Merhaba, Alfa Logan." dedi. "Emma'nın beni öldürmesine izin vermeyeceğini biliyordum. gel."

Adını nereden biliyordu?!

Tekrar yer değiştirdim ve Andrew bana bir çift kısa eşofman verdi. O ve Drake çoktan insan formlarına girmişlerdi. Yüzlerinde öldürücü bakışlarla duruyorlardı.

"Onun adını nereden biliyorsun?" Andrew kadına hırladı.

Ona baktı ve küçük bir gülümseme verdi.

"Yaşayan her cadı onun adını bilir." dedi cadı. "O bizim en iyi eserimiz."

En iyi eserleri mi? Ne sikimden bahsediyordu bu?!

"Neden eşimi görmek istiyorsun?" Yumruklarımı sıkarak ve Leon'un dışarı çıkmasını engellemeye çalışarak sordum.

"Beyaz Kurt hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum." dedi yaşlı kadın. "Yardım etmek için buradayım."

Çenemi sıktım.

"Ne için yardım?" Homurdandım.

"Bir savaş yaklaşıyor, Alfa Logan." dedi kadın, kalbimin durmasına neden olarak. "Ama senin düşündüğün türden değil. Yaklaşmakta olan savaş için keskin köpek dişlerine ya da uzun pençelerine ihtiyacın olmayacak. Başka bir şeye ihtiyacınız olacak. Sana ne olduğunu söylemek için buradayım."

Gözlerimi kadına diktim ve öfkem büyüdü. "Sen neden bahsediyorsun lan?" Hırladım.

Andrew'a baktım. Gergindi. Kasları gerilmişti. Asher'ı geride tuttuğunu söyleyebilirdim.

"Beyaz Kurt ya da Gerçek Luna, adına ne dersiniz deyin, efsanesini ve tarihini açıklamadan size söyleyemem." dedi kadın.

"Açıkla." Andrew benden önce söyledi.

"Emma'nın da duyması gerektiğini düşünmüyor musun?" diye iç geçirdi kadın. "Ayrıca, bu uzun bir hikâye. Ben yaşıyım ve gerçekten oturmak istiyorum."

Karanlık bir şekilde kıkırdadım.

"Ona yaklaşmana izin vermeyeceğim." Hırladım. "Ona zarar vermene izin vermeyeceğim. onu."

Kadın kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Onu incitmek mi? Asla incitmem Onu. O bir hazine. O büyüü. Türünün tek örneği. Ona zarar vermem, Alfa Logan. Buraya onu incitmeye gelmedim. Buraya ona yardım etmeye geldim."

Andrew'a baktım. İkna olmuş görünmüyordu.

Ben de ikna olmamıştım.

"Sana yardım edecek bir cadı arıyordun, değil mi?" diye sordu kadın. "Artık bir tane var."

Ona baktım ve gözlerimi kıstım.

"Bulduğumuz kitapları tercüme edecek bir cadı arıyordum." Dedim.
"Eşime yaklaşmasına izin verecek bir cadı aramıyordum."

"Kitapları tercüme etmeme gerek yok." dedi kadın. "ne yazdığını biliyorum. O kitapları benim atalarım yazdı. Beyaz Kurt hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum."

Ne düşünüyorsun? Andrew benimle zihin bağı kurdu.

Emin değilim. İç çektim. Eğer bir şey biliyorsa ve onu dinlemezsek, bu büyük bir hata olur.

Eğer ona zarar verirse... Andrew hırladı.

Sadece deneyebilir, Andrew. Ben de öyle dedim. Bir şey yapamadan onu öldürürdüm.

Derin bir nefes aldım ve çenemi sıktım.

Onu devriye kabinlerinden birine götürebiliriz. Andrew'a söyledim. Emma'yı oraya götürebiliriz. Sürümüzü görmesini istemiyorum. Sürümüz hakkında hiçbir şey bilmesini istemiyorum. Onu sınıra yakın tutmak istiyorum.

Tamam. dedi Andrew, ama sesindeki endişeyi hâlâ duyabiliyordum. Gidip Emma'yı getireceğim.

Ona küçük bir baş selamı verdim ve o da kurt formuna geri döndü.

Geri koşturmaya başladı ve ben de cadıya baktım.

"Beni devriye kabinlerimizden birine kadar takip edeceksin." Dedim ki.
"Andrew eşimi oraya getirecek. Yanlış bir hareket yaparsan boynunu kırarım."

Cadı bana küçük bir gülümseme verdi.

"Sana inanıyorum, Alfa Logan." dedi bana bir adım daha yaklaşarak. "İşte bu yüzden buradayım. Sana yardım etmek istiyorum. Eşine yardım etmek istiyorum."

"Umarım doğruyu söylüyorsundur çünkü ona zarar vermeye kalkarsan seni öldürürüm." Yumruklarımı sıkarak söyledim. "O benim için her şey demek. O benim her şeyim. Ona zarar vermene izin vermeyeceğim."

Cadı gülümsedi ve adım daha yaklaşarak paketimin sınırını geçti.

Mike içgüdüsel olarak hırladı.

"Sorun yok, Mike." Dedim ki. "Harika bir iş çıkardın. Sınırdaki devriye gezmeye devam et. Bundan sonrasını ben hallederim."

"Evet, Alfa." Mike cadıya gözlerini kısarak baktı.

Arkasını döndü, zıpladı ve havada yer değiştirdi. Kaçarken onu izledim.

"Alfa Drake." Kadının sesini duydum ve ona dönüp baktım.
"Nasılsınız?"

"Logan'ın seni öldürmesine yardım etmeye hazırım." Drake soğuk bir sesle konuştu ve cadının gülümsemesine neden oldu.

"Sana inanıyorum." dedi kulübeye doğru yürümeye başladığımızda.
"Emma'nın etrafında onu korumak isteyen insanlar olduğunu bilmek güzel."

Cadıya baktım. Kalbim

hızla çarpıyordu.

Hangi savaştan bahsediyordu?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 110 - Beyaz Kurt (birinci bölüm)

Emma POV

"Bir saniye bile yanımdan ayrılmayacaksın, anlaşıldı mı?" Andrew kulübeye yaklaştığımızı söyledi. "Sana kaçmanı söylersem kaçacaksın. Anladın mı?"

Gözlerimi kulübeden ayıramıyordum.

"Emma?" Andrew bana seslendi.

Başımı salladım.

"Hayır, Emma." dedi beni durdurup ona bakmamı sağlarken. "Bana anladığınızı söylemeni istiyorum. Yanımdan ayrılmayacağınızı ve sana kaçmanı söylersem kaçacağınızı söyleyene kadar seni oraya sokmayacağım."

Gözlerinde gördüğüm endişe bana cadıyı bir anlığına unutturdu.

"Anlıyorum, Andrew." Elini elime aldım ve ona küçük bir gülümseme verdim. "Bir saniye bile yanından ayrılmayacağım."

"Ve ben sana kaç dersem kaçacak mısın?" diye sordu gözlerini bana dikerek.

Bunu yapmayacaktım. Yaralanmalarına izin vermeyecektim. Yardım edecektim. Ama Andrew'un bunu duymak istemediğini biliyordum, bu yüzden başımı salladım ve tekrar gülümsedim.

"Evet." Dedim.

Bir saniye yüzümü inceledi. Başını salladı ve beni kucakladı. "Tamam."

dedi beni bırakırken. "Gel hadi."

Andrew elimi tuttu ve beni kulübeye doğru çekti. Kapıya yaklaştık ve Andrew yavaşça açtı. "Sakın kıpırdama." Logan'ın tehditkâr hırıltısını duydum.

"Ona zarar vermeyeceğim, Alfa Logan." Bir kadının iç çektiğini duydum.

Andrew ve ben kulübeye girdik ve gözlerim kanepede oturan yaşlı bir kadına takıldı. Beni görünce gülümsedi ve içime bir huzur dalgasının yayıldığını hissettim.

Bana zarar vermeyecekti.

Bundan emindim.

"Merhaba Emma." dedi usulca. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel."

Ona gülümseyerek bir adım daha yaklaşmaya çalıştım ama Andrew beni kendine doğru çekerek göğsüne bastırdı.

"Sana ne demiştim?" diye hırladı sessizce.

İçimi çektim ama oldum. Onların güvenini kazanması gerekiyordu. Bunu yapacağından emindim. Onun yanında kendimi huzurlu hissediyordum. Zarar vermek istemiyordu.

Logan'ın gözlerini üzerimde hissettim ve bana sarılma ihtiyacı duyduğunu hissettim. Ama kadına yakın duruyordu ve bana zarar vermeye çalışırsa onu durdurabilmek için bir santim bile kıpırdamayacağını biliyordum.

"Benim adım Anna." dedi yaşlı kadın. "Yardım etmek için buradayım."

"Benim hakkımda bir şey biliyor musun?" Ona sordum ve o da bana küçük bir gülümseme verdi.

"Senin hakkında her şeyi biliyorum, Emma." dedi usulca.

Kalbim hızla çarpıyordu.

"Otursan da sana Beyaz Kurt efsanesini anlatsam nasıl olur?" diye sordu benden Logan'a bakarak.

Logan ona hırladı ve kaşlarımı çatmama neden oldu.

beni çoktan incitebilirdi. Ama yapmadı ve bir şekilde yapmayacağını biliyordum.

Drake Anna'nın yanına oturdu ve hırladı. "Yanlış bir hareket ölürsün. Bunu unutma."

Anna Drake'e baktı ve gülümsedi. "Biliyorum, Alfa Drake. Bana hatırlatmana gerek yok."

Logan kadından uzaklaştı ve bana yaklaştı. Beni Andrew'un kollarından çekip aldı ve burnunu saçlarıma gömdü.

Düzensiz kalp atışlarını hissedebiliyordum ve içimi bir acı dalgası

kapladı. "Ben iyiyim Logan." Göğsüne bir öpücük kondurarak sessizce

söyledim. "O bana zarar vermez."

Logan beni bıraktı ve dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. Beni bir sandalyeye doğru çekti ve kucağına oturttu. Kollarıyla beni olabildiğince sıkı sardı.

Andrew koltuğa oturdu. Gözlerini Anna'dan hiç ayırmadı.

"Konuş." Logan ona hırladı.

Anna derin bir nefes aldı ve bana gülümsedi.

"Samuel senin hakkında hiçbir şey bilmiyordu." Anna dedi ki. "Karanlık Onun için çalışan cadılar bir şey hatırlayamayacak kadar gençti. O kitapları yorumlamak için çok gençtiler. Samuel'e söyledikleri şeyler yanlış yorumlanmış ve çoğunlukla yanlıştı."

"Ama bahsettikleri güçlere sahibim." Dedim ki, Anna'nın
İç
çek.

"Öyle." Başını salladı. "Aynı zamanda çok karizmatik, nazik ve anlayışlısın ve halkın seni seviyor, değil mi?"

"Evet." Logan benim yerime cevap verdi.

"Bu ilk Beyaz Kurt'un bir tanımı." Anna söyledi. "Çok karizmatik, nazik ve sevgi dolu bir kadındı. Anlayış doluydu ve sürü üyeleri yardım için her zaman ona gelirdi. Samuel için çalışan cadılar bunu yanlış okudular. Bunların Beyaz Kurt olmanın getirdiği şeyler olduğunu düşündüler. Bu senin gücün değil, Emma. Bu ilk Beyaz Kurt'un tanımıydı. Güçlerin olmasaydı bile sen yine o şeyler olurdun."

Yutkundum ve derin bir nefes aldım. Logan şakağıma bir öpücük kondurdu ve kollarını bana sımsıkı doladı.

"Senden önce sadece bir Beyaz Kurt vardı." Anna devam etti. "O uzun zaman önce yaşadı ve bir başkasının doğacağını hiç düşünmemiştik. O öldüğünde lanetin bozulduğunu düşündük."

"Lanet mi?" diye sordu kardeşim, sesi titreyerek. Anna

ona baktı ve başını salladı.

"İlk Beyaz Kurt'un varlığı aslında karanlık bir cadı tarafından yapılan bir lanetti." Anna bana dönüp bakarak söyledi. "O zamanlar sadece iki kurtadam sürüsü vardı ama giderek güçleniyorlardı. Genişliyorlardı ve üçüncü bir sürünün oluşması an meselesiydi. Cadılar bundan hoşlanmadı. Şekil değiştirenlerin genişlemesini durdurmak istediler. Gitmelerini istediler."

Titredim ve Logan gerildi.

Anna derin bir nefes aldı ve kanepede arkasına yaslandı.

"Cadılar ne yapacaklarını uzun uzun düşündüler." Anna söyledi. "Kurtları öylece öldüremezlerdi çünkü bu Tanrıça'yı kızdıırırdı. Onun öfkesini istemediler. Bu yüzden kurtların kendi güçlerini onlara karşı kullanmaya karar verdiler."

Anna konuşmayı kesti ve Logan'a baktı.

"İki sürü arasında bir savaş yaratmak için eş bağını kullanmaya karar verdiler." Anna sessizce söyledi ve gözlerindeki hüznü görebiliyordum.

Kalbim hızla çarpıyordu. Vücudum gerildi. Zihnim kapandı.

Bununla ne demek istedi? Neden bu kadar üzgün görünüyordu? Cadılar ilk iki sürü arasında savaş çıkarmak için eş bağını nasıl kullandılar?

"Açıkla." Logan sesi titreyerek, "Açıkla," dedi.

Korkusunu hissedebiliyordum. Onu yakıyordu. Onu boğuyordu.

Çaresizdim. Hiçbir şey yapamadım. Onun korkusunu ortadan

kaldıramazdım. Anna derin bir nefes aldı ve bana baktı.

"Cadılar Beyaz Kurt'u iki gerçek eşle lanetledi." dedi ve kalbimin atışını durdurdu.

111. BÖLÜM - Beyaz Kurt (ikinci bölüm)

Logan POV

Onu yanlış duymuşum.

Onu yanlış duymuş olmalıyım.

Başka adam olması mümkün değildi, hiçbir şekilde... Hayır.

Onu yanlış duymuşum.

"Ne?" Andrew hırlayarak kadının son sözlerinin ardından sessizliği bozdu.

Cadı Andrew'a baktı ve derin bir nefes aldı.

"Cadılar Beyaz Kurt'u iki gerçek eşle lanetlemeye karar verdiler." dedi.
"Bunun bir savaş yaratacağını biliyorlardı."

Tekrar söylediği gerçek dost dedi, değil mi?

Yanlış mı duydum? Kulaklarımda bir sorun mu vardı?

Leon hareketsizdi. Benim hoşuma gitmeyecek kadar hareketsizdi.
Uzanamıyordum bile.

Onu

"Anlamıyorum." Emma mırıldandı ve benim ona bakmamı sağladı.

O benimdi. Ben onun gerçek eşiydim. O benim gerçek eşimdi. Orada onun için başka bir erkek yoktu. Onu benden alabilecek başka bir adam yoktu.

"Cadılar sürüler arasında bir savaş çıkmasını istiyordu." Anna anlatmaya başladı. "Birbirlerini öldürmelerini ve genişlemeyi durdurmalarını istediler.
Onlar

eş bağıının iki insan arasındaki en güçlü bağ olduğunu biliyorlardı ve bunu bir silah olarak kullanmaya karar verdiler."

Kalbim yerinden çıkacaktı. Hayır,

hayır, hayır.

Lütfen, Tanrıça, hayır.

"Sürülerden birinden bir kız seçtiler." Anna devam etti. "Güzel ve nazik biriydi ve insanlar onu severdi. O da çok özeldi Çünkü kurdu bembeyazdı. O zamanlar sadece 17 yaşındaydı ama Cadılar onun genç Alfa'nın eşi olacağını biliyorlardı. Onu lanetlemeye karar verdiler. Diğer sürünün Alfa'sını da onun gerçek eşi yaptılar. Her ikisinin de onu isteyeceğini biliyorlardı, sadece gerçek eşleri olduğu için değil, daha önce bahsettiğim şeylerin hepsine olduğu için. Onun harika bir Luna olacağını biliyorlardı. Onun güçlü bir kurt olacağını biliyorlardı."

Yutkundum ve kollarımı Emma'nın etrafında sıktım. Bedenimi hissedemiyordum.

Çılgılık atmak istedim. Kulübeyi parçalamak istedim.

Ama hareket edemiyordum. Hareket edemiyordum.

"Cadıların planı geri tepti." Anna iç çekti. "O genç kadın o kadar nazik ve harikaydı ki savaşı durdurmayı başardı. Savaşı durdurmayı İki Alfayı birbirlerini ve her iki sürüdeki masum kurtları öldürmemeye ikna etti. O barışı korudu."

Anna bana baktı ve gözlerinde sempati gördüm.

"Ama kalbindeki ve ruhundaki huzuru koruyamadı." Anna sessizce söyledi. "Her iki Alfa da onu istiyordu. Elbette istiyorlardı, o onların gerçek eşiydi. İkisile de birlikte olamazdı ve seçim yapamazdı. İkisini de seviyordu. İkisini de istedi ama ikisine de sahip olamadı."

Anna tekrar Emma'ya baktı ve derin bir nefes aldı.

"Genç kadın kendi kıydı." dedi sessizce. "İki Alfalar acılar içinde öldü. Sürüler bu trajediyi atlattı. Büyümeye devam ettiler ve cadılar istediklerini elde edemediler. Sadece üç genç hayatı mahvetmeyi başardılar."

Kalbim yerinden fırlayacaktı.

Anna'nın bize söylediklerini anlayamadım. Aklım bunu kavrayamadı. Kalbim ve ruhum bunu kabul etmek istemedi.

"Yani diyorsun ki ben..." Emma konuştu, sesi kırıldı. "Evet,

Emma." Anna başıyla onayladı. "Senin iki gerçek eşin var."

Hayır.

HAYIR!

HAYIR!

Donmuş dudaklarımdan yüksek sesli bir hırıltı kaçtı.

Daha yüksek olmasını istedim. Daha güçlü olmasını istedim. Ama çıkaramadım. Çıkaramadım. Donup kalmıştım.

Hayır.

HAYIR!

"İki eş istemiyorum." Emma . "Logan'ı istiyorum. Ben..."

Derin bir nefes almaya çalışarak konuşmayı kesti. Paniğinin arttığını hissedebiliyordum.

Donmuş bedenim hareket etti.

Yanaklarını avuçladım ve bana bakmasını sağladım.

"Nefes al, Emma." Sesimin titremesini engellemeye çalışarak söyledim.
"Nefes al bebeğim, hadi."

Kocaman gözleri yaşlarla dolmuştu. Ellerini benimkilerin üzerine koydu ve tekrar derin bir nefes almaya çalıştı.

"Hadi aşkım." Alnımı onunkine yaslayarak usulca söyledim. "Nefes al."

"Ne ki?" Emma ellerini boynuma dolayarak mırıldandı. "Onu reddedebilir miyim?"

"Evet." Anna bana umut vererek söyledi. "Ama bu aramızdaki bağı koparmayacak, bunu biliyorsun."

Kalbim hızla çarptı ve midem bulandı.

Hâlâ idrak edemiyordum.

"Laneti kırmanın tek yolu, gerçek eşlerinizden hangisinin size Tanrıça tarafından verildiğini ve hangisinin size lanet verildiğini bulmaktır." Anna söyledi.

Emma beni bıraktı ve Anna'ya baktı. "Ne?"

"Tanrıça sana eşlerinden birini verdi." Anna açıkladı. "Tanrıça sana lanet sana diğerini verdi. Lanetten kurtulmak için doğru olanı seçmeniz gerekiyor."

Öfkenin içimde zonkladığını hissettim. Her geçen saniye

büyüyordu. Kulübeyi parçalara ayıracaktım.

"Seçmek zorunda mıyım?" Emma sessizce sordu.

Sesindeki inançsızlığı duyabiliyordum. Sesindeki acıyı duyabiliyordum.

"Evet." Anna dedi ki. "Tanrıça tarafından sana verilen gerçek eş boynunun diğer tarafını işaretlemek zorunda. Laneti kaldırmanın ve diğer kurtla aradaki bağı koparmanın tek yolu bu."

Boynuna baktım ve köpek dişlerim dışarı fırladı.

"Hayır, Alfa." Anna sesinde bir parça panikle söyledi. "Eğer lanetin ona verdiği eş sensen, bu onu öldürecektir."

Andrew yüksek sesle homurdandı.

"O bana Tanrıça tarafından verilen eşim!" Emma yumruklarını sıkarak ve çenesini gererek yüksek sesle konuştu. "Başka bir eş istemiyorum! Başka bir eşe ihtiyacım yok!"

Bana baktı ve gözlerinde saf bir panik gördüm.

İki eliyle yüzümü kavradı ve gözlerimin içine baktı.

"Sen benim eşimsin!" dedi bana. "Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var. Başka kimseyi istemiyorum. Beni tekrar işaretle. Ölmeyeceğim. Tanrıça bana seni verdi. Ben Bundan eminim. Bunu biliyorum."

Ben istedim. Oh, Tanrıça, ne kadar çok istedim. O

benimdi. O lanet olası benimdi.

Ama ya onu öldürdüysem? Ya doğru ben değilsem? Ya eşimi öldürdüysem? Ya karımı öldürdüysem?

Onu kendime çektim ve öpebildiğim kadar sert öptüm.

O benimdi, ben de onun. Onu bana Tanrıça verdi, beni de ona Tanrıça verdi. Bunu biliyordum. Kalbim ve ruhum bunu biliyordu.

Ama korku daha güçlüydü. Korku, köpek dişlerimi ona tekrar batırmamı engelledi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 112 - Beyaz Kurt (üçüncü bölüm)

Emma POV

Vücudum acı içindeydi.

Ruhum parçalanıyordu.

Kalbim tamamen paramparça olmuştu.

Başka bir eş istemedim. Başka bir ihtiyacım yoktu. Logan vardı. Logan'ı istiyordum. Logan'a ihtiyacım vardı. Logan'ı seviyordum. Sadece onu, Tanrıça. Sadece onu.

Çılgılık atmak ve ağlamak istedim. Dünyayı yakıp istedim.

İçimdeki panik giderek artıyordu. Nefes gittikçe zorlaşıyordu. Boğazıma bir şey takılmıştı ve konuşamıyordum bile. Göğsümde bir şey oturuyordu. şey bedenimi mengene gibi kavramıştı.

Logan'ın beni tekrar işaretlemeyeceğini biliyordum. Bunu biliyordum. Gözlerinde gördüm. Aradığı kişi olmadığından korkuyordu.

Ama öyleydi! Öyleydi! Biliyordum!

"Emma, aşkım, hayır." Ağabeyimin sesini duydum. "Önce kanıta ihtiyacımız var." Kanıta ihtiyacım yoktu. Onun doğru kişi olduğunu biliyordum.

Birini Logan'ı sevdiğim kadar sevmeyi hayal bile edemezdim. Logan'ı istediğim ve ona ihtiyaç duyduğum kadar birini istediğimi ve ona ihtiyaç duyduğumu hayal bile edemezdim. Başka birinin bana dokunmasını hayal bile edemezdim. Başka birinin Başka birinin beni öptüğünü hayal edemiyorum.

Sadece o.

Onlara kanıta ihtiyacım olmadığını söylemek istedim ama konuşamadım.

Logan'ı kaybeder miydim? Hayatımın aşkını kaybeder miydim?

"Şokta." Logan yumuşak bir sesle söyledi. "Bizi biraz yalnız bırakabilir misin?" Sesindeki acıyı duyabiliyordum. Hissettiği korkuyu hissedebiliyordum.

Birinin başımın üstünü öptüğünü hissettim.

Odadan çıkan ayak seslerini duydum.

Ön kapının kapandığını duydum.

Logan yanaklarımı avuçladı ve dudaklarımı usulca öptü. Donup kalmıştım. Onu geri öpemedim bile.

"Ben seninim, sen de benimsin." Logan alnını benimkine yaslayarak söyledi.

Ellerini yüzümden hiç çekmedi. Onun olmuşum. Tamamen onun. Sadece onun.

"Sen de söyle Emma." dedi bana.

Dudaklarımı hareket ettirmeye zorladım. Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Ben seninim, sen de benimsin." Sessizce söyledim.

Sesim kırık çıkmıştı.

"Beni dinle, bebeğim." Logan başını kaldırıp bana bakarak şöyle dedi. "Bunu atlatacağız. Bu işte yalnız değilsin. Yolun her adımında seninleyim. Seni terk etmeyeceğim. Senden vazgeçmeyeceğim. Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim."

"Seni seviyorum." Hıçkırarak ağladım. "Sen benim eşimsin."

Logan derin bir nefes aldı ve çenesini sıktı.

"Biliyorum." dedi başparmaklarıyla yanaklarımı okşayarak. "Ben seninim, tamamen seninim Emma. Bedenimin ve ruhumun her parçası sana ait. Lanetli ya da değil, senin olmaktan asla vazgeçmeyeceğim."

Hıçkırarak ağladım ve kollarımı boynuna doladım.

"Bu bir lanet değil." Dedim ki. "Sen bir lanet değilsin."

Köpek dişlerini içime batırmasını istedim. Tanrıça'nın bana bir armağanı olduğunu göstermek istiyordum. Bunu ona kanıtlamak istedim.

Kollarını belime doladı ve beni doğru çekti. Boynumdaki işaretine bir öpücük kondurdu.

"Onunla hiç tanışamayabilirsin bile." dedi bana ve sesindeki acıyı duyabiliyordum. "Asla bir seçim yapmak zorunda bile kalmayabilirsin."

Bir şey bana onunla karşılaşacağımı söylüyordu. Bir şey bana onun zaten beni aradığını söylüyordu.

Anna durup ortaya çıkmazdı. Kendince sebepleri vardı.

"Bir şey olmasaydı Anna ortaya çıkmazdı." Kendimi ona yaklaştırarak sessizce söyledim. "Dört yıl bekledi. Daha uzun süre bekleyebilirdi. Bir şeyler oldu Logan."

Logan gerildi ve bir hırıltı çıktı. Acısını hissedebiliyordum. Dilimde tadını alabiliyordum.

Gitmesine izin verdim ve ona baktım.

"Birini seni sevdiğim gibi sevmeyi hayal bile edemiyorum." Ona söyledim. "Onunla bir bağ hissedebilirim ama asla sevmeyeceğim. Kalbime asla sahip olamayacak çünkü o senin."

Logan'ın yanağına bir damla gözyaşı düştü ve beni sertçe öptü. Vücudum karıncalandı ve omurgamdan aşağı yukarı bir ürperti geçti.

Logan'ın kollarında , vücudunu olabildiğince çok hissetmeye çalıştım.

"Tanrıça, eğer seni bedenime hapsedebilseydim, hapsederdim." Logan dudaklarıma karşı mırıldandı. "Kimsenin seni görmesine izin vermezdim. İzin vermezdim kimse sana dokunamaz. Sen sadece ve sadece benim olacaksın."

Alnımı onunkine yasladım ve gözlerimi kapattım. Kokusunu içime çekerek beni sakinleştirmesine izin verdim.

"Beni bedenine kilitleyemeyebilirsin ama ben seninim Logan." Dedim ki. "Sadece senin. Beni senden alamayacak. Ona izin vermeyeceğim. Kimsenin beni senden almasına izin vermeyeceğim."

Logan parmaklarını saçlarıma doladı ve dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırdı.

"Eliza'yı hissedebiliyor musun, bebeğim?" Logan bana sordu.

"Hayır." Başımı sallayarak söyledim. "Sanırım o ve Leon geri çekildiler. Birlikte olduklarını hissedebiliyorum."

Logan başını salladı ve bana küçük bir gülümseme verdi. Yine de gözlerine ulaşmadı.

"Buna ihtiyaçları var." Logan sessizce söyledi.

Başımı salladım. Anna iki arkadaştan söz eder etmez Eliza geri çekildi. Tüm hikâyeyi duyduğunu biliyordum ama benimle kalamazdı. Eşine ihtiyacı vardı. Leon'a ihtiyacı vardı.

"Onlara geri gelmelerini söylesek nasıl olur?" Logan parmaklarını saçlarımda gezdirerek mırıldandı. "Anna'nın başka neler söyleyeceğini dinleyelim. Ondan sonra seni eve götüreceğim ve seni ne kadar çok sevdiğimi göstereceğim."

Başımı salladım ve onu usulca öptüm.

Ön kapının açıldığını duydum. Andrew, Drake ve Anna içeri girdiler.

Andrew bana yaklaştı ve yanaklarımı avuçladı. Alnımdan öptü ve bana sarıldı.

"Bu konuda yalnız değilsin Emma." Andrew sesi konuştu. "Ben varım, aşkıım. Sana elimden geldiğince yardım edeceğim."

Ona baktım ve gülümsemeye benzer bir şey söyledim.

Andrew koltuğa tekrar oturmadan önce alnıma bir öpücük kondurdu.

Anna'ya baktım ve derin bir nefes aldım.

"Benim için geliyor, değil mi?" Adamların homurdanmasına neden olarak sordum. "Evet." Anna başını sallayarak şüphelerini doğruladı.

"Onu hissedebiliyorum
Geliyorum. Bu yüzden buraya geldim. Sana yardım etmek istiyorum, Emma.
Laneti kırmana yardım etmek istiyorum. Tanrıça vergisi eşinle kalmana
yardım etmek istiyorum. Yaşamanı istiyorum, Emma."

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

O adamı gerçekten seemeyecek kadar çok sever miydim?

Bunu hayal bile edemezdim.

Logan hayatımın aşkıydı. Logan benim Tanrıça vergisi eşimdi. Bundan emindim.

Hiç kimseyi Logan'ı sevdiğim kadar sevemezdim. Bu
mümkün değildi.

BÖLÜM 113- Kanlı Ay Sürüsü

Logan POV

"Tanrıça tarafından verilmiş eşiyle mi kalsın?" Tekrar ettim. "Sence o ben miyim?" Anna başını salladı ve içimde bir umut kıvılcımı çaktı.

"Elbette emin olamam." Anna içini çekti. "Ama bir ses Emma'nın tam da olması gereken yerde olduğunu söylüyor."

Anna Emma'ya baktı ve gülümsedi.

"Eşinin kollarında." Anna ekledi.

Kollarımı ona sımsıkı sararak umut kıvılcımının içimi ısıtmasına izin verdim.

Emma bana daha fazla eğildi ve benim karıncalandı. Ona o kadar çok ihtiyacım vardı ki. Kendimi onun içine gömmeye ihtiyacım vardı. Onu ne kadar çok sevdiğimi göstermem gerekiyordu. Onun benim her şeyim olduğunu bilmesine ihtiyacım vardı.

"Peki ya onun güçleri?" Drake ona bakmamı sağlayarak sordu.

"Güçler lanetin bir yan etkisiydi." Anna iç çekerek Drake'e baktı. "Kendilerinden bile daha güçlü bir varlık yaratmak cadıların çıkarına değildi. İşleri berbat ettiler. Ama onun güçleri hakkında pek bir şey bilmiyoruz. İlk Beyaz Kurt onunkini hiç keşfetmedi. O yapmadı zamanım var. Emma'gerçek güçlerinin Tanrıça tarafından verilmiş eşi onu işaretlediğinde ortaya çıkacağına inanıyorum."

"Onları istemiyorum." Emma derin bir nefes alarak şöyle dedi. "Bunların hiçbirini istemiyorum. Ben sadece eşimle huzur içinde yaşamak istiyorum. Ben..."

Sesi kesildi ve paniğinin yeniden arttığını hissettim.

Yanaklarını avuçladım ve dudaklarını usulca öptüm.

"Hayatımızı huzur içinde yaşayacağız bebeğim." Kendi paniğimi uzak tutmaya çalışarak söyledim. "Bu sadece bir engel. Bununla başa çıkacağız ve devam et. Söz veriyorum."

Emma derin bir nefes aldı ve alnını benimkine yasladı. "İşte böyle, bebeğim." Mırıldandım. "Nefes al. Her şey yoluna girecek." "İkinci kaptanının kim olduğunu biliyor musun?" Andrew sordu, beni geriyor.

"" dedi Anna. "Tabii ki emin olamam. Emma onu gördüğünde emin olacağız."

Midem bulandı.

Nasıl tepki verirdi? Ona dokunma ihtiyacı hisseder miydi? Onun kendisine dokunmasını ister miydi? öpmesini ve sarılmasını ister miydi?

Nasıl hayatta kalabilirdim ? Başka bir adamın hayatımın aşkına dokunmasını nasıl izleyecektim?

Onu öldüremezdim çünkü bu öldürürdü. Onu işaretleyemezdim çünkü ölebilirdi. Beklemekten başka bir bok yapamazdım.

Ve beklemekten nefret ederdim.

Emma da ben de ona baktık.

"Kanlı Ay Sürüsü'nden genç Alfa Nathan." Anna söyledi. "Bu var olan en eski paketlerden biri." Kıvılcım çakarken mırıldandım. içimdeki umut yavaşça kapandı.

Eğer en eski sürülerden birinin Alfa'sıysa, belki de gerçekten onun Tanrıça tarafından verilmiş eşiydi. İlk Beyaz Kurt'un Tanrıça tarafından verilmiş eşinin soyundan geliyor olabilir.

Midem yine bulandı.

Lanetli olan ben miydim? Aramızdaki bağı lanet mi yarattı?

Tanrıça, lütfen hayır.

Bu beni öldürür. Beni yok eder.

Sadece eşim değildi. O benim en iyi arkadaşımdı. O benim karımdı. O benim hayatımın aşkıydı. Onu kaybedemezdim.

"Evet." Anna onayladı. "Babası oğlunun Beyaz Kurt'un Tanrıça tarafından verilmiş eşi olduğuna inanıyor. Oğlunun gelip eşini almasını istiyor."

"Efsaneyi nereden biliyorlar ki?" Andrew öfkeyle sordu. "Kimsenin bilmediğini sanıyordum. Kimsenin lanet olası kitapları okuyamadığını sanıyordum."

Andrew'a baktım. Artık oturmuyordu. Yüzünde canı bir ifadeyle kulübenin içinde volta atıyordu.

"Onlar ilk sürülerin torunları." Anna açıkladı. "Beyaz Kurt efsanesi, yavrularına yatmadan önce anlattıkları bir hikâyedir."

"Neden dört yıl beklediler?" Drake sordu. "Neden hemen onun için gelmediler?"

Ben de aynı şeyi merak ettim. Bir ordu mu kuruyordu? Onu zorla almaya mıydı?

"Bilmiyorlardı." Anna hepimizin şaşkınlıkla ona bakmasına neden olacak şekilde konuştu. "Ne?" Ben sordum. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Samuel Emma'yı kaçırdığında olaya karışanlar sadece sen ve Drake'in sürüsüydü." Anna, o şerefsizin adını andığında içimdeki öfkenin patlamasına neden olacak şekilde konuştu. "Başka hiçbir Alfa'dan yardım istemedin. Sürüler arasında bir haber haline gelmedi. Kendi başına hallettin."

"Peki şimdi nasıl öğrendiler?" Andrew yumruklarını sıkarak homurdandı.

"Görünüşe göre Samuel'in grubunun bir parçası olan haydutlardan biri konuşmaya başladı." Anna açıkladı. "Haber yayıldı ve Kanlı Ay Sürüsüne ulaştı."

"Bu imkânsız." . "Hepsini öldürdük."

"Siz mağaralara girmeden önce kaçmış olabilir." Anna iç çekti.

Kırmızı gördüm. O şerefsizi bulacak ve iç organlarını sökecektim. Dışarı.

"İyi bir adam mı?" Emma Anna'ya bakarak mırıldandı. "Alfa Nathan. İyi biri mi?"

Korkusunu hissettim. Kalp atışlarının arttığını duyabiliyordum.

"Sana zarar vermeyecek, bebeğim." Bana bakmasını sağlayarak ona söyledim. "Eğer onun eşiyse, sana zarar veremeyecek. Seni hemen sevecektir."

Bu sözleri söylemek acı veriyordu ama gerçek buydu. Onu bedeninin ve ruhunun her parçasıyla sevecekti.

Tıpkı benim yaptığım gibi.

Onu da beni sevdiği gibi sever miydi?

"Nazik biri ama biraz ukala." Anna, ona dönüp bakmamızı sağlayarak şöyle dedi. "Babasından sonra böyle oldu. Babası haydutlara Drake'in bölgesine girmelerini söylediye hiç şaşırmam. Haydutların Drake'in bölgesine girmeyeceğini biliyordu. Bu yüzden en büyük müttefikinizin peşine düştü."

"Bunu neden yapsın ki?" Emma sesi titreyerek sordu. "Bir savaş başlatmaya mı çalışıyor?"

" sanmıyorum." Anna başını iki yana salladı. "Muhtemelen sadece senin dikkatini çekmeye çalışıyor."

Çenemi sıktım. O herifi gerçekten ama gerçekten parçalara ayırmak istiyordum. "Onlar hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" Drake ona sordu. "Ben bir cadıyım." Anna şöyle dedi. "Bazı şeyleri görebiliyorum ve bu benim işim. Gerisini biliyorum. Ayrıca Emma'ya geldiğinde yardımcı olmaya , bu yüzden biraz daha fazla araştırma yaptım."

"Neden bana yardım etmek istiyorsun?" Emma sessizce sordu. Anna ona baktı ve derin bir nefes aldı.

"Kendimi suçlu hissediyorum çünkü bunun sorumlusu benim türümdü." Anna dedi ki. "Bunu telafi etmek istiyorum. Ayrıca, ilk Beyaz Kurt'un başına gelenlerin senin de başına gelmesini istemiyorum. Kendi canına kıymanı istemiyorum çünkü Bazı cadıların açgözlülüğü. Yardım etmek istiyorum, Emma. Bana güvenebilirsin."

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Onun kendi canına kıydığını düşünmek bile beni çılgın atmaya ve kendimi parçalamaya hazır hale getirmişti.

Bunun olmasına asla izin vermem.

Bunu yapmasına izin vermeden önce ondan vazgeçerdim. Yaşayacağı anlamına gelse bile gitmesine izin verirdim.

BÖLÜM 114 - En iyi arkadaşım

Logan POV

Anna'yı dinlemekten bıkmıştım.

Başka bir şey duymak istemiyordum.

Şu anda değil.

Yapamadım. Yapamadım işte.

Arkadaşımla yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Onu ne kadar çok sevdiğimi gerekiyordu. Ona benim için ne kadar önemli olduğunu göstermeliydim. Vücudunun her bir parçasını tatmaya ihtiyacım vardı. Buna bir sonraki nefesim kadar ihtiyacım vardı.

"Andrew, lütfen Anna'ya odasını göster." Gözlerimi dostumdan ayırmadan ona söyledim. "Bugünlük işimiz bitti."

"Emma ile özel olarak konuşmak istiyorum." Anna ona bakmamı sağlayarak konuştu.

Hala Emma ile yalnız kalmasına izin verecek kadar ona güvenmiyordum.

"Ben yanında olmadan onunla konuşamazsın." Dedim ki. "Ve bugünlük dinlemem bitti. Bu yüzden, acil bir durum olmadığı sürece yarın."

Anna Emma'ya baktı ve başını salladı.

"Tamam, Alfa." dedi bana dönüp bakarak. "Yarına kadar bekleyebilir."

"Güzel." Ayağa kalkıp Emma'yı ayağa kaldırırken "Güzel,"

dedim. "Buraya gel, aşkım." Andrew ona doğru uzanarak, "Gel

buraya aşkım," dedi.

Kollarına doğru yürüdü ve adam ona sıkıca sarıldı.

"Her şey girecek, Em." dedi başının üstünü öperken. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Emma onu bırakırken .

Andrew başını kaldırıp bana baktı ve derin bir nefes aldı.

O senin, Logan. Bana zihin bağı kurdu. Bunu hissedebiliyorum. Onu senden alamayacak.

Umarım bu konuda haklısındır. Onu zihnime geri bağladım. Yaparsa hayatta kalamam.

Andrew çenesini sıktı ve derin bir nefes daha aldı.

Söylediğimde ciddiymdim. Onsuz yaşayamam. Eğer onu benden alırsa, hayatıma devam edemem. Bu beni öldürürdü. Bundan emindim.

"Yarın hepinizle görüşeceğim." Emma'nın elini alıp onu uzaklaştırmaya başlarken söyledim.

"Güle güle." Emma sessizce söyledi.

"Güle güle, Emma." Anna yumuşak bir sesle söyledi.

Kulübenin kapısını açtım ve dışarı çıktım.

Eve gelip onunla yalnız kalmak için sabırsızlanıyordum. Kendimi onun içine gömmek ve onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek için sabırsızlanıyordum.

Evimize doğru olabildiğince hızlı yürümeye başladım. Yer değiştiremiyordum çünkü Leon'u hâlâ hissedemiyordum. Ayrıca, nasıl bir ruh halinde olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sakinleşmek için eşine ihtiyacı vardı ve ben onları rahatsız etmek istemedim.

Emma ve ben evimize kadar hiç konuşmadık.

Ona söylemek ve yapmak istediğim şeyler ormanın ortasında söylenemez yapılamazdı.

Ama evimizin ön kapısını kapatır kapatmaz onu kucağıma aldım, duvara yapıştırdım ve öpebildiğim kadar sert öptüm.

Anna dışarıda bir yerlerde eşimi isteyen başka bir adam olduğunu söylediğinden beri kendimden uzaklaştırdığım acıyı nihayet hissetmeme izin verdim.

Gözyaşlarımın yanaklarıma düştüğünü hissettim ve dudaklarına yapışarak hıçkırdım.

"Seni seviyorum." Emma yanaklarımı avuçlayıp alnını alnıma yaslariken bana "Seni seviyorum" dedi. "Seni bırakmayacağım Logan. Sensiz yaşayamam. Onu reddedeceğim. Seninle kalmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

Yanaklarımdaki gözyaşlarını silmek için başparmaklarını kullandı.

"Sen sadece benim eşim değilsin." diye devam etti dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondururken. "Sen benim en iyi arkadaşımsın. Sen benim hayatımın aşkıydın. Sen benim kocamydın. Gelecekteki çocuklarımdan babasıydın. Tüm bunları tanımadığım ve sevmediğim biri için bir kenara atmayacağım."

Kalbim acıyla sıkıştı.

"Onunla aranızdaki bağı hissedeceksiniz." Sessizce söyledim. "Onu

seveceksin." "Hayır." Emma başını sallayarak şöyle dedi. "Seni bir çocuk

yüzünden sevmiyorum.

Bağ, Logan. Seni seviyorum çünkü sen harika bir insansın. Seni seviyorum. Yaşadığımız her şey yüzünden. Seni seviyorum çünkü eş olduğumuzu bilmeden önce beni . Seni seviyorum çünkü her şeyi berbat ettin ve bunu telafi etmek için her şeyi yaptın."

Tekrar hıçkırdım ve bedenimi onunkine

yaklaştırdım. Onu hissetmeye ihtiyacım vardı.

"Seni, aramızdaki şakalar ve uyumadan önce her zaman bir şeye

güldüğümüz için seviyorum." Emma sözlerine devam ederken

Çeneme küçük bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum çünkü çok sesli horluyorsun ve ben

Bazen yüzden uyuyamıyorum. Seni seviyorum çünkü sabahları senin yanında uyandığımda çok mutlu oluyorum. Seni seviyorum çünkü bana kendimi dünyanın en şanslı kızı gibi hissettiriyorsun."

Ağzımın kenarına yumuşak bir öpücük daha kondurdu.

"Seni seviyorum çünkü sabahları bana hep kahve yapıyorsun." dedi usulca. "Seni seviyorum çünkü her zaman yaptığım krepleri yiyorsun, ikimiz de onları pişirmekte berbat olduğumu ve her zaman yaktığımı bilmemize rağmen."

Gözyaşlarımın arasından kıkırdadım. Gerçekten de bir tarafı yanmadan krep yapamıyordum.

Emma dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve gözlerimin içine baktı.

"Seni seviyorum Logan." dedi. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum. İyiye de kötüyü de seviyorum çünkü bunların hepsi sensin. Seninle ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdim. Seni hiçbir şeye ya da hiç kimseye değişmem."

Hayatımın aşkına baktım ve vücudumdaki tüm ağrılar kayboldu.

"Anna'nın söylediği her şeyi duyduktan sonra şoka girdim." Emma iç çekti. "Hâlâ şoktayım. Ama yarın oturup bir plan . Onu reddedeceğim. Ona başka bir eşle ilgilenmediğimi söyleyeceğim. Ona seninle kalmak istediğimi söyleyeceğim. Burada kalmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım Logan. Hiçbir yere gitmiyorum."

O kadar kolay gitmesine izin vermezdi. Onu isteyecektir. Bunu biliyordum. Onun için savaşıacaktı. Onun benimle kalmasına izin vermezdi. Biliyordum ama bunu ona söylemek istemedim. Şu anda söylemek istemiyorum.

O haklıydı. Yarın bir plan yapabiliriz.

"İkinci bir işarete ihtiyacım yok, Logan." Emma yanaklarını okşarken söyledi. "Güçlere ihtiyacım yok. Sana ihtiyacım var."

Eğildim ve onu öpebildiğim kadar sert öptüm.

"Seni seviyorum, Emma." Dudaklarına karşı fısıldadım. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

Ona daha sıkı sarıldım ve yatak odamıza doğru yürümeye başladım. Konuşmaktan bıkmıştım. Onun içinde olmam gerekiyordu. Şimdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 115 - Sevişmek

Emma POV

Logan beni yatak odamıza götürdü ve nazikçe yatağa yatırdı. "Bu gece vücudunun her parçasını hissetmek istiyorum." dedi bana. boynumu öpmeye başladı. "Seni hissetmeye ihtiyacım var, Emma." Göbeğim sıkıştı ve kalp atışlarım hızlandı.

"Ben seninim." nefese kalmış bir halde söyledim. "Bedenimin ve ruhumun her parçası senin, Logan."

Bana baktı ve küçük bir gülümseme verdi. Beni nazikçe öptü, asla gözlerini kapatmadı ya da başka tarafa bakmadı.

"Kıyafetlerimi çıkar." diye homurdandı ve beni olduğumdan daha da ıslak hale getirdi.

Oturdu, böylece gömleğini başının üzerine kaldırabildim.

Kollarındaki ve göğsündeki kasları gördüğümde ağzımın suyu aktı. Vücudunu kaç kez görmüş olursam olayım, ona her zaman hayranlık duydum. Bu muhteşem adamın benim olduğuna inanamıyordum.

Bana ne yapacağımı söylemesini beklemedim. Kot pantolonunun düğmelerini açtım ve aşağı çektim. Aleti çoktan sertleşmişti. Boxerının üzerine sürterek inlemesini sağladım.

Onu tatmak için sabırsızlanıyordum, bu yüzden boxerını

indirdim. Sikini elime aldım ve ona baktım.

Ucunu hafifçe emmeye başlarken gözlerimi onun şehvet dolu gözlerinden ayırmadım.

Tadı harikaydı.

"Siktir, Emma." Logan parmaklarını saçlarıma geçirirken homurdandı.
"Aynen böyle, bebeğim."

Daha fazlasını ağzıma aldım, emdim ve dilimi ucunun etrafında döndürdüm.

Logan inledi, ağzıma hafifçe girip çıkıyordu.

", bebeğim." diye mırıldandı ve sikini ağzıma daha da soktu.

Gözlerimi hep ondan ayırmadım. Bundan ne kadar hoşlandığımı biliyordum.
Taşaklarıyla hafifçe oynamaya başladığımda daha da sert emdim.

"Lanet olsun, Emma." diye homurdandı, gözlerini kapatıp başını geriye attı.

Kıkırdadım ve onun seğirmesine neden oldum.

Beni durdurdu ve yatağa fırlattı.

"Boşalacağım ve bunu henüz yapmak istemiyorum." hırladı gömleğimi başımın üzerinden kaldırırken.

Gömleğimi yere attı ve kot pantolonumu çıkardı.

Sütyenim ve külotumla kalmıştım.

Logan kot pantolonunu ve boxer'ını çıkardı, bacaklarımı ayırdı ve aralarına diz çöktü.

Onun mükemmel vücudunu benimkinin üzerinde görmek beni inletti. Ona ihtiyacım vardı. Onu istiyordum.

Ama acele etmemeye karar verdi.

"Seni becermeyeceğim, Emma." dedi parmağını kalçamda gezdirmeye başlarken. "Seninle sevişeceğim. Seni ne kadar sevdiğimi göstereceğim. Vücuduna tepeden tırnağa tapacağım. Sen benimsin Emma ve benim olana nasıl taptığımı sana göstermek istiyorum."

Sözleri beni ürpertti. Şeyimin üzerindeki parmağı beni inletti.

Az önce söylediği her şeyi istedim. Onu vücudumun her yerinde hissetmek istedim.

Logan eğildi, arkama uzandı ve sütyenimi çıkardı. Meme uçlarımdan birini nazıkçe emmeye başladı, beni inletti ve sırtımı eğdi.

Göğüslerimi öptü, kollarımı öptü, çenemi ve boynumu öptü. Meme uçlarımla emmeye ve yalamaya geri dönmeden önce vücudumun üst kısmının her yerini öptü, emdi ve yaladı.

Vücudum yanıyordu. Ağzımdan çıkan inlemelere engel olamıyordum. Vücudumun aşağı yukarı titremesine engel olamıyordum. ve bunun her saniyesini seviyordum.

Bu tatlı işkenceyi canına tak edene kadar sürdürdü ve vücudumun aşağısını öpmeye başladı.

Sırılsıklam olmuş külotumu çıkarırken bana baktı.

"Burası dünyada en sevdiğim yer." dedi bacaklarımı daha geniş açarken. "Tam bacaklarının arasında."

Kıkırdadım ve bana gülümsemesini sağladım.

Aşağı baktı ve bir parmağını kıvrımlarımda gezdirdi. Daha fazlasını isteyerek ve ihtiyaç duyarak inledim.

"Çok ıslak." diye mırıldandı eğilip kalçamı öperken.

Kıpırdandım. Beni yalamasına ihtiyacım vardı. Beni emmesine ihtiyacım vardı. Ona içimde ihtiyacım vardı. Şimdi.

"Çok sabırsızsın." Logan diğer bacağıma öperken şöyle dedi.
"Beklemek zorunda kalacaksın. Vücudunun geri kalanına tapmayı henüz bitirmedim."

"Oh, lütfen." Altımdaki çarşafları bir avuç tutarak inledim.

Logan bana sırtıttı ve bacaklarımı aşağı yukarı öpmeye devam etti. Beni kızdırmaya devam etti, amıma hafifçe dokundu ve bir parmağını kıvrımlarımda aşağı yukarı gezdirdi. Hatta birkaç kez başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirdi ama asla boşalmamı sağlayacak kadar sert değildi.

Boşalmaya ihtiyacım vardı. Ona içimde ihtiyacım vardı.

Logan sonunda vücudumda yukarı doğru hareket etti ve

kıvrımlarımın üzerinde bir dil gezdirdi. "Oh, lanet olsun." Sırtımı kamburlaştırarak inledim.

Tüm vücudum titriyordu.

"Tadın çok güzel." Logan klitorisimi nazikçe emerken homurdandı.

Gözlerim başımın arkasına yuvarlandı.

Logan beni nazikçe emmeye ve yalamaya devam etti ama boşalmama izin vermeyeceğini biliyordum. Ben boşılırken içimde olmak istiyordu.

Tatlı işkencesini bıraktı ve uzandı. Ucunu giriş yerimde hissettim ve kalp atışlarım hızlandı.

"Seni seviyorum." Logan içime nazikçe girerken söyledi. Tüm bu süre boyunca gözlerini benimkilerden ayırmadı.

"Ben de seni seviyorum." Dedim ki, bacaklarımı kaldırıp etrafına sararken Onu.

"Gülümsemeni seviyorum."

İt...

"Beni sevdiğini söylediğinde sesinin tonunu seviyorum." İt.

"Kokunu ve tadını seviyorum."

İt...

"Her sabah uyumak istediğin için yüzünü ekşitmene bayılıyorum."

İt...

"Yanmış kreplerine bayılıyorum."

İt...

"Bu kadar nazik ve sevgi dolu olmanı seviyorum."

İt...

"Beni sevmene bayılıyorum, az kalsın seni yüzüstü bırakacak bir aptal olmama rağmen.
git."

İt...

"Vücudunun ve ruhunun her parçasını seviyorum."

Daha derine ve daha sert itiş...

"Oh, Logan." Onun etrafında kenetlenmeye başladığımda inledim.

"Benimle gel, bebeğim." dedi dudaklarımı yakalarken.

Onun etrafında dağıldım. Yıldızlar gördüm. İçimdeki ateşin her parçamı tükettiğini hissettim.

İçimde nabzının attığını hissettim ve hamleleri durdu.

Gözlerimi açtım. Bana o kadar büyük bir sevgiyle bakıyordu ki neredeyse ağlamaya başlayacaktım.

"Seni seviyorum." Gözyaşlarımın engelleyerek ona söyledim. "Tamamen seninim. Şimdi ve sonsuza dek."

Tekrar içime girip çıkmaya başladığında dudakları benimkilere çarptı.

Bacaklarımı onun etrafında sıkarak onu içimde daha derine ittim ve inlemesini sağladım.

Yakın zamanda yatağımızdan ayrılmayacaktık ve geceyi böyle geçirmeye çok hazırdım. Buna ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı.

Onu ne kadar çok sevdiğimi göstermem gerekiyordu.

Ona hiçbir şeyin ve hiç kimsenin beni ondan alamayacağını göstermem gerekiyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 116- Ertesi sabah

Andrew POV

"Keşke yardım etmek için bir şeyler yapabilseydim." Daisy boynuma masaj yaparken iç çekti.

Dokunuşu diken diken etti. Ona baktım ve gülümsedim. "Dokunuşun yardımcı oluyor, tatlım." Ona söyledim.

Yardıma oldu. Çok yardımcı oldu. Ama hiçbir şey kalbimdeki acıyı dindiremedi.

Arkadaşım için endişeleniyordum. Eşini kaybederse Logan'a ne olacaktı? Şu anda neler yaşadığını hayal bile edemezdim. Hayal etmek de istemiyordum.

çekiyordum çünkü kız kardeşim acı çekiyordu. Gözlerindeki paniği görebiliyordum. Ondan yayılan korkuyu hissedebiliyordum. Kafasının ne kadar karışık ve üzgün olduğunu anlayabiliyordum ve bu bende dünyayı yakıp yıkma isteği uyandırıyor.

Ayrıca bu yeni eşin Emma'yı benden da çok korkuyordum. Bunun ne kadar bencilce olduğunu biliyordum ama bunu düşünmeden edemiyordum.

Ya onun Tanrıça tarafından verilmiş eşiyse? Ya onu sürüsüne aldıysa? Ya onu benden aldıysa?

Asher kıpırdandı ve homurdandı.

"O benim kız kardeşim." dedi öfkesi artarken. 'O benim yavrum. Kimse onu götüremez.

Derin bir nefes aldım ve öfkesini görmezden gelmeye çalıştım. Kendim yeterince öfkeliydim. Onunkiyle de uğraşmama gerek yoktu.

Daisy eğildi ve dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. Eridim. Onu o kadar çok seviyordum ki.

"Logan'ın neler yaşadığını hayal bile edemiyorum." diye mırıldandı kucağıma otururken.

Karnını okşadım ve omzuna bir öpücük kondurdum.

Ben de hayal edemiyordum.

Eğer biri Daisy'yi benden almaya çalışsaydı.

Eğer onun gerçek eşi olan başka bir adam varsa... Acı

bedenimi tüketti ve homurdandım.

"Benim." Yüzünü kavrayıp onu öpebildiğim kadar sert öperken söyledim.

Hemen anladı. Kollarını boynuma doladı ve öpüşmemizi derinleştirdi.

"Ben seninim, tatlım." dedi beni öpmeyi bırakırken yumuşak bir sesle.
"Kimse beni senden alamaz. Bana benim diyebilecek başka bir adam yok.
Sadece
sen."

Vücudumdaki acı azaldı ve ona küçük bir gülümseme verdim.

"Seni seviyorum, tatlım." Ona usulca söyledim.

"Ben de seni seviyorum." dedi bana gülümseyerek.

Andrew mu? Emma benimle zihin bağı kurdu ve kalbim küt

atmaya başladı. Evet, aşkım? Hemen cevap verdim. Her şey

yolunda mı?

Logan'ın ofisine gitmesi gerekti. Emma söyledi. Bana evde kalmamı söyledi ama yalnız kalamam. Delireceğim. Gelebilir miyim, lütfen?

Tanrıça, aşkım, sormana bile gerek yok. Hemen söyledim. senin evin.

Teşekkür ederim. O söyledi. Hemen geliyorum.

Zihin bağlantımızı kesti ve ben de dostuma

odaklandım. "Emma mıydı?" diye sordu.

"Evet." Başımı salladım. "Buraya geliyor."

"Ben ona kahve yapacağım." Daisy kucağımdan şöyle dedi. "Sen de ister misin?"

"Evet tatlım, teşekkür ." Derin bir nefes alırken söyledim.

Daisy uzaklaşıp kahve yapmaya başlamadan önce bana bir öpücük daha verdi.

Kalbim acıyla sıkıştı. Emma'yı görmek için sabırsızlanıyordum. Onun burada olduğunu bilmem . Kimsenin onu benden almadığını bilmeye ihtiyacım vardı.

Ön kapının açıldığını duyduğumda rahat bir nefes aldım.

"Emma." Daisy oturma odasına doğru koşarak haykırdı. "Tanrıça,

Daisy." Ocağı doğru yürürken mırıldandım.
Gözüm kaynayan suda.

Emma'ya gitmek için her şeyi bıraktı.

"Oh, tatlım, çok üzgünüm." Daisy'nin sesini duydum. "?"
Hiç uyudun mu? İyi görünmüyorsun."

Emma cevap verdi ama ne dediğini duyamadım.

Mutfak kapısına doğru bakarken kalbim hızla
çarpıyordu.

Emma ile her şey yolunda mıydı?

Mutfağa girdiler ve gözlerim hemen Emma'nın yüzüne gitti. Çok üzgün ve endişeli görünüyordu. Kalbim kırıldı.

Emma bana baktı ve bana ihtiyacı olduğunu anladım. Bunu anlayabiliyordum. Onu ben yetiştirdim. Onu tanıyordum.

Ona yaklaştım ve sarılmak için kendime çektim. Kollarını olabildiğince sıkı bir şekilde bana doladı.

"Her şey girecek, aşkım." Başının üstünü öperken söyledim. "Her şey yoluna girecek."

Derin bir nefes aldı ve beni bıraktı.

"Bir plan yapmaya çalışıyordum." dedi masaya . "Sanırım bir şeyler buldum ama senin de fikrine ihtiyacım var."

"Elbette aşkım." Yanına oturup dolabını kendime doğru çekerken söyledim.

Şakağını öptüm ve derin bir nefes aldım.

Sorun yoktu. O buradaydı. Burada kalacaktı. Kimse onu benden alamazdı.

"Logan'a plandan bahsettin mi?" Daisy fincanlarımızı masaya bırakırken ona sordu.

"Teşekkür ." Emma ona gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi. "Ve hayır. Ona söylemeden önce bir şeyler düşünmek istiyorum. Bu onun için yeterince stresli."

Bu onun için de stresliydi.

"Peki, plan nedir?" Kahvemden küçük bir yudum alırken ona sordum.

"Logan'la mı kalacaksın?" Daisy, Emma daha cevap vermeden sordu. Cevap ver.

"Elbette." Emma hemen söyledi. "Tüm bu Tanrıça vergisi ve lanetli şeyler umurumda değil. Tanrıça vergisi eşim olmasa bile onunla kalacağım. İkinci bir işarete ihtiyacım yok. Herhangi bir güce ihtiyacım yok. Ona ihtiyacım var."

Onunla çok gurur duyuyordum.

"Diğer eş konusunda ne yapacaksın?" Daisy ona sessizce sordu.

Emma kahvesinden bir yudum aldı ve içini çekti.

"Dikkatli olmam gerekecek." dedi bize bakarken. "Onun bir savaş başlatmasını istemiyorum. Sürü üyelerimizden hiçbirine zarar vermek istemiyorum. Bu yüzden. Sürü üyelerinin bu yüzden zarar görmesini istemiyorum." Kalbim

gururla çarptı ve onu göğsüme çektim.

"Seninle çok gurur duyuyorum." Ona usulca söyledim. "Çok gurur duyuyorum." Emma bana baktı ve gülümsedi.

Bir hırıltı duyduk ve Daisy'ye baktık.

"Çok özür dilerim." Daisy yanaklarından süzülen yaşları silerek mırıldandı. "Hormonlar yüzünden. Andrew'un oğlu beni ağlatıyor."

Emma homurdandı ve başını salladı.

"Hoşuna gitmeyen bir şey yaptığında senin oğlun ya da benim yeğenim olduğunu, uslu durduğunda ise annemin küçük altın çocuğu fark ettin mi?" Emma bana bir kaşını kaldırarak sordu.

Güldüm ve arkadaşşıma baktım.

"Emma ." Başımı sallayarak söyledim.

"Çünkü tüm yaramazlık genlerini siz ikinizden almış." Daisy karnını ovuşturarak söyledi.

Kıkırdadım ve kız kardeşime dönüp baktım. Gülümsüyor ve kafasını arkadaşına doğru sallıyordu.

"Benden ve yaramaz yeğeninden bu kadar bahsettiğimiz yeter, Emma." Daisy sırtarak söyledi. "Bize planın ne olduğunu söyle."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 117 - Plan

Emma POV

Tam Andrew ve Daisy'ye planımı anlatmaya başlayacaktım ki ön kapı açıldı ve arkadaşım eve girdi.

"Emma?" diye seslendi bana ve sesinde bir parça endişe duyabiliyordum.

"Mutfak." Andrew söyledi.

Bir saniye sonra, arkadaşımın endişeli bir yüz ifadesiyle içeri girdiğini gördüm.
yüz.

Gözleri beni buldu ve rahat bir nefes aldı.

"Ne oldu bebeğim?" diye sordu bana doğru koşarken. "Düşündüm ki
"Beni evde bekler misin?"

Beni kucağına aldı, sandalyeme oturdu ve kucağına oturttu.

Kollarımı boynuna doladım ve dudaklarına küçük bir öpücük

kondurdum. "Neden buradasın?" Ona cevap vermek yerine sordum.

"Düşündüm ki
ofisinizde olurdunuz."

"Öyleydin." Logan söyledi. "Buraya Andrew'la konuşmak için geldim.
Eve yaklaştığımda kokunu fark ettim. Bir şey olduğunu düşünüp
endişelendim.
oldu."

Derin bir nefes aldım ve dudağımı ısırdım. Ona ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ne yapacağımı öğrenene kadar onu rahatsız etmek istemiyordum. Andrew bana planımın tamamen çılgınca olmadığını söyleyene kadar onu rahatsız etmek istemiyordum.

"Ona söyleyebilirsin, Em." Andrew yumuşak bir sesle söyledi.

"Bana ne söyleyeceksin?" Logan panikleyerek sordu. "Bir şey mi oldu? Sen iyi misin?"

Ellerimi yüzüne koydum ve yanaklarını okşadım. Ona söylemek zorundaydım. Endişelenmesine izin veremezdim.

"Ben iyiyim." Ona küçük bir gülümseme vererek söyledim. "Buraya Andrew ve Daisy ile Alfa Nathan'la ilgili planım hakkında konuşmaya geldim. Sağlam bir planım olana kadar sana söylemek istemedim. Buraya geldiğinde ne yapacağımdan emin olana kadar size yük olmak istemedim."

"Siktir, Emma." Logan iç çekti. "Tabii ki bana söylemelisin. Birlikte bir plan yapmalıyız. Bu işte yalnız değilsin."

Ona gülümsedim ve dudaklarına küçük bir öpücük daha kondurdum.

"Ne , bebeğim?" Logan saçımın bir tutamını kulağımın arkasına yerleştirirken bana sordu.

Derin bir nefes aldım ve kardeşime baktım. Gülümsedi ve bana küçük bir baş selamı verdi.

"Andrew ve Daisy'ye dikkatli olmamız gerektiğini zaten söyledim." Arkadaşıma dönüp bakarken söyledim. "Bir savaş başlatmak istemiyorum. Masum insanların zarar görmesini istemiyorum."

Logan başını salladı ve kollarını bana doladı.

"Anna buraya geleceğini söyledi." Devam ettim. "onunla konuşacağım. Ne istediğini göreğim. Belki beni istemez. Belki onun zaten bir eşi vardır. Belki de birbirimizi reddedip yolumuza devam edebiliriz. hiçbir şey olmamış gibi."

Konuşmayı bıraktım ve dostuma baktım. Yüzündeki ifadeden Alfa Nathan'ın beni istemeyeceğini düşünmediğini anlayabiliyordum.

"Bu pek olası değil, aşkım." Andrew ona bakmamı sağlayarak şöyle dedi. "Anna'nın ne dediğini duydun. Alpha Nathan'ın babası senin onun

oğlunun arkadaşı ve seni almaya geliyor."

"Biliyorum." İçimi çektim. "Ama belki de Alfa Nathan bunu istemiyordur. Belki babası onu zorluyordur. Belki de hayatında başka bir kadın vardır. Onunla ne istediği hakkında konuşacağım."

"Peki ya seni isterse?" Daisy sessizce sordu. Logan

hırladı ve kollarını bana daha sıkı doladı.

"Planımın bu kısmında yardıma ihtiyacım var." Ellerime bakarak mırıldandım. "Dediğim gibi, bir savaş başlatmak istemiyorum ve bu da dikkatli olmam gerektiği anlamına geliyor."

Arkadaşıma baktım ve derin bir nefes aldım.

"Onun eşi olmakla ilgilenmediğimi ona açıkça belirteceğim." Eşimin gözlerinin içine bakarak söyledim. "Ona seni onun için terk etmeyeceğimi söyleyeceğim. Ona seni sevdiğimi ve onu istemediğimi söyleyeceğim."

"Ama bir şans isteyecektir." Andrew mırıldandı ve beni Onu

Başımı salladım ve yutkundum.

"Ve sen de ona bir tane vermen gerektiğini mi düşünüyorsun?" Daisy sessizce sordu. Logan gerildi. Andrew hırladı.

Daisy'ye baktım ve yutkundum.

"Sanırım ona beni tanıması için bir şans vermeliyim." Dedim, Kollarımı Logan'ın etrafında sıkıyorum. "Arkadaşım olmak istiyorsa olabilir. Ona bir şans vermem, yani onunla çıkmam ya da fiziksel anlamda bana yaklaşmasına izin vermem gerektiğini düşünmüyorum."

Logan homurdandı ve benim ona bakmamı sağladı.

"Benim." dedi, dudaklarını dudaklarıma bastırarak.

Ben de onu öptüm ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

"Senin." Dudaklarına karşı mırıldandım.

"Emin görünmüyorsun." Daisy dönüp ona bakmamı sağladı.

Logan başını boynuma gömdü ve ben de parmaklarımı saçlarında gezdirmeye devam ettim.

"Ben ." Dedim ki. "Onu istemediğimi yüksek sesle ve açıkça söylemeyi planlasam da, onu yönlendiriyormuşum gibi görünebilir. Bu bizi savaşa götürebilir ve bu da isteyeceğim son şey."

Daisy kardeşime baktı.

"Ne düşünüyorsun tatlım?" diye sordu ona.

Andrew'a baktım. Gözlerini önüne dikmiş bakıyordu. Kaşları çatılmıştı ve alt dudağını ısıırıyordu. Derin düşüncelere dalmış gibiydi.

Andrew derin bir nefes aldı ve Logan'a baktı. En iyi arkadaşına bakarken gözlerindeki acıyı gördüm.

"Bilmiyorum." Andrew mırıldandı. "Bence planınızın ilk kısmıyla başlamalıyız."

Andrew bana baktı ve iç geçirdi.

"Buraya geldiğinde onunla konuşacağız." Andrew dedi ki. "Onu istemediğini söyleyeceksin. Oradan devam edeceğiz. Onunla ne istediğini konuşacağız ve bir çözüm bulmaya çalışacağız. Muhtemelen o da savaş istemiyordur. Bizim sürümüz en güçlüsü ve o da bunu biliyor."

Başımı salladım ve derin bir nefes aldım.

Planımı ailemle paylaştıktan sonra kendimi daha iyi hissettim. Daha güçlü hissettim. Daha huzurlu hissettim.

Logan başını kaldırdı ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Andrew haklı." dedi sesi titreyerek. "Konuşarak başlayalım. Umarım planınızın geri kalanını asla kullanmak zorunda kalmayız."

"Ben de öyle umuyorum." Başımı omzuna yaslariken mırıldandım.

Logan kollarını bana doladı ve bir her şeyi unuttum. Bir an için sadece ben ve o vardık. Bir an için hiçbir şey beni korkutmadı. Bir anlığına diğer adamı unuttum.

Hissettiğim huzurun bir saniyeden daha uzun sürmesini diledim. Sonsuza dek sürmesini diledim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 118 - Öfke ve acı

Logan POV

Ofisime girdim ve masama oturdum.

İşime nasıl odaklanabilirdim ki? Başka bir adamın eşim için geldiğini bilirken nasıl bir şey yapabilirdim ki?

Nerede olduğunu merak ettim. Yakın mıydı? Bugün sürüme gelecek miydi? Yarın gelir mi? Bir hafta içinde mi yoksa bir ay içinde mi? Onu gördüğümde ne yapardım? Onu öldürmekten kendimi nasıl alıkoyacaktım?

Eşimi benden alırsa nasıl hayatta kalabilirim ki? Yaşayamam.

Bu beni öldürür.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve inledim.

"Nasıl olduğunu soracaktım ama bu aptalca bir soru gibi görünüyor." Drake karşımdaki sandalyelerden birine otururken mırıldandı.

Ellerimi yüzümden çektim ve iç çektim.

"Bu sorunun cevabını zaten bilemezdim." Mırıldandım. "Kendimi zar zor toparlıyorum."

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve derin bir nefes aldım.

Ne hissettiğimi tarif etmek çok zordu. Öfkeliydim. Acı içindeydim. Dehşete düşmüştüm. Çok korkmuştum. Midem bulanıyordu. Vücudum acı içindeydi. İnanılmaz derecede üzgündüm. Çığlık atmak istedim. Hıçkırmak istedim. Patlamak ve lanet olası dünyayı yakmak istedim.

Ama yapamadım. Yapamadım.

Beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu!

"Emma'nın sana olan sevgisinden şüphe duymuyorsun, değil mi?"

Andrew bana sordu. "Tabii ki hayır!" Hemen cevap verdim.

Bana olan sevgisinden asla şüphe edemezdim. Beni ne kadar sevdiğini biliyordum. Bunu her gün hissediyordum. Benim onu sevdiğim kadar o da beni seviyordu.

Çenemi sıktım ve derin bir nefes daha aldım.

Sanki ciğerlerimin üzerinde bir şey oturuyormuş gibi hissediyordum. Ne kadar çok olursa olsun
Aldığım nefesler ne kadar derin olursa olsun, ciğerlerime yeterince hava alamıyordum.

"Sadece onu ne kadar seveceğini merak ediyorum." Kalbim acıyla sıkışırken mırıldandım. "Acaba onu beni sevdiğinden daha çok sevecek mi? Acaba bana olan sevgisi yok olacak mı? Acaba..."

Sesim kesildi ve konuşmayı bıraktım. Başımı eğdim ve gözlerimi kapattım.

Acı vücudumu sardı. Nefes alamıyordum. Kalbimi hissedemiyordum.

Leon perişan haldeydi. Birini öldürmesi mi yoksa uzanıp sızlanması mı gerektiğine karar veremiyordu.

"Onu öldüremeyiz. Ona söyledim. "Onunla birlikte ölür Leon.

"Biliyorum." diye sızlandı.

"Siktir, Logan, hayır." Andrew başımı kaldırıp ona bakmamı sağladı. "Seni sevmekten vazgeçmeyecek."

Bunu biliyordum. Ama ya onu daha çok seviyorsa?

"Bunu biliyorum." Yumruklarımı sıkarak mırıldandım. "Ama eğer o onun Tanrıça tarafından verilmiş eşiyse, onu benden daha çok sevebilir."

"Yapmayacak." Andrew başını sallayarak şöyle dedi. "O seni sevmiyor Aramızdaki bağ yüzünden, Logan. O sana aşık. Bunu ona bağ , sen yaptın."

Dün bana söylediklerini hatırladım.

"Bunu Drake'in önünde söylemek üzere olduğuma inanamıyorum ama Daisy ile tanıştıktan hemen sonra ona aşık olmadım." Andrew devam etti. "Aramızdaki bağ onu istememi sağladı ama onu sevmemi sağlamadı. Bunların hepsi bir süre sonra geldi."

Andrew'a baktım ve derin bir nefes aldım.

"Tahminimce Emma'ya zarar vermeyeceğini anladıktan sonra geldi." Drake ona bakmamızı sağlayarak şöyle dedi.

"Kilit noktalardan biri buydu, evet." Andrew başını salladı. "Özellikle Sienna ile olanlardan sonra. Herkesten o kadar şüpheleniyordum ki."

"Anlaşılabilir." Drake içini çekti.

"Artık Daisy'nin Emma'yı korumak için hepimizin kışına tekme basacağını biliyorum." Andrew kıkırdadı.

Drake homurdandı ve başını salladı. "Daphne ona yardım ederdi. Sanırım Daphne Emma'nın kendi yavrusu olduğunu düşünüyor."

Andrew ve ben kıkırdadık.

"Asher muhtemelen onu öyle olduğuna ikna etmiştir." Andrew başını salladı.

Asher, Emma'ya karşı çok korumacıydı. Bazen Leon'dan bile daha korumacı olup olmadığını merak ediyordum.

"İmkânsız. Leon homurdandı.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve derin bir nefes daha almaya çalıştım.

"Demek istediğim şu ki, eş bağı eşinizi istemenizi sağlar ama onu sevmenizi sağlamaz." Andrew bana dönüp baktı. "Emma Alfa Nathan'ı isteyecek ama onu sevmeyecek."

Onun başka bir erkeği istediğini düşünmek bile beni çılgılık atmaya ve dünyayı parçalamaya hazır hale getirdi. Bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordum. Onun da en az benim kadar gerçek eşi olduğunu biliyordum. Tüm bunları biliyordum ama kabullenemiyordum.

Bunu nasıl kabul edebilirdim ki? Nasıl kabul edebilirdim ki? Emma'nın onu ilk gördüğü anda nasıl hayatta kalabilirdim? Ağzından çıkan 'dostum' kelimesini duyduktan sonra nasıl hayatta kalabilirdim ki?

Ofisimin kapısının çalınması düşüncelerimi böldü.

"İçeri gel, Anna." Kokusundan tanıdığımı söyledim.

Kapıyı açtı ve içeri baktı. "Kötü bir zaman

mı?" diye sordu.

Arkadaşım benim ve benim olana kadar her zaman kötü bir zaman olacaktı.

Sadece.

"Hayır." "Hayır" dedim. "İçeri gel."

Anna içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Masamın önündeki diğer sandalyeyi işaret ettim. Ona yaklaştı ve Oturdu.

"Emma nerede?" diye sordu bana.

"Evde." Dedim. "Neden?"

"Dünkü konuşmamızı bitirmeliyiz." Anna, Andrew ve Drake'e bakarak şöyle dedi.

İçimi çektim ve parmaklarımı dağınık saçlarımda gezdirdim.

"Ne hakkında?" Ben sordum. "Bekleyebilir mi?"

Emma'nın bugün dinlenmesini istedim. Şu anda ona başka bir yük yüklemek istemiyordum.

"Hayır." Anna başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Alfa Nathan buraya gelmeden önce onunla bu konuşmayı yapmam gerekiyor."

"Ne hakkında?" Andrew, Anna'nın ona bakmasını sağlayarak

sordu. "Onun ateşiyle ilgili." Anna donup kalmamı sağladı.

Kızgınlığı mı? Hiç kızgınlık geçirmedi çünkü kızgınlık geçirmeden önce onu işaretledim.

Dişi kurtlar eşleriyle tanıştıktan sonra işaretlenmemişlerse genellikle birkaç ayda bir kızgınlık dönemine girerler. O bunu yaşamak zorunda kalmadı çünkü ben onu bu olmadan önce işaretledim.

"O işaretli." Anna'nın bana dönüp bakmasını sağlayarak

mırıldandım. "İki kere değil." Anna kalbimin durmasına neden

olacak şekilde konuştu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 119 - Isı

Emma POV

"Keşke sana yardım etmek için bir şeyler yapabilseydim, tatlım." Daisy parmaklarını saçlarımda gezdirirken iç geçirdi.

Başımı omzuna yasladım ve gözlerimi kapattım.

Daisy alnımdan öptü ve yüzüme küçük bir gülümseme yayıldı.

Hayatımda olduğu için çok minnettardım. Benim için bir kız kardeş gibiydi.

Andrew onunla ilk tanıştığında, beni kabul etmeyeceğinden biraz korkmuştum. Benden hoşlanmayacağından korkuyordum. Tıpkı Sienna'nın yaptığı gibi benden nefret etmesinden korkuyordum. Sienna'yla olanlardan sonra yeni birine güvenmek zordu.

Özellikle Andrew için çok zordu. Daisy'ye güvenmesi daha da uzun sürdü. Çok dikkatli ve şüpheliydi. Daisy'nin Sienna gibi biri olmadığına onu ikna eden bendim. Ona güvenmesini söyleyen bendim ve bu yapabileceğim en iyi şeydi. Daisy kardeşime tapan harika bir kadındı. Kardeşimin başına gelen en iyi şeydi.

"Seni seviyorum Daisy." Kollarımı onun yuvarlak karnına dolayarak mırıldandım.

"Ah, tatlım." dedi bana tekrar sarılırken. "Ben de seni seviyorum."

Gülümsedim ve karnını okşadım.

"Ben de seni seviyorum, benim küçük yavrum." Yumuşakça söyledim. "Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum. Seni şımartmak için sabırsızlanıyorum."

"Buna katıldığımdan emin değilim." Daisy mırıldandı ve benim ona kıkırdamama neden oldu.

"Zor." Omuz silktim. "Onu şımartmak benim işim." "Hayır, değil." Daisy söyledi.

"Evet, öyle." Gülümsedim. "Bak bakalım."

Daisy başka bir şey söyledi ama Logan'dan gelen bir zihin bağlantısıyla dikkatim dağıldı.

Bebeğim, ofisime gelebilir misin lütfen? Diye sordu. .

Sesindeki gerginliği duyabiliyordum. Her şey yolunda mı? Zihnime ona geri bağlandım.

Anna burada. O söyledi. Dünkü konuşmaya devam etmek istiyor.

Midem bulandı ve kalbim sıkışmaya başladı. Konuşmak istediği başka bir şey olduğunu tamamen unutmuştum.

Ama neydi o?

Hemen geliyorum. kalkarken onu zihnime bağladım.

"Sorun nedir?" Daisy bana bakarak sordu.

"Anna benimle başka bir şey hakkında konuşmak istiyor."

Mırıldandım. "Ben de seninle geliyorum." Daisy de ayağa

kalktı. "Hayır, burada kal." "Hayır, burada kal." dedim.

"Dinlenmen gerek."

"Ben her zaman dinleniyorum." dedi gözlerini devirerek. "Ben de seninle geliyorum."

Tartışmak istiyordum ama benimle gelmesini de istiyordum. O yanımdayken kendimi daha iyi hissediyordum.

"Ayakkabılarımı giyeyim." Daisy oturma odasına doğru koşarken dedi.

Beynimin fazla düşünmesini engellemeye çalışarak onu takip ettim.

Yine de zordu. Anna'nın bana başka ne söyleyeceğini merak edip duruyordum.

Üçüncü bir kaptan , değil mi?

Eliza homurdandı ama onu duymazdan geldim. Onu sakinleştirmekte zorlanıyordum. Benimle pek konuşmuyordu bile, ama yine de onu hissedebiliyordum. gerginlik ve korku.

" gel." Daisy elimi tuttu ve beni ambara doğru çekmeye başladı.

Ayakkabılarını giydiğini bile görmedim. Tamamen düşünceler içinde

kaybolmuştum. Logan'ın gerginliğini de hissedebiliyordum ve bu hiç

yardımcı olmadı. Peki.

Anna ona zaten bir şey söylemiş miydi, yoksa başka ne hakkında konuşması gerektiğini bilmediği için mi gergindi?

Bir saniye içinde Logan'ın ofisinin önündeydik. Bana bir saniye gibi geldi.

Daisy kapıyı açtı ve beni arkasından çekerek içeri girdi. Arkadaşım, Andrew, Drake ve Anna içerideydi.

"Hey, küçük kardeşim." Drake ayağa kalkıp Daisy'ye sarılırken şöyle dedi. "Benim küçük adamım nasılmış bakalım?"

Gülümsemesini ve karnını okşamasını

izledim. Daisy cevap verdi ama onu

duymadım.

Arkadaşıma baktım ve kalbim hızlandı.

Bana doğru uzandı ve ben de kollarına girdim. Kucağına oturdum ve o da kollarını bana doladı. Kokumu içine çekti ve şakağımı öptü.

Anna'ya baktım ve derin bir nefes aldım.

"Merhaba Emma." dedi usulca. "?"

"Gerginim." Dedim.

Anna başını salladı ve öne doğru eğildi.

"Seninle ateşin hakkında konuşmak istiyorum." dedi ve kaşlarını çatmama neden oldu. "Özel olarak mı konuşmalıyız yoksa kardeşin ve Alfa Drake'in önünde konuşmamızda bir sakınca var mı?"

"Ateşim mi?" Sorusunun ikinci kısmını görmezden gelerek sordum. "Ben işaretliyim. Hiç kıızışmadım. Logan bu olmadan önce beni işaretledi."

"Hiç kıızışmadın çünkü ikinci gerçek eşinle tanışmadın." Anna'nın söyledikleri beni dondurdu. "Logan seni işaretlememiş olsa bile, ikinci gerçek eşinle tanışana kadar kızgınlık dönemine girmezdin."

Boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Ama Logan beni işaretledi, yani Alfa Nathan'la karşılaştığımda kıızışmayacak mıyım?" Sesimin titremesini engellemeye çalışarak sordum.

"Yapacaksın." Anna dedi ve karnım döndü.

Hem Logan hem de Alfa Nathan'la mı çiftleşmek

isteyeceğim? Alfa Nathan'la mı çiftleşmek isteyeceğim?

Kalp atışlarım hızlandı. Avuçlarım terlemeye başladı. Bayılmak .

Hayır. Bunu istemezdim. Onu istemezdim. Sadece Logan'a ihtiyacım var. Bu bir sorun değildi. Sorun değildi.

Logan çok gergindi. Ondan yayılan öfkeyi hissedebiliyordum.

"Logan'a sahip olacak." Daisy'nin sesi endişeyle karıştı. "Bu yeterli olacaktır."

"Olacak." Drake ona bakmamı sağlayarak şöyle dedi. "Ama kızgınlık dönemindeyken Alfa Nathan'ı ondan uzak tutmak bir sorun olacaktır."

Andrew ve Logan yüksek sesle homurdandılar.

Logan kollarını bana doladı. Titrediğini hissedebiliyordum.

Konuşamadım bile. Sadece çığlık atmak istedim. saklanmak istedim. Alfa Nathan'ın beni bulmasını istemiyordum.

Ama kaçıp saklanırsam nasıl bir Luna olurum?

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?" Sesim sordum. "Evet." Anna başını salladı.

Tabii ki vardı.

"Ne?" diye sordum. Kendimi odaklanmaya zorlayarak sordum. Sinirlenmeye başlamıştım. Bir şeyleri kırmak istiyordum.

"Çocuklarıyla ilgili, Emma." Anna söyledi ve kalbimin atışı durdu.

Daha sözlerine başlamadan ne söyleyeceğini biliyordum.

"Onlara sadece Tanrıça tarafından verilmiş eşinle sahip olabilirsin." Anna söyledi ve kalbim milyonlarca küçük parçaya bölündü. "Sadece ikinci işaretini aldığında çocuk sahibi olabilirsin."

Bedenim ve zihnim kapandı.

Bir sonraki nefesimi bile alamadım.

BÖLÜM 120 - Varis

Logan POV

Kalp atışlarımı gözlerimde hissedebiliyordum. Kanımın damarlarımda pompalandığını duyabiliyordum. Kulaklarım çınılıyordu.

Eğer ben onun Tanrıça tarafından verilmiş eşi değilsem.

"Az önce ne dedin lan sen?" Andrew gözlerini Anna'ya dikerek homurdandı.

Anna ona baktı ve içini çekti.

"Emma'yı sadece Tanrıça tarafından verilmiş eşi hamile bırakabilir." Anna tekrarladı.

Yani onu doğru duydum. Onu doğru duydum. Anna,

Emma ve bana bakmak için geri döndü.

"Bu dört yıl içinde herhangi bir noktada hamile kalmaya çalıştınız mı?" diye sordu.

Arkadaşıma baktım ve kalbim kırıldı. Solgundu ve hasta olacaktı gibi görünüyordu. Anna'yı dinlediğinden bile emin değildim.

Onu göğsüme çektim ve başının üstünü öptüm.

"Hayır." "Hayır" dedim. "Emma hazır değil. Paket doktorumuzun hazırladığı doğum kontrol haplarını kullanıyor."

İnsan doğum kontrol yöntemi bir dişi kurtta işe yaramazdı, bu yüzden Wren ve diğer bazı meslektaşları dişi kurtlar için bir doğum kontrol yöntemi yaptı. İnsan doğum kontrolüne benziyordu ama biraz daha güçlüydü.

"bırakabilir." Anna söyledi. "Onlara ihtiyacı yok. İkinci kez işaretlenene kadar hamile kalamaz."

Kalbim acıyla sıkıştı. Onu kendime yaklaştırdım. Çok gergindi. Elimde bir taş tutuyormuşum gibi hissettim.

"Alfa Nathan ona diğerini verirse Logan'ın işaretine ne olur?" Drake yüksek sesle hırlamama neden olarak sordu.

Bu bir içgüdüydü. Kontrol edemiyordum.

"Yok olacak." Anna söyledi. "Eğer Logan onu tekrar işaretleyen kişi olaksa, ilk işareti de kaybolacak. Boynunun diğer tarafında sadece bir işaret olacak."

Burnumu saçlarına gömdüm ve kokusundan derin bir nefes aldım. Bu beni biraz sakinleştirdi.

O buradaydı. Kollarımdaydı. O benimdi.

"Samuel için çalışan cadılar da bunu yanlış anladılar." Anna devam etti. "İşaret bir büyüyle kaldırılamaz. Tanrıça tarafından verilen eşi onu işaretlediğinde işareti silinecek."

"Doğru yaptıkları bir şey var mı?" Andrew . "Pek

sayılmaz." Anna iç çekti.

Emma'nın başının üstünü öptüm.

Emma, bebeğim, konuş benimle. Onu

zihnime bağladım. Cevap vermedi.

Başını kaldırdım ve yüzüne baktım.

Şoktaydı. Hâlâ burada olup olmadığından emin değildim. Düşüncelerinde tamamen kaybolmuş görünüyordu ve hissedebildiğim kadarıyla düşünceler iyi değildi.

Onu kafasından çıkarmam gerekiyordu.

Çenemi sıktım ve boğazımdaki yumruyu yuttum. "Anna hepsi bu mu?" Gözlerimi eşimden ayırmadan sordum.

Onu çıkaracağım aşkım. Emma'yı zihnime bağladım. Nefes al, bebeğim. "Evet." Anna söyledi.

"Bizi biraz yalnız bırakın lütfen." Dedim.

Andrew, Daisy ve Drake'e de gitmelerini söylemeli miyim diye düşündüm. Ama belki de onların burada olması ona yardımcı olabilirdi. Kardeşinin burada olması ona yardım edebilirdi.

"Elbette." Anna ayağa kalkarken şöyle dedi.

Onun uzaklaştığını duydum. Kapının açılıp kapandığını duydum.

"Emma?" Andrew bize yaklaşırken ona seslendi.

Cevap vermedi.

"Emma, aşkım?" Andrew diz çöküp Emma'nın yanaklarını avuçlarken ona tekrar seslendi. "Konuş bizimle, hadi."

Gözyaşları Emma'nın yanaklarına düştü ve derin bir nefes aldı.

Hadi bebeğim. Onu zihnime bağladım. Nefes al.

Emma gözlerini kapadı, derin bir nefes daha aldı ve yavaşça bıraktı.

"Özür dilerim." diye mırıldandı. "Sadece bir saniyeye ihtiyacım var."

"yok." Şakağını öperken ona söyledim. "İstedğin zaman ayırabilirsin."

Ne düşündüğünü bilmem gerekiyordu. Benimle konuşmasına ihtiyacım vardı ama onu acele ettirmemem gerektiğini de biliyordum.

Andrew bir sandalye çekip yanımıza oturdu ve onun elini tuttu. Ona baktı ve küçük bir gülümseme verdi. Hüzünlü bir gülümsemeydi. Gözlerine ulaşmadı.

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve kokusunu tekrar içime çektim.

"Sana güçlerin ya da ikinci işaretin umurunda olmadığını söyledim." Emma sonunda konuştu.

Bana baktı ve ben de başımı salladım.

"Boynumda senin işaretinle hayatıma devam edebilirim." diye devam etti. "Tanrıça vergisi eşimin kim olduğunu bilmeme bile gerek yok."

"Biliyorum, bebeğim." Dudaklarına küçük bir öpücük

kondururken ona söyledim. Derin bir nefes aldı ve gözleri yaşlarla doldu.

"Ama sana çocuk veremezsem sürümüze ne olacak?" diye sorarak kalbimin durmasına neden oldu. "Sen bir Alfa'sın. Bir varise ihtiyacın var. Eğer beni ikinci kez işaretlemezsen, sana çocuk veremem ve ben de..."

Konuşmayı kesti ve kucağına baktı. Hareket edemiyordum. Bedenimi hissedemiyordum.

Bunu düşünmedim bile. Tek istediğim . İhtiyacım olan tek şey
On
u.

Oda sessizdi. Emma bıraktıktan sonra kimse konuşmadı. Önce Andrew hareket etti.

Emma'nın yanaklarını avuçladı ve gözlerinin içine baktı.

"Oraya gitme." dedi ona. "Henüz değil. Henüz orada değiliz, Emma. Her seferinde bir adım atın. Henüz o noktaya

gelmedik." Andrew haklıydı. Tabii ki

haklıydı.

Çocuk istiyordum, tabii ki . Onunla birlikte olsunlar istedim. Etrafta koşuşturan küçük bir mini ben ve küçük bir mini Emma olsun istedim. İstedim ki

Çantamı çocuğuma bırakmak. Çocuklarımı onunla birlikte büyütmek istedim. Onunla birlikte büyümelerini izlemek istedim.

Ama Andrew haklıydı. Henüz oraya gelmemiştik. O kısma gelmeden önce halletmemiz gereken çok şey vardı.

"Kardeşin haklı." Onu kucağıma çekerek söyledim. "Henüz o noktaya gelmedik bebeğim. Bunu Alfa Nathan'la tanıştıktan sonra konuşacağız."

Özür dilerim. Emma beni zihnine bağladı. Çok özür dilerim. Size çocuk verebilecek bir eşi hak ediyorsunuz. Hak ediyorsun.

Kesin şunu! kestim. Senden başka kimseyi istemiyorum. Bir yolunu bulacağız, bebeğim. Söz veriyorum.

Seni seviyorum. Dedi, kollarını bana sıkıca sararak.

Ben de seni seviyorum. Onu zihnime bağladım. Hem de çok.

"Lütfen bizi biraz yalnız bırakabilir misiniz?" Andrew'a bakarak sordum.

Başını salladı, ayağa kalktı ve Emma'nın başının üstünü öptü.

"Bana ihtiyacın olursa ofisimde olacağım." dedi Emma'ya bakarak.

Ona küçük bir baş selamı verdim ve Daisy ile Drake'in arkasından çıkışını izledim.

Emma'nın başını kaldırdım ve güzel gözlerinin içine baktım.

"Bu benim için bir anlaşma kırıcı değil." Ona söyledim. "Bir yolunu buluruz."

"Sürü için bir varise ihtiyacın var Logan." dedi sessizce, sesi titreyerek.

"Ve sen de bana bir tane vereceksin." Kendimden emin görünmeye çalışarak söyledim. "Beni sana Tanrıça verdi, seni de bana Tanrıça verdi."

Yutkundu ve derin bir nefes aldı.

"Tekrar et, Emma." Ona söyledim.

"Beni sana Tanrıça verdi, seni de bana Tanrıça verdi."
dedi

"Öyle, bebeğim." Dudaklarımı onunkilere bastırırken
söyledim. Buna inanmak zorundaydım. Eğer inanmazsam
yıkılırdım.

BÖLÜM 121 - Arkadaşım

Nathan POV

Onunla tanışmak için sabırsızlanıyordum.

Hikayelerde anlatıldığı kadar güzel olup olmadığını merak ettim.
Hikayelerde anlatıldığı kadar nazik ve sevgi dolu olup olmadığını merak ettim.

Onu duyarak büyüdüm. Onun hikayesini dinleyerek büyüdüm.
Beyaz Kurt. Babam bana her zaman Beyaz Kurt gerçekten var olsaydı, benim olurdu derdi. Onun hakiki eşi olduğumu söylerdi. Bana ilk Alfa'nın çöküşü olduğumu ve Beyaz Kurt'un Tanrıça tarafından verilmiş eşi olduğumu söyledi.

Onun gerçek olduğunu öğrendiğimde çok mutlu olmuştum. Benim olduğunu bildiğim için çok mutluydum.

Zaten bir eşi olduğunu bilmek beni mutlu etmedi.

Laneti biliyordum. Bana anlatılan hikayelerde vardı. Beyaz Kurt'un iki gerçek eşi olduğunu biliyordum ama bunlardan yalnızca biri Tanrıça'nın verdiği eştı. Eninde sonunda uğraşmak zorunda kalacağım başka bir adam olacağını biliyordum ama benimle tanışmadan önce onunla tanışmasını ummuyordum.

Bu beni öfkелendirdi. Başka bir adamın benim olana dokunduğunu düşünmek bile beni kıpkırmızı yapmıştı. Çok şey bilmiyordum ama onun zaten onunla evliydi. İşaretli olduğunu biliyordum ve bu da onunla çoktan seks yaptığı anlamına geliyordu.

Noel yüksek sesle homurdandı.

"Benim." diye bağırdı. "O lanet olası benim!"

"Öyle, Noel. Öfkesini kontrol altına almaya çalışarak ona söyledim.
"Onu eve getireceğiz, merak etme.

"Ona dokundu! Noel yine homurdandı.

Çenemi sıktım ve gözlerimi kapattım.

"O yaptı. Ona söyledim. 'Ama onun lanetli eşi olduğunu bilmiyordu.
Benimle tanıştıktan sonra ona bir daha dokunmayacak. Söz veriyorum.'

Noel yine homurdandı ama onu duymazdan geldim. Kendi öfkemle baş
etmek benim için zordu. Onunkine de ihtiyacım yoktu.

Lanetli eşini seviyor muydu?

Sevse bile, benimle tanıştıktan sonra artık onu sevmezdi. Tanrıça onu
bana verdi. Beni sevecek ve onu sevmeyi bırakacaktı.

"Gerçekten zorunda mıyım?" Janet banyodan çıkarken çekti.
"Eğlenebiliriz."

Kapı çerçevesine yaslandı ve bana küçük, baştan çıkarıcı bir gülümseme
verdi. Bende işe yaramadı. Beni gerçekten baştan çıkarabilecek tek kişi
eşimdi.

Janet'i istediğim için becerdim, beni baştan çıkardığı için değil.

"Hayır, Janet." Ayağa kalkıp boksörlerimi söyledim. "Yapmam gerek.
hazırlanmaya başlayın."

"Neden gidiyorsun ki?" diye iç geçirdi. "Neden bana söyleyemiyorsun?"

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direndim.

"Bu paket işi." Gömleğimi başımın üzerine çekerek söyledim. "Seninle bu
konuda konuşamam."

"Neden olmasın?" Janet iç çekti.

Cevap vermedim. Ona bir şey söylememe gerek yoktu. Ne kadar isterse istesin, o benim Luna'm olmayacaktı.

"En azından bana nereye gittiğini söyleyebilir misin?" diye sordu birkaç sessiz dakikadan sonra.

"Crescent Moon Pack." Ona bakarak söyledim.

Gözleri büyüdü. Kaşlarını bana doğru kaldırdı.

"Alfa Logan'ın sürüsü mü?" diye sordu. "Neden oraya gidiyorsun?"

"Bana bunu sormayı kes, Janet." İçimi çektim. "Sana söyleyemem."

Kaşlarını çattı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak göğüslerini itti.

Yukarı.

"Çok güzel bir Luna'sı olduğunu duydum." dedi içinde bir parça kıskançlıkla.

onun sesi.

Öfkem yükselmeye başladı ama onu geri ittim. Onunla sikişmiyordu. O benimdi!

Sırıttım. Janet, Alfa Logan'ın Luna'sının aslında benim Luna'm olduğunu ve yakında onun emirlerini yerine getireceğini bir bilseydi...

"Duydum." Yüzümdeki gülümsemeyi koruyarak söyledim. "Giyin ve git, Janet. Gitmem gerekiyor."

"Ne zaman döneceksin?" diye sordu, bir milim bile kıpırdamadan.

Gerçekten sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Ona emir vermek istemedim ama mecbur kalacaktım gibi görünüyordu.

"Mümkün olan en kısa sürede." Hırlayarak söyledim. "Şimdi git."

Gidip arkadaşımı alacak ve eve dönecektim. Orada bir ya da iki günden fazla kalmayı . Eve dönüp, bir şeyler içmek istiyordum.

Güzel eşim için Luna töreni ve ona yavru pompalamaya başlamak. 27 yaşındaydım. Eşime ve yavrularıma ihtiyacım vardı.

Janet gözlerini devirdi ama sonunda hareket etti ve hazırlanmaya başladı.

Giyinmesini izledim. Elbisesini başının üzerine çekti ve bana yaklaştı.

"Gitmeden önce bir öpücük alabilir

miyim?" diye sordu. "Hayır." Sertçe

söyledim. "Git."

Gözleri büyüdü ve benden bir adım geri çekildi.

"Neyin var senin, Nathan?" diye sordu. "Daha önce bana karşı hiç bu kadar soğuk olmamıştın."

İçimi çektim ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim.

O haklıydı. Bu kadar soğuk olmak istememiştim ama o kadar gergin ve kızgındım. Gidip eşimi almam gerekiyordu. Onu kollarıma almalıydım. Şu anda Alfa Logan'la birlikte olduğu düşüncesine dayanamıyordum. Bu bende dünyayı yakıp yıkma isteği uyandırdı.

Babamla ve onun haydutları kullanarak Alfa Logan'ın dikkatini çekmeye yönelik aptal planıyla aynı fikirde değildim. Babam, haydutları kullanarak Eşim için savaşa girmeye karar verirse diye onun üzerinde hakimiyet kurmak. Babam ona bizim tarafımızda haydutlar olduğunu göstermenin onu savaş başlatma konusunda daha isteksiz yapacağını düşündü.

Bunların hiçbiri umurumda değildi. Sadece onu kollarıma almak istiyordum. Onu öğrenir öğrenmez gidip almak istedim ama babam beni durdurdu. Beklememiz gerektiğini söyledi. Ben beklemek istemedim. Onu hemen istiyordum.

Bir savaş başlatsa bile savaşırdım ve kazanırdım. Eşimin yanımda olması için her şeyi yaparım.

"Stresliyim, Janet." Dedim. "Lütfen git. Döndüğümde görüşürüz."

İçini çekti, arkasını döndü ve odamdan çıktı.

Yumruklarımı sıktım ve derin bir nefes aldım.

Dolabıma doğru yürüdüm, küçük bir çanta çıkardım ve içini giysilerle doldurmaya başladım.

Hazır mısın, oğlum? Babam beni zihnine bağladı.

Evet, hazırım. Dedim ki. Birkaç dakika içinde

orada olacağım.

Seni arabada bekliyorum. Dedi ve zihin bağlantımızı kesti.

"Senin için geliyorum, Emma." Çantamın fermuarını çekerken sessizce söyledim. "Senin için geliyorum, benim güzel küçük dostum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 122 - Kalp

Emma POV

Sanki bir el kalbimi sıkıyormuş gibi hissettim.

Onu uzaklaştıramadım. Kalbimi sağlayamadım. Kalbim doğru düzgün atamıyordu bile. El çok güçlüydü. Sanki Bir noktada sıkamak çok zorlaşırdı ve kalbim dururdu.

Sanki göğsümün üzerinde ağır bir şey oturuyormuş gibi hissettim.

Savaşmak ve onu uzaklaştırmak için bir dürtü duydum ama orada

hiçbir şey yoktu. Her şey kafamın içindeydi.

Sadece acıydı.

Kapının çalınması masamdaki kâğıtlardan başımı kaldırmama neden oldu.

Bugün ofisime gelmek için ısrar ettim. Logan evde kalmamı istedi ama yapamazdım. Düşüncelerim beni çıldırtacak ve kendimi daha kötü hissedecektim.

"İçeri gel." Dedim, zaten kardeşim olduğunu biliyordum.

Andrew kapıyı açtı ve içeri girdi. Yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Evde olmalısın." dedi masama yaklaşıırken.

"Ve ne yapacaksın?" Kalem yere bırakıp sandalyemde yaslanırken iç çektim. "Delirmek mi?"

"Dinlen." Andrew masamın önündeki iki sandalyeden birine otururken "Dinlen" dedi.

İçimi çektim ve başımı salladım.

"Dinlenemezdim." Dedim ki. "Sadece daha kötü hissederdim. En azından burada faydalı bir şey yapıyormuşum gibi hissediyorum."

Andrew kaşlarını çattı ve derin bir nefes aldı. "Endişeliyim, aşkım." dedi Andrew.

İçimi çektim ve ona küçük bir gülümseme verdim.

"Olma." Dedim ki. "Ben iyi olacağım. Şok oldum, hepsi bu. Önümüzde bu kadar büyük bir engel olacağını hiç düşünmemiştim."

Kalbimin etrafındaki el sıkılaştı.

Eğer Logan'dan yavru , sürümüze ne olur?
Alfa'ma bir varis veremezsem nasıl bir Luna olurum?

Logan başka bir dişi kurtla çiftleşmek zorunda kalacaktı. Ona ihtiyacı olanı verebilecek başka bir eş bulmak zorundaydı.

Göğsümdeki ağırlık arttı. Midem döndü. Eliza yüksek sesle sızlandı.

Logan'ın başka bir dişi kurtla birlikte olduğunu düşünmek bile çılgılık atmak, ağlamak ve dünyayı parçalamak neden oldu.

"Bir yolunu ." Andrew dedi ki. "Belki de aşılması gereken bir engel bile yoktur. Onun senin Tanrıça vergisi eşin olduğuna eminim, Emma."

Ben de bundan emindim.

Ama eğer o olmasaydı.

"Ben de bundan eminim." Mırıldandım. "Birini daha fazla sevmeyi hayal bile edemiyorum. Başka biriyle bir bağ kurmayı hayal bile edemiyorum."

Derin bir nefes aldım ve yumruklarımı sıktım.

"Ama eğer o benim Tanrıça tarafından verilmiş eşim değilse, başka bir eş seçmek zorunda ve ben de..." Konuşmayı kestim çünkü kalbimin etrafındaki el o kadar sıkıştı ki devam edemedim.

Kalbimin duracağından emindim.

Andrew ayağa kalktı, bana yaklaştı ve diz çöktü. Ellerimi ellerinin arasına aldı ve gözlerimin içine baktı.

"Bu olmayacak." dedi sesinde öyle bir kesinlik vardı ki kalbimin etrafındaki el neredeyse kayboluyordu. "O adam seni bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyor. Senin yerini alamayacak, Emma. Bundan o kadar eminim ki."

Benim yerime geçmeyeceğini biliyordum. Ama muhtemelen değiştirmek zorunda . "Yaşlılar sürüye bir varis talep edecekler." Mırıldandım.

Zaten çocuk sahibi olmamız için bizi ikna etmeye çalışmışlardı. Luna Gloria araya girdi ve bu durumda bana yardım ettiği için çok minnettarım.

"Gerçekten Logan'ın onları dinleyeceğini mi düşünüyorsun?" Andrew bir kaşını kaldırarak alay etti.

Derin bir nefes almaya çalıştım ama göğsümdeki baskı çok büyüktü.

Andrew iç çekti ve beni kucakladı.

"Çok üzgünüm, küçük kızım." dedi kollarını bana dolayarak. "Elimden gelse her şeyi yok ederdim. Alfa Nathan'ı lanet olası Ay'a gönderirdim, böylece seni bulamazdı. Sana yardım etmek için her şeyi yapardım ve şu anda hiçbir şey yapamadığım için çok üzgünüm."

Başımı omzuna yasladım ve gözlerimi kapattım.

Bununla uğraşmak zorunda bile olmamalıydı. Evde hamile eşiyle vakit geçiriyor olmalıydı.

"Biliyorum, Andrew." Mırıldandım. "Benim için burada olduğun için teşekkür ederim." "Ah, küçük kızım, her zaman senin için burada olacağım." dedi ve Başımın üstünde.

Ona baktım ve küçük bir gülümseme verdim.

"Sen en iyi kardeşsin." Onu bırakarak söyledim. "Ve sen de gelmiş geçmiş en iyi baba olacaksın."

"Çok pratik yaptım." dedi bana sırtarak. Nefesim kesildi, bir elimi göğsüme koydum.

"Yani ben bir alıştırma yavrusu muydum?" İncinmiş numarası yaparak sordum. "Sayılır." Andrew sırtarak bana baktı.

Gözlerimi şakacı bir şekilde devirerek Andrew'un kıkırdamasına neden oldum.

Ofisimin kapısı pat diye açıldı ve Logan koşarak içeri girdi.

Yüzündeki ifade kalbimin durmasına neden oldu.

"Ne oldu?" Andrew aniden ayağa kalkarak sordu. "O burada." Logan söyledi ve görüşüm karardı.

Hayır.

Hayır! Henüz değil!

Lütfen Tanrıça.

"Devriyemiz onu sınırdan durdurdu." Logan sesi titreyerek söyledi. "Resmi bir iş için geldiğini söyledi."

Andrew yumruklarını sıktı ve içinden sessiz bir hırıltı çıktı.

Kalbim gerçekten yerinden çıkacaktı.

Logan bana yaklaştı, beni yukarı çekti ve . "Tamam, bunu nasıl yapacağız?" Andrew sordu.

daha çok yaslandım. Onun rahatlığına ihtiyacım vardı. Vücudunu üzerimde hissetmeye ihtiyacım vardı.

"Sen ve ben onu sınırdaki karşılamaya gideceğiz." Logan kollarını bana sınırsız sararak şöyle dedi. "Emma burada kalacak. Drake'i ara. Ona burada ihtiyacım var."

Logan bana baktı.

Ofisimin kapısının açılıp kapandığını duydum.

"Seni seviyorum." Sesim titreyerek söyledim. "Lütfen bunu unutma."

"Asla." Logan yanaklarımı okşadı. "Bunu asla unutmayacağım. I seni çok seviyorum. Sen benimsin, sadece benim." "Ben de

seninim." Ellerimi onunkilerin üzerine koyarak söyledim.

Tüm vücudum o kadar çok titriyordu ki parçalanacağımdan korkuyordum.

"Bunu da atlatacağız, aşkım." Logan alnını benimkine yaslayarak söyledi. "Seni benden almasına izin vermeyeceğim."

Dudaklarımı onunkilere bastırdım, tadına baktım.

Logan diliyle dudaklarımı ayırdı ve beni o kadar büyük bir sevgiyle öptü ki kalbim eridi.

"Seni seviyorum." diye mırıldandı dudaklarıma karşı.

"Ben de seni seviyorum." Parmaklarımı saçlarında gezdirerek söyledim. Ofisimin kapısı açıldı ve kardeşim içeri girdi.

"Drake birkaç dakika içinde burada olacak." Andrew söyledi.

Logan başını kaldırıp ona baktı ve derin bir nefes aldı. "Tamam." dedi bana dönerek.

"Birazdan döneceğim." dedi bana. "Ben sana söyleyene kadar ofisinden çıkma, tamam mı?"

Başımı salladım ve dudaklarımı tekrar onunkilere bastırdım. Logan da beni öptü.

Birbirimizi bırakmak zorundaydık ama ben istemedim. Gerçekten istemedim.

İçim.
n.

O anda onu bırakmak yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 123 - Diğer eş

Logan POV

Öfkemi kontrol etmek zorundaydım.

Kendimi tutmak zorundaydım, yoksa onu öldürecektim.

Ambardan çıkarken anneme rastladım.

"Andrew beni zihnine bağladı." dedi bana doğru koşarak.

Beni kucakladı ve ben de derin bir nefes aldım.

"Her şey girecek, Logan." dedi şakağımı öperken. "Onu senden almayacak."

Çenemi sıktım ve annemin gitmesine izin verdim.

"Ona iyi bak, tamam mı?" Mırıldandım. "Yakında döneceğim."

"Merak etme." dedi annem yanağımı okşayarak. "O burada güvende."

Annemin alnından öptüm ve arabama doğru koştum.

"Onu öldürmekten kendimizi nasıl alıkoyabiliriz ki?" Andrew arabaya girerken mırıldandı.

"Öğrendiğin zaman bana haber ver." Arabayı sürmeye başlarken homurdandım.

Kalp atışlarımı boğazımda hissedebiliyordum. Kanımın damarlarımda pompalandığını duyabiliyordum. Sınıra yaklaştıkça daha da sinirleniyordum.

Gerçekten onu benden alacağını mı düşündü?! Gerçekten onun olacağını mı düşündü?!

HAYIR!

Hayatta olmaz! O benimdi! BENİM!

Yüksek sesle homurdandım ve daha sıkı kavradım. "Nefes al, Logan."

Andrew söyledi. "Sakin olmamız gerek."

Haklı olduğunu biliyordum ama kafasını koparmak istiyordum.

"Daisy'nin peşinde başka bir adam olsaydı nasıl sakın kalırdın merak ediyorum!" Ona homurdandım.

Andrew bana hırlayarak karşılık verdi ve ben de ona ters ters baktım.

"Hiçbir fikrim yok." Andrew çenesini sıkarak konuştu. "Ama haklı olduğumu biliyorsun Logan. Sakin kalmanın bir yolunu bulmalısın."

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım.

"Biliyorum." Gözlerim en nefret ettiğim adama takıldığında mırıldandım.

Alpha Nathan.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, arabasının kaputuna yaslanmıştı. Savaşçılarımından biriyle konuşuyordu ve gülümsüyordu.

Babası yanında durmuş, yüzündeki merak ifadesiyle etrafına bakınıyordu.

Babası hakkında pek bir şey bilmiyordum ama onun bir dürtüsel bir adamdı. Kötü bir Alfa değildi ama iyi bir Alfa da değildi. Sonunda ona çok pahalıya mal olan pek çok aptalca karar verdi. Sürüsü en güçlü üçüncü sürüden en zayıf sürülerden birine dönüştü. Alfa Nathan hasarı düzeltmeye çalışıyordu ama babası sayesinde sınırlı kaynakları vardı. Emma'yı sürüsünü güçlendirmenin bir yolu olarak gördüğünden emindim.

Sanki bunun olmasına izin verecekmişim gibi.

Arabamdan indim ve Alfa Nathan bana baktı.

Çenesini sıktı ve vücudu . Kendini gülümsemeye zorladı.

"Alfa Logan." dedi arabasından uzaklaşırken. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Aynı şeyi söyleyemeyeceğim, Alfa Nathan." Yaklaşırken dedim Onu

Kıkırdadı ve başını salladı.

"Sana inanıyorum." dedi benden Andrew'a bakarak. "Bu olmalı Beta'nız."

"Evet." Sakin kalmak için kendimi zorlayarak başımı salladım. "Bu

Andrew." "Eşimin kardeşı." Alfa Nathan, içimdeki öfkenin kaynatın. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Andrew ona küçük bir baş selamı verdi.

"Bu benim babam." Alfa Nathan arkasını dönüp babasına bakarken şöyle dedi. "Eski Alfa Richard."

Babasına baktım ve küçük bir baş selamı verdim.

"Merhaba, Alfa Logan." Richard bize bir adım daha yaklaşarak şöyle dedi. "Beta Andrew."

"Eşimi görmek istiyorum." Alfa Nathan midemin bulanmasına neden olacak şekilde konuştu. "Neden buraya seninle gelmedi?"

Ona cevap veremedim. Ağzımı açsam hırlayacaktım. Neyse ki Andrew araya girdi.

"Çalışıyor." dedi. "Haydutlarla ilgili bazı sorunlarımız vardı. Bu ona çok sıkıntı verdi."

Alfa Nathan'ın gözleri büyüdü ve babasına baktı. Gözlerinde çok fazla kızgınlık gördüm ve bu beni çok mutlu etti.

Tanrıça, sen sahip olabileceğim en iyi Beta ve en iyi arkadaşsın. Andrew'u zihnime bağladım.

Alfa Nathan çok gergin görünüyordu. Her şeyi berbat etmişti ve biliyordu ki o.

"Bunu duyduğuma üzıldüm." Richard yumruklarımı sıkmana neden olacak şekilde konuştu. "Teşekkür ." Şerefsizin mezarını biraz daha

kazmaya karar vererek, "Teşekkür ederim," dedim. "Haydutlarla zorlu bir geçmişi var ve bu onun için gerçekten zor oldu." Alfa Nathan'ın gözleri daha da büyüdü.

"Neden ?" diye sordu ve ben de sırtımdan için zor tuttum.

"Bu bizim anlatacağımız bir hikâye değil." Andrew sakince söyledi.

"Demek Luna'mla konuşmak istiyorsunuz?" Alfa Nathan daha fazla soru soramadan ben konuştum.

Alfa Nathan'ın gözlerinde öfke parladı.

"Bunun tuhaf bir durum olduğunu biliyorum, Alfa Logan, ama gibi davran." Alfa Nathan yumruklarını sıkarak şöyle dedi. "O benim eşim ve onu evime geri götürmek için buradayım."

Görüşüm karardı. Kendimi onu öldürmekten alıkoymak için ihtiyacım olan güç muazzamdı.

"Haklısın, Alfa Nathan." Sakin kalmaya çalışarak söyledim. "Bu tuhaf bir durum."

Çenemi sıktım ve derin bir nefes aldım.

"Luna'mla konuşmana izin vereceğim." Dedim ki. "Beni ambara kadar takip edebilirsin."

Arkamı döndüm ve ona başka bir şey söyleme fırsatı vermeden arabama doğru yürüdüm.

Vücudum titriyordu. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

Andrew ve ben arabama oturduk. Direksiyonu o kadar sıkı kavradım ki neredeyse kıracaktım.

"Onları sevmiyorum." Andrew homurdandı. "Babası tam bir aptal." "Öyle." Arabamı çalıştırırken ben de aynı fikirdeydim.

"Sürüsünü yok etti." "Biliyorum." Andrew mırıldandı.

"Muhtemelen Emma'yı bir sürüsünü güçlendirmek için bir fırsat."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum." Dikiz aynasına bakarken mırıldandım.

Şerefsiz beni takip ediyordu.

Emma, bebeğim, geri dönüyoruz. Arkadaşımla zihin bağı kurdum. Onu ofisime götüreceğim. Ben söyleyene kadar gelme, tamam mı?

Tanrıçaya şükürler olsun. Emma beni hemen geri çağırdı. Senin için çok endişelendim. Seni rahatsız etmek istemedim, ama tam da . Daha fazla bekleyemedim.

Ben iyiyim, bebeğim. Kalbim acıyla sıkışırken söyledim. Ben söyleyene kadar ofisime gelme, tamam mı?

Evet. Cevap verdi. Seni çok seviyorum.

Ben de seni seviyorum bebeğim. Derin bir nefes alarak söyledim.

Ben seninim, sen de benimsin. Dedi ve vücudumu titretti.

Ben seninim, sen de benim. Direksiyonu daha sıkı kavrayarak karşılık verdim.

O benimdi.

O benimdi ve onu almasına izin veremezdim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 124 - Emma

Nathan POV

Etrafımda onun tatlı kokusunu alabiliyordum.

Vanilya gibi kokuyordu. Ağız sulandırıcıydı. Onu görmem gerekiyordu. Ona dokunmam gerekiyordu.

Neredeydi o?

Sonunda onu görebilmeyi umarak etrafıma bakınmaya devam ettim ama onu hiçbir yerde bulamadım. Başka hiçbir şeye dikkat etmedim bile. Ambarı kontrol etmedim. İçini kontrol etmedim. Alfa Logan'ın ofisine girdiğimizi bile fark etmedim.

Onu görmek istedim. Onu görmeye ihtiyacım vardı.

"Dostum. Noel sızlandı. "O burada. Eş istiyorum."

"Yakında, Noel. Hareketsiz kalmaya çalışarak ona söyledim.

Zıplamak, hırlamak ve onu bulmak istedim. Onu bulmam

gerekiyordu. Alfa Logan'ın masasının önündeki sandalyeye oturdum.

Odaklanmak gittikçe zorlaşıyordu. Arkadaşıma ihtiyacım vardı. Tüm vücudum ihtiyaçla dolup taşıyordu. Kendimi zıplamamak için kaslarımı sıkamak zorunda kalıyordum. Onun burada bir yerlerde olduğunu biliyordum ama onu görememek beni delirtiyordu.

"Nerede o?" Hırlamamı engellemeye çalışarak

sordum. Alfa Logan kaşlarını çattı.

Benim ondan nefret ettiğim kadar o da benden nefret ediyordu. Bunu biliyordum. Anlayabiliyordum. Onu tamamen anlıyordum. Ölmesini istediğim tek kişiydi.

Gerçi benim için daha kötüydü. Eşime çoktan dokunmuştu. Onu işaretledi. Onun tadına baktı.

Gerçekten ölmesini istedim.

Ama onu öldüremezdim çünkü eşimi de kaybederdim. "Andrew, git

Luna'mı getir." Logan gözlerini benden ayırmadan söyledi. Beni

kızdırdığını bildiği için sürekli 'Luna'm' diyordu.

Eşim buraya geldiğinde ve benim onun Tanrıça tarafından verilmiş eşi olduğumu fark ettiğinde yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordum. Bugün onu sürüme geri götürdüğümde yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordum.

Andrew odadan çıktı ve kalbim hızlandı.

Onu görecektim. Sonunda onu görebilecektim. Sonunda ona dokunabilecektim.

Onu.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Parmaklarım karıncalanırdı. Parmaklarıma dokunuyordum. sadece birkaç dakika içinde.

Noel aşağı yukarı zıplıyordu. Hem çok heyecanlı hem de çok gergindi.

"Onun kurdunu hissedebiliyorum!" dedi bana. "O geliyor!

Hırlamamak için çenemi sıktım. Onu şimdi istiyordum! Şimdi!

Babam bir soru sordu ama ne ben ne de Logan cevap verdik. Birbirimize ters ters bakıyorduk. O da benim kadar gergindi.

Ofise yaklaşan ayak sesleri duydum.

Kapı açıldı ve eşimin kokusu beni sarhoş etmeye başladı. Vücudum karıncalandı. Kalbim küt küt atmaya başladı.

"Dostum!" Arkamı döndüğümde

homurdandım. İşte oradaydı.

Çok güzeldi. Hayal ettiğimden bile daha güzeldi.

Kahverengi saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Mavi gözleri ıslı ıslıldı. Cildi yumuşak ve sıcak görünüyordu. Dolgun dudakları lezzetli görünüyordu. Onları tatmak için sabırsızlanıyordum.

Kalem etek ve bluz giymişti. Vücudunun kıvrımlarını mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Bana çok yakışacaktı. Ellerimi onun vücuduna koyduğumu hayal edebiliyordum. İki yapboz parçası gibi birbirimize uyacağımızı şimdiden görebiliyordum.

Hiçbir şey söylemedi.

"Dostum" demedi.

Neden?

NEDE

N?!

Onun içeri girişini izlerken kalbim hızla çarpıyordu. Kardeşi onun yanındaydı. Sırtına bir el koydu ve onu Alpha Logan'a doğru yönlendirmeye başladı.

İtiraz etmedi. Benden uzağa baktı. Neden benden

uzağa baktı?!

"Benim!" diye bağırdı Noel.

Alfa Logan'a doğru yürümesini izledim. Adamın ona gülümsemesini izledim. Elini onun omzuna koymasını ve dönüp babama ve bana bakmasını izledim.

Ne haltlar dönüyordu?!

İçimdeki öfke kaynıyordu ama hareket edemiyordum. Şok olmuşum. Çok sinirlenmişim.

Neden bana gelmedi?!

"Alfa Nathan, Alfa Richard." dedi sakince. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Sesi bir melodi gibiydi. Ruhumu rahatlattı.

Logan kolunu kızın beline doladı ve onu kendine doğru çekti. İçimdeki öfke patladı ve hırıltımı tutamadım.

"BENİM!" Ayağa fırlarken çığlık attım. Pençelerim ve köpek dişlerim dışarı çıktı. Onu öldürecektim!

"Alfa Nathan, lütfen yerine otur da konuşalım." dedi dostum ve içimdeki öfkenin yavaş yavaş yok olmasını sağladı.

Sesi ve kokusu çok rahatlatıcıydı. Onu dinlememek benim için imkansızdı.

Ama neden bana karşı bu kadar resmiydi? Neden bana sürekli Alfa diyordu? Bana böyle seslenmek zorunda olmayan tek kişi oydu.

"Neden bana Alfa diyorsun, Emma?" Pençelerim ve köpek dişlerim geri çekilirken ona sordum. "Bana öyle seslenmek zorunda değilsin. Ben senin eşimim."

"Lütfen , Alfa Nathan." dedi kardeşi ve içimdeki öfkenin geri dönmesine neden oldu.

"Oğlumun eşini neden ondan saklıyorsun?" diye sordu babam öfkeyle. "Emma Nathan'ın eşi. Onu eve götürmek için buradayız."

Alfa Logan ve Beta Andrew sessizce homurdandılar.

"Ben senin eşinim, Alfa Nathan." Emma ona bakmamı sağlayarak şöyle dedi. "Ama olmak istemiyorum. Logan'la zaten bir eş bağı paylaşıyorum. O benim eşim, Alfa'm ve kocam. Ben işaretlenmiş ve çiftleşmiş bir dişi kurdum. Eşimle olan bağımı koparmayacağım."

Kalbim yerinden çıkacaktı. Az

önce ne dedi lan?!

Onu doğru duymuş olamam. Yanlış anlamışım.

Sadece Alfa Logan'la kalmak istediğini söylemedi. Sadece benim eşim olmak istemediğini söylemedi. Bunların hiçbirini söylemedi!

"Ne?!" diye sordu babam öfkeyle.

Ayağa kalktı ve yumruklarını sıktı. Arkadaşıma dik dik bakıyordu ve ben kıpkırmızı olmuşum.

Kimse ona öyle bakmazdı!

"Ona öyle bakmayı kes!" Babama homurdandım.

Arkadaşıma dönüp baktım ve çenemi sıktım.

"Ben senin Tanrıça tarafından verilmiş eşinim, Emma." Yumruklarımı sıkarak ve onu yakalama dürtüsüne direnmeye çalışarak söyledim. "Burada kalamazsın. Benimle birlikte sürüme geri dönmelisin. Ait olduğun yer orası."

Vücudum ona dokunma ihtiyacıyla uğulduyordu. Parmak uçlarımda onun yumuşak tenini hissetmeye ihtiyacım vardı. Yumuşak, dolgun dudaklarının tadına bakmam gerekiyordu. Ona ihtiyacım vardı.

Ona ihtiyacım vardı!

Burada onunla kalmasına izin vermemin hiçbir yolu yoktu! O

benimdi! Lanet olası benim!

OceanofPDF.com

BÖLÜM 125 - Lanetli

Emma POV

yerinden fırlasa şaşırılmazdım. Logan'ın masasında görsem şaşırılmazdım.

Tüm vücudum titriyordu. Ona dokunma ihtiyacı hissediyordum ama kalbim bana bağırp duruyordu. Dokunmak istemiyordum.

Ama bir parçamın ona dokunmaya ihtiyacı vardı. Bir parçam onun ellerini üzerimde hissetmek istiyordu. Bir parçam onun tenine dokunmak istiyordu. Yağmur gibi kokuyordu. Kokusu yatıştırıcı ve sakinleştiriciydi. Ona gitme ve kokusunu derin derin içime çekme ihtiyacı hissettim.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve bu ihtiyacı bir kenara ittim.

Derin bir nefes aldım ve Logan'ın dokunuşuna odaklandım. Beni rahatlattı. Bana yardım etti.

Harika gidiyorsun aşkım. Logan beni zihnine bağladı. Zor olduğunu biliyorum. Çok özür dilerim.

Seni seviyorum. Onu zihnime geri bağladım.

Ben de seni seviyorum, bebeğim. Dedi, başparmağıyla belimi okşayarak.

Alfa Nathan'ın gözleri Logan'ın belimdeki eline kaydı ve içindeki öfkenin patladığını gördüm.

Kalbim onun için acıyordu. Onu hiç tanıımıyordum ama bunu hak etmemişti. Kimse bunu hak etmiyordu. Onu sevebilecek bir eşi hak ediyordu. Onu, onun onu istediği kadar isteyecek bir eşi hak ediyordu.

Eğer o benim lanetli eşimse ve aramızdaki bağ koparsa, Tanrıça tarafından verilmiş gerçek eşini bulabilecek miydi? Bir eşi var mıydı?

"Üzgünüm, Alfa Nathan." Tekrar bana bakmasını sağlayarak söyledim. "Bunu hak etmiyorsun. Keşke bunu kolaylaştırmak için yapabileceğim bir şey olsaydı."

Gözleri büyüdü. "Neyi kolaylaştıracakmışım? Beni terk etmiyorsun, Emma!"

Kalbindeki acıyı hissettim ve bir iniltiyi tutmak zorunda

kaldım. "Kurdu beni çağırıyor. Eliza acı içinde sızlandı.

"Sorun yok, Eliza. Yumuşakça söyledim. "Konuş onunla.

Onun acı çekmesini istemedim. Hepsiyle başa çıkabilirdim. Onu

korumak zorundaydım. "Alfa Nathan..." Konuştum ama sözümü kesti.

"Bana karşı resmi davranmayı bırak!" diye hırladı. "Ben senin

eşinim!" Logan gerildi ve ağzından bir hırıltı kaçtı.

"hırlama." Logan dişlerini sıkarak söyledi. "Seni ortadan kaldırtacağım, Alfa Nathan."

Ambarın etrafındaki savaşçıları biliyordum. Logan ve Andrew, Alfa Drake ve babasının saldırganlaşabileceğinden endişe ediyorlardı, bu yüzden sürü evinin etrafında ve içinde savaşçılar vardı.

Alfa Nathan şaşkınlıkla Logan'a baktı.

"Beni mısın?!" diye sordu. "Benimle dalga mı geçiyorsun?!"

Kalbim acıyla sıkıştı.

Yanına gidip onu teselli etme ihtiyacı

hissettim. Ama bunu yapmak istemedim.

Ben istemedim.

"Oğluma böyle davranamazsın, Alfa Logan!" Alfa Nathan'ın babası öfkeyle konuştu.

"Eşime hırlıyordu." Logan çenesini sıkarak söyledi. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Logan hâlâ oturuyordu ama kendini kaybedip üzerlerine atlaması an meselesiydi.

Sorun yok Logan. Elimi ensesine sürterken zihnimde onunla bağlantı kurdum.

Dokunuşumla biraz rahatladı. Bana baktı ve küçük bir gülümseme verdi.

Teşekkür ederim, aşkım. Dedi ki.

"Bunu kabul etmiyorum, Emma." Alfa Nathan ona bakmamı sağlayarak şöyle dedi. "Sen benim eşimsin. Sen benim Tanrıça tarafından verilmiş eşimsin. O ise senin lanetli eşin. Onunla kalamazsın."

Kalbim acıyla sıkıştı.

Logan lanetli değildi. Aşkımız bir lanet değildi.

Yanılıyor. Logan'la hemen zihinsel bağlantı kurdum. Sen bir lanet değilsin.
Aşkımız bir lanet değil.

Biliyorum. Logan zihnimi geri bağladı.

Sesinde acıyı duyabiliyordum. Vücudundaki acıyı hissedebiliyordum. Bu beni kızdırdı. Çığlık atmak istedim.

"Sanırım bu kadar yeter." Logan ayağa kalktı ve beni çekti. "Geceyi bizim sürümüzde geçirebilirsin. Eğer istemiyorsan, savaşçılara sana sınıra kadar eşlik etmelerini söyleyeceğim."

"Onsuz gitmiyorum!" Alfa Nathan homurdandı. Logan yumruklarını sıktı.

"Alfa Nathan, lütfen." Logan'dan uzaklaşarak yumuşak bir sesle söyledim. "Kalabilirsin ve bu konuşmaya yarın devam edebiliriz."

Tansiyon çok yüksekti. gerekiyordu. Bu durumdan iyi bir şey çıkmayacaktı.

Gözleri yumuşadı. Onlarda gördüğüm acı beni çığlık atmaya hazır hale getirdi. Onu incitmek istemedim. Gerçekten istemiyordum. Bunu hak etmiyordu.

Derin bir nefes aldı ve çenesini sıktı. benden hiç ayırmadı.

"Seni tutmama izin ver." Alfa Nathan'ın söyledikleri beni . Logan'ın bana sarılan kolu sıkılaştı.

"Sürüyü terk etmeyeceğim." Alfa Nathan Logan'a bakarak şöyle dedi. "Eşimden vazgeçmeyeceğim."

Bana baktı ve yutkundu.

"Senden vazgeçmeyeceğim, Emma." dedi. "Ama ofisten çıkacağım ve sana sarılmama izin verirsen odama gideceğim. Sana dokunmam gerek. Lütfen."

Sesindeki acı kalbimin sıkışmasına neden oldu. Ona gitme ihtiyacı hissettim. Ama yapamadım.

Yapamadım.

"Lütfen, Emma." Alfa Nathan yumuşak bir sesle söyledi.

Logan'ın öfkesini hissedebiliyordum. Korkusunu hissedebiliyordum.

Eğer Alfa Nathan'ın beni tutmasına izin veririm, Logan'a zarar veririm. Eğer Alfa Nathan'ın beni tutmasına izin vermezsem, ona zarar verirdim.

Ne yaparsam yapayım, arkadaşlarımdan biri yaralanacaktı.

Ama ben sadece birini sevdim. Sadece bir tanesi tüm kalbime ve ruhuma sahipti.

"Özür dilerim, Alfa Nathan." Yumuşakça söyledim. "Bunu eşime yapamam." Kalbinin kırıldığını hissedebiliyordum.

Hiçbir şey söylemedi bile. Sadece bana öyle bir baktı ki çılgılık atmak istedim.

Logan'ın ofisinin kapısı açıldı ve savaşçılarımızdan biri içeri girdi. "Peter size odalarınızı gösterecek." Logan dedi ki. "Seni göreceğim yarın, Alfa Nathan."

Alfa Nathan'ın babası oğluna yaklaştı ve elini omzuna koydu.

"Hadi, Nathan." dedi.

Alfa Nathan gözlerini benden hiç ayırmadı. Babası onu odadan çıkarmaya başlarken gözlerini benden ayırmadı. Mike arkalarından kapıyı kapatana kadar gözlerini benden ayırmadı.

Kapı kapanır kapanmaz gözyaşlarım yanaklarıma

döküldü. Logan tekrar oturdu ve beni kucağına çekti.

"Çok üzgünüm bebeğim." dedi kollarını bana dolayarak.

Kendimi ona olabildiğince yakın tuttum ve hıçkırarak ağladım.

"Andrew, bize biraz izin verir misin?" Logan sırtımı hafifçe ovarken mırıldandı.

"Elbette." dedi ağabeyim Logan ve bana yaklaşırken.

Dudaklarını başımın üstünde hissettim.

"Ben gidip Alfa Nathan ve babasını kontrol edeceğim." Andrew, Logan'ın başını sallamasını sağladı.

Kardeşimin uzaklaştığını duydum. Ofis kapısının açılıp kapandığını duydum.

"Bana bak, bebeğim." Logan yumuşak bir sesle başımı kaldırıp ona bakmamı sağladı. Yanaklarımdaki gözyaşlarını sildi ve beni usulca öptü.

"Çok özür dilerim." Kalbim acıyla sıkışırken söyledim. "Ağlamamalıyım. Yapmamalıyım..."

Logan dudaklarını dudaklarıma bastırarak konuşmamı engelledi.

"Sorun yok Emma." dedi beni öpmeyi bırakırken. "Acıyor. Acıdığını biliyorum. Ağlaman sorun değil."

İnanılmaz biriydi. Başka bir adam için ağlıyordum ve o çok anlayışlıydı. Bunu nasıl yaptı? Hayatımda olduğu için nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Kollarımı boynuna doladım ve onu kadar sert öptüm. "Seni seviyorum."

Dudaklarına karşı mırıldandım. "Sadece seni."

Logan at kuyruğunu yakaladı ve başımı geriye eğdi. Dudakları boynumdaki işaretin üzerine indi ve ben inledim.

"Sen benimsin." diye hırladı tenime karşı ve beni ürpertti. Ben onundum. Sadece onun.

BÖLÜM 126- Ne yapacaksın?

Nathan POV

Çıldıracaktım. Beni

istemiyor muydu?!

O şerefsizin lanetli eşi olması umurunda değil miydi?! Benim onun Tanrıça tarafından verilmiş eşi olduğumu umursamadı mı?!

Hâlâ onu kucağıma almama izin vermediği için olmalı.

Eğer onu tutmama izin verseydi.

Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes almak zorunda kaldım. Geri dönmek ve onu kollarından söküp almak istedim.

O bana aitti. O bana aitti!

Noel o kadar sıkıntı içindeydi ki şu anda onunla konuşmak bile istemiyordum. Yine de hırlamaktan başka bir şey yapabileceğinden şüpheliydim.

Çantamı yatağın üzerine fırlattım ve parmaklarımı saçlarıma dolayarak çekebildiğim kadar sert bir şekilde çektim.

"Bu da neydi oğlum?" diye sordu babam öfkeyle. "Onlarla dövüşmeliydin. Kızı onun elinden almalıydın! Şimdiye kadar buradan çıkmış !"

Ona bakmak için arkamı döndüm. Beni çok kızdırıyordu.

Delirdi mi bu?! Onu zorla almaya çalışsaydım, hiçbir şey elde edemezdim. Alfa Logan'ın sürüsündeydik, etrafımız onun savaşçılarıyla çevriliydi. Bırakın onu arabama ya da sürüme bindirmeyi, ofisten bile çıkaramazdım.

Babamın sürümüzü yok etmesine şaşmamalı. Adam aptalın tekiydi.

Ama o benim babamdı ve ona saygı duymak zorundaydım.

"Gerçekten uzağa gidebileceğimizi düşünüyor musun?" Gözlerimi ona dikerek sordum. "Etrafına baktın mı? Lanet olası savaşçıları her yerde. Adam aptal değil."

Babam çenesini sıktı ve yumruklarını sıktı.

"O zaman ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu. "Seni istemediğini söyledi."

Kalbim acıyla sıkıştı.

Eşim beni istemedi. Başka bir adam istedi. Onu terk etmek istemedi.

Babamdan uzaklaştım, yatağa doğru yürüdüm ve oturdum.

Beni istemedi çünkü beni tanıımıyordu. Logan'ı tüm hayatı boyunca tanıyordu. Onunla dört yıldır bir ilişkisi var. Onu sevmesini anlayabilirdim çünkü onu daha iyi tanıyordu.

Ama bu beni daha iyi tanıyamayacağı anlamına gelmiyordu. Beni, onu sevdiğinden daha fazla sevemeyeceği anlamına gelmiyordu.

"Beni tanımaya ihtiyacı var." Babama dönüp bakarak söyledim. "Önce onunla arkadaş olmalıyım. Burada ne kadar kalmam gerekiyorsa o kadar kalacağım. Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. O benim ve ona sahip olacağım."

Babam iç çekti. "Peki ya bütün bunlar yaramazsa? Ya hâlâ Logan'ı seçerse?"

Çenemi sıktım. İçimdeki öfke yükseldi. O benimdi. Lanet olası benim.

"O zaman onu alıp ." Yumruklarımı sıkarak söyledim. "Beni tanıması için ona biraz zaman vereceğim. Beni sevmesi için ona bir şans vereceğim. Eğer yürümezse, onu alıp götüreceğim."

"Adam kaçırma mı?" diye sırttı babam, kaşlarını kaldırarak. Ona gözlerimi devirdim.

"Size olan bir şeyi alıyorsanız bu adam kaçırma değildir." Dedim. "Ve o bana ait."

Babam kıkırdadı ve masaya doğru yürüdü. Sandalyeye oturdu ve bana baktı.

"Daha ne kadar onun arkadaşımı gibi davranmayı planlıyorsun?" diye sordu babam.

"Onun arkadaşımı gibi davranmayacağım." Kendimi savunarak söyledim. "Onun arkadaşı olacağım."

"İyi." diye iç geçirdi babam. "Ne kadar süre için?"

"Emin değilim." Parmaklarımı saçlarımda gezdirirken söyledim. "Birkaç hafta. Eğer kısa sürede iyileşme görmezsem, onu hemen götürürüm."

Babam başıyla onayladı. "Ona ihtiyacımız var oğlum. Sürümüzü yeniden güçlü kılacak."

İçimdeki öfke patladı.

Onu sürüm için istemiyordum. Onu kendim için istiyordum. O benim kızımdı ve onu kimseyle paylaşmayacaktım! O benim sürüm için değildi. O benim içindi!

"O benim için." Babama homurdandım.

Sürüm onu kabul etmez. Logan onu almayacak.

Sadece ben olacağım. O sadece benim olacak.

"Ne demek istediğimi biliyorsun oğlum." diye iç geçirdi babam. Dişlerimi sıktım ve öfkemi kontrol etmeye çalıştım.

"Geri dnmene ihtiyaım var." Onu öldürmeye karar vermeden önce konuyu değiştirerek ona söyledim. "Ben dönene kadar sürüye göz kulak olmanı istiyorum."

Aslında sürüme göz kulak olmayacaktı. Sadece yolumdan çekilmesi için duyması gereken bir şeydi.

Beta Mark'ıma her şeyi halletmesini söylemiştim. Ona tamamen güveniyordum. Aynı şeyi babam için söyleyemezdim.

"Bana burada ihtiyaın olmadığına emin misin?" diye sordu. "Yardım edebilirim." "Hayır, baba." "Hayır, baba." dedim. "Sana evde ihtiyaım var."

Tam biri kapıyı çalarken başını salladı. "İçeri gel."

Ayağa kalkarken söyledim.

Kapı açıldı ve eşimin kardeşi içeri girdi. Ona küçük bir glmsemi vermek için kendimi zorladım.

"Alfa Richard, senin odan yan ." Andrew babama söyledi.

"Sorun yok, Andrew." Bana bakmasını sağlayarak söyledim. "Babam sürümüze geri dönecek. Burada kalmayacak."

Andrew babama baktı ve başını salladı.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu. "Buraya ihtiyaınız olan her şeye sahip olup olmadığınızı kontrol etmeye geldim."

"Anlıyorum." Başımı salladım. "Savaşcınız bize etrafı biraz gezdirdi. İhtiyaım olan her şeye sahibim."

Her şeyi değil. Emma'm kollarımda değildi. "Harika."

Andrew başını salladı. "Bavulunu açmana izin vereceğim." Arkasını döndü ama ben onu durdurdum.

"Andrew?" Adını söyledim ve bana dönüp bakmasını sağladım.

"Evet?" diye sordu.

"Logan'ın senin arkadaşın olduğunu biliyorum." Dedim ki. "Ama umarım seninle harika bir ilişkimiz olabilir. Ne de olsa ben kız kardeşinin Tanrıça tarafından verilmiş eşiyim."

Andrew çenesini sıktı ve gözlerini hafifçe kıstı. "Göreceğiz,

Alfa Nathan." dedi.

Odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatmadan önce babama kez daha baktı.

"zor biri olacak." diye mırıldandı babam. Ona baktım ve

yumruklarımı sıktım.

"Ona ihtiyacım yok." "Ona ihtiyacım yok." dedim. "Yanıma alacağım kişi değil."

BÖLÜM 127 - Boşluk

Andrew POV

Logan'ın ofisine doğru koştum.

Vücudum titriyordu.

Ondan hoşlanmadım. Onu Emma'nın yanında istemiyordum.

Onunla ilgili bir şey tüylerimi diken diken ediyordu. Onunla ilgili bir şey Asher'ı sürekli diken üstünde tutuyordu. Onunla ilgili bir şey beni geriye itiyordu.

Ona güvenmiyordum. Azıcık bile. Logan

mı? Onu zihnime bağladım.

Evet mi? Hemen cevap verdi.

Neredesin? diye sordum.

Ofisime. Sesinde bir parça endişe ile cevap verdi. Her şey yolunda mı?

Emma orada mı? Ben sordum.

Emma'nın önünde Nathan hakkında konuşmak istemiyordum. Ne olursa olsun, o onun eşiydi. Yanlış bir şey söyleyerek onu incitmek istemedim.

Öyle. Logan cevap verdi. Sorun nedir?

Bu konuyu onun önünde konuşmak istemiyorum. İç çektim. Ondan hoşlanmıyorum Logan. Onunla ilgili bir şey beni çok gergin yapıyor.

Biliyorum. Logan iç çekti. Bunu sonra konuşuruz.

Ofisinin önündeydim. Kapıyı çaldım ve açtım.

Logan ve Emma kanepede oturuyorlardı. Emma Logan'ın kucağında oturuyordu. Başı Logan'ın omzundaydı ve başını kaldırıp bana bakmıyordu. Yorgun görünüyordu.

Kalbim acıyla sıkıştı.

"Nasılsın aşkım?" Ne kadar aptalca bir soru olduğunu bile bile sordum. öyle ydi.

Emma başını kaldırıp bana baktı ve derin bir nefes aldı.

"Yorgunum." diye mırıldandı. "Keşke bu sorun için bir çözümüm olsaydı." Başını kaldırıp Logan'a baktı ve kaşlarını çattı.

"Benim bir çözümüm var ama Logan dinlemek istemiyor." Emma dedi ve Logan'ın gözlerini kapatıp derin bir nefes almasını sağladı.

"Gerçekten Tanrıça tarafından verilmiş eşin olduğuma dair kanıt bulana kadar seni işaretlemeyeceğim." Logan söyledi. "Kendi eşimi öldürmeyeceğim."

Gözlerimi kız kardeşime diktim ve sessiz bir hırıltı çıktı. Bana baktı, hala kaşları çatıktı.

"Logan haklı." Sertçe söyledim. "Biz emin olana kadar seni işaretleyemez."

"Bundan eminim." Emma sessizce söyledi.

"Sana güveniyorum, bebeğim." Logan ona dönüp bakmasını sağlayarak şöyle dedi. "I Kalbimde gerçekten benim olduğunu biliyorum. Kalbimde biliyorum ki aramızdaki bağ sahte değil. Kalbimde bunun bir lanet tarafından yaratılmadığını biliyorum. I biliyorum..."

"O zaman neden beni işaretlemiyorsun?" Emma onun sözünü kesti.

"Yanılmamız için en ufak bir şans bile varsa..." Logan konuştu, sesi kırılıyordu.

Kızın yanaklarını avuçladı ve derin bir nefes aldı.

"Kanıtı ihtiyacım var." dedi. "Köpek dişlerimi boynuna geçirdiğimde ölmeyeceğine dair sağlam bir kanıt bulmam gerekiyor."

"Bir şeyler olmalı." İkisinin de bana bakmasını sağlayarak mırıldandım.
Be
n.

Kaşlarımı çatarak çenemi ovuşturdum.

"İkinci bağ lanet tarafından yaratıldı, değil mi?" Dedim ki başlarını sallarlar. "Emma'yı işaretlemeyen onu kırmanın bir yolu olmalı. Hangisinin sihirle yaratıldığını bulmanın bir yolu olmalı."

"Bir açık kapı olmalı." diye mırıldandı kız

kardeşim. Başımı salladım.

"Samuel'in mağarasında bulduğumuz kitaplar nerede?" Emma ayağa kalkarken sordu.

"Evimizdeki bir kasada kilitli." Logan söyledi. Emma etrafta volta atmaya başladı.

"Onları Anna'ya vermeliyiz." Emma söyledi. "Onları nasıl okuyacağını biliyor. Orada laneti bozmakla ilgili bir şeyler yazıyor olabilir."

"O kitaplarda ne yazdığını zaten bildiğini söyledi." Logan başını kaldırıp Emma'ya baktı.

Volta atmayı bıraktı ve ona baktı.

"Samuel'de yıllardır o kitaplar vardı." Emma söyledi. "O kitaplardaki her bir ayrıntıyı hatırladığına inanmıyorum."

"Zaten orada yazılı olduğundan şüpheliyim." Emma'nın bana bakmasını sağlayarak mırıldandım.

"Evet, ama o bir cadı." dedi Emma. "Büyüden anlıyor. Lanet ve nasıl yaratıldığı hakkında daha fazla şey öğrenirse, onu nasıl bozacağını da bulabilir."

Bazı iyi noktalara değiniyordu.

Logan kaşlarını çatı, kucağına baktı ve iç çekti. "Ona henüz gerçekten güvenmiyorum." Logan yumruklarını sıkarak mırıldandı.

"Neden?" Emma sordu. "O yanlış bir şey yapmadı."

Logan ona baktı ve derin bir nefes aldı.

"Ya kitaplardaki bilgileri sana zarar vermek için kullanırsa?" Logan beni gererek sordu. "Ya orada tehlikeli bir şey yazılıysa?"

"Kasamızda öylece duruyorlarsa ne işimize yarayacaklar?" Emma tekrar volta atmaya başlarken içini çekti. "Ve neden bana zarar versin ki? Bunu şimdiye kadar yapabiliirdi ama yapmadı."

Logan'ın korkusunu tamamen anladım.

Biri ona zarar verecek diye çok korkuyordum. Her şeyden ve herkesten . Anna konusunda da hâlâ emin değildim.

Ama Emma haklıydı. Anna onu incitebilirdi ama yapmadı. Nathan konusunda sessiz kalabilirdi ama kalmadı. Gerçekten yardım etmek istiyor gibi .

"Emma haklı." Logan'ın bana bakmasını sağlayarak söyledim. "Kitapları Anna'ya vermeliyiz."

Logan gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve çenesini sıktı.

"Onları okumayı bilen başka birini bulamayacağız." Emma Logan'ın yanına oturup elini onun sırtına koyarken şöyle dedi. "Dört yıldır bunu yapmaya çalışıyoruz. Bize yardımcı olabilecek bir şey orada yazılı olabilir."

O haklıydı. Tamamen haklıydı.

Sıkıntı içindeyken bile Logan ve benden daha net düşünmeyi nasıl başardı?

Logan ona baktı ve başıyla küçük bir selam verdi.

"Tamam." diye mırıldandı ve bana baktı. "Anna bunları okurken onu korumanı istiyorum. Güvendiğim tek kişi sensin."

"Neden onu korumasını istiyorsun?" Emma kaşlarını çatarak sordu.

"Ona güvenmiyorum, Emma." Logan iç çekerek ona baktı. "Ona ihtiyacım var.

Kitapları çalmayacağından emin olmak için güvendiğim birine. Öğrendiği bilgileri başkalarına vermeyeceğinden emin olmak için güvendiğim birine ihtiyacım var.

başka biri. O kitaplara yaklaşmasına izin vermemin tek yolu bu. Bu pazarlığa açık değil, Emma."

Onunla aynı fikirdeydim. Dikkatli olmamız gerekiyordu.

"Katılıyorum." Dedim ve ikisinin de bana bakmasını sağladım.

"Tedbirli olmak üzölmekten iyidir."

Emma içini çekti ve başını salladı. "Tamam."

Logan kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu kendine çekti. Derin bir nefes aldım.

Her şey yoluna girecekti. Her şey girmek zorundaydı.

Kardeşimi kaybedemezdim. Bir daha olmaz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 128 - Doğru mu?

Emma POV

Logan'ı kitapları Anna'ya vermeye ikna ettikten sonra kendimi biraz daha iyi hissettim.

Güçsüz hissetmeyi sevmiyordum. Çaresizlik hissinden hoşlanmıyordum.

Ama Alfa Nathan odadan çıktıktan sonra tam olarak böyle hissettim.

Çaresiz.

Kendime çaresiz olmadığımı hatırlatmak zorundaydım. Ben en güçlü sürünün Luna'sıydım. Hayatının aşkıyla birlikte olmak için cehennemden kurtulmuş bir kadındım.

Tüm bunlardan vazgeçecek değildim.

Acıyı uzaklaştırmak biraz zaman aldı, ama bir kez uzaklaştırdığımda net düşünmeye başlayabildim.

Andrew haklıydı. Tanrıça tarafından verilen eşimin beni işaretlemesinden başka bir yol olmalıydı. Lanet büyü tarafından yaratılmıştı ve belki başka bir büyü onu geri alabilirdi.

Sihrim vardı, değil mi? Benim için yeniydi ve nasıl kullanacağımı gerçekten bilmiyordum ama vardı. Burada Anna vardı. Sihrimi nasıl kullanacağımı öğrenmeme yardım edebilirdi. Tanrıça tarafından verilen eşim beni işaretleyene kadar güçlerime sahip olamayacağımı söylediğini biliyordum ama zaten içimde biraz sihir olmalıydı. Logan'a yansıtabilirim. Bir kere yapmıştım. Sahip olduğum her şeyimi aldı ama yaptım.

Tekrar yapabilirim.

Ama Anna'yla bana öğretmesi için başka bir gün konuşmam gerekecekti. Ofisime dönmek zorundaydım.

Daha dik oturdum ve parmaklarımı Logan'ın saçlarında gezdirdim.

"Ofisime dönmem gerekiyor." Dedim ki. "Anaokulu için malzemeler nihayet yola çıktı."

Gecikmeden haydutların sorumlu olduğu ortaya çıktı. Alfa Nathan'ın da bununla bir ilgisi olup olmadığını merak ettim.

"Burada kalmalısın." Andrew söyledi. "Yalnız kalmanı istemiyorum."

"Yalnız kalmayacağım." Dedim ki. "Amy zaten beni bekliyor. Orada."

Daha önce onunla zihin bağlantısı kurmuş ve ofisime gelmesini istemiştim. Yalnız kalmak istemiyordum ve Logan ile Andrew'u rahatsız etmek istemiyordum. Yapacak işleri vardı. Alfa Nathan burada diye hayatlarımız duramazdı. Sürü üyelerimiz hâlâ işlerini yapan liderleri hak ediyordu.

"Merak etme Andrew." Logan dedi ki. "Gözüm onun üzerinde. Onun yanına yaklaşamayacak. Savaşçılarımızın kendilerini korumak için sıkı talimatları var. ve odadan çıkarsa onu takip etmelerini söyledim. Emma'ya yaklaşmaya çalışırsa onu durdurmalarını ve hemen seninle ya da benimle zihin bağı kurmalarını söyledim. Ona yaklaşamayacak."

Andrew derin bir nefes aldı ve bana baktı.

"Ben iyi olacağım." Ona küçük bir gülümseme vererek söyledim. "Sana ihtiyacım olursa zihin bağlantısı kuracağım."

"Tamam." Andrew başını salladı.

Arkadaşıma doğru döndüm, dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum ve ayağa kalktım. Kardeşim beni kucakladı.

"Biz burada olacağız, tamam mı aşkım?" dedi kardeşim usulca.

Başımı salladım, ona küçük bir gülümseme verdim ve Logan'ın ofisinden çıktım.

Seni seviyorum bebeğim. Ofis kapısını kapatırken dostum bana zihinsel

bağlantı kurdu.

Ben de seni seviyorum. Ofisime doğru yürürken söyledim.

Derin bir nefes aldım. Vücudum acı içindeydi. Kalbim acıyla sıkışmaya devam ediyordu. onun kokusunu alabiliyordum. Hâlâ ona gitme ihtiyacı hissediyordum.

Eliza'yı henüz kontrol etmedim bile. Onun kurtla konuştuğunu biliyordum. Ne söyleyeceğini duymaya cesaretim yoktu.

Eğer Nathan'ı ve kurdunu isteme ihtimali varsa... Bu

düşünceyi bir kenara ittim ve ofisimin kapısını açtım.

Amy içeride beni bekliyordu. Ama

yalnız değildi.

çok sinirli bir Jake vardı. Etrafta volta atıyor, alt dudağını sinirli bir şekilde ısırıyordu.

Ofisime girer girmez gözlerini bana dikti.

"Bu doğru mu?!" diye bağırdı bana yaklaşmaya başlarken. "Başka bir eşin mi var?!"

Jake omuzlarımdan tuttu ve yüzüme bakmak için eğildi. "Evet."

dedim. Elinden kurtulmaya çalışarak "Evet" dedim.

Amy'ye baktım ve gözlerimi ona diktim.

Neden ona söyledin? Onunla zihin bağı kurdum. Nasıl tepki vereceğini biliyordun.

Özür dilerim. Amy iç çekti. O benim kuzenim. O senin en iyi arkadaşın. Bunu ondan saklayamazdım.

"Seni götüreceksin mi?" Jake bana dönüp bakmamı sağlayarak sordu Onu.

"Hayır, Jake." "Hayır, Jake." dedim. "Logan'ı terk etmeyeceğim."

Jake gözlerini kıstı ve omuzlarımdaki tutuşu sıkılaştı. "O zaman neden burada?" Jake homurdandı.

İçimi çektim ve alt dudacağımı ısırdım.

"Eş olmamı istiyor ama ben onu kabul etmeyeceğim." Jake'in ellerini çekmeye çalışarak söyledim.

Tutuşu acıtmaya başlamıştı.

"İki eşin olması nasıl mümkün olabilir?" Jake öfkeyle sordu.

Beni böyle tutmasından gerçekten rahatsız olmaya başlamıştım.

"yakıyorsun, Jake." Dediğimde irkildi ve beni . Beni hemen sıkı bir kucaklamanın içine çekti.

"Üzgünüm güzelim." diye mırıldandı. "Şok oldum ve kızgıyım."

"Sorun değil, Jake." Ona tekrar sarıldım.

Onu bırakmak istedim ama o beni kendine daha da yaklaştırdı.

"Seni ." Jake burnunu saçlarıma gömerek mırıldandı. Derin bir nefes aldı ve sırtımı ovdu.

"Yapmayacak, Jake." Amy usulca söyledi.

Onu bırakmaya çalıştım ve bu sefer sonunda bana izin verdi. Yanından uzaklaşırken ona küçük bir gülümseme verdim. Masama yaklaştım ve sandalyeme oturdum.

"Nasıl geçti?" Amy endişeyle sordu.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım.

"Tuhaf." Mırıldandım. "Logan olmayan aramızdaki bağı hissetmek garip."

"Onu istiyor musun?" Jake yumruklarını sıkarak

sordu. Kaşlarımı çatarak kucağıma baktım.

"Hayır." "Hayır" dedim. "Bu daha çok bir ihtiyaç gibi. Onu yanıma düşürmeye ihtiyacım var. Ona dokunmaya ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var. Ama onu istemiyorum. Ona ihtiyaç bile duymak istemiyorum."

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes

aldım. "Siktir." Jake öfkeyle mırıldandı.

Başımı kaldırıp arkadaşlarıma baktım. Amy yüzünde üzüntü ve endişeyle bana bakıyordu. Jake yüzünde kızgın bir ifadeyle volta atıyordu.

"Logan iyi mi?" Amy sessizce sordu.

Benim için güçlü olmaya çalıştığını biliyordum ama acısını ve üzüntüsünü de hissedebiliyordum. Beni kandıramazdı.

"Olacak." Sesimde kararlılıkla söyledim. "Kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Bununla başa çıkabilirim. Logan'la kalmanın bir yolunu

bulacaktım. Kimsenin beni ondan almasına izin vermeyecektim.

Yine mi?

BÖLÜM 129 - Konuşabilir miyiz?

Emma POV

Başım beni öldürüyordu.

Dün gece zar zor birkaç saat uyuyabildim.

Bu yüzden ofisimin önünde büyük bir gürültü duyduğumda tek yapmak istediğim Eliza'nın bu işi halletmesine izin vermektir.

Ama dostumun kokusu ciğerlerime doldu ve kaskatı .

Onun burada ne işi vardı?

Logan neredeydi? Andrew neredeydi?

Savaşçılarımızdan birinin onunla kavga ettiğini ve ona eşim ya da kardeşim olmadan ofisime giremeyeceğini duyabiliyordum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?!" Alfa Nathan çığlık attı. "İçerideki benim eşim!"

Kalbim sıkıştı. Ellerim titremeye başladı. Logan mı?

Arkadaşımı zihnime bağladım.

Yola çıkıyoruz. Hemen cevap verdi. Andrew ve benim mahzene gitmemiz gerekiyordu. Ryan onu durdurmaya çalıştı ama pek bir şey yapamadı.

Tabii ki yapamazdı. Nathan bir Alfa'ydı. Ryan ona karşı gelemezdi. Sadece ona göz kulak olabilirdi.

Bununla başa çıkmam gerekiyordu.

Derin bir nefes aldım, ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açtım ve dışarı baktım.

Alfa Nathan hemen bana baktı. Vücudum titredi. Ona dokunma ihtiyacım arttı.

"Emma." dedi yüzüne kocaman bir gülümseme yayılırken.

"Her şey yolunda mı, Alfa Nathan?" Kendimi sakinleştirmeye çalışarak sordum.

"Savaşçınız içeri girmeme izin vermiyor." Alfa Nathan kaşlarını çatarak Ryan'a . "Ona senin benim eşim olduğunu söyledim ama beni dinlemek istemedi."

Ben onun eşi değildim. Olmak da istemedim.

Ryan'a baktım ve ona küçük bir gülümseme verdim.

"Sorun yok, Ryan." Dedim. "Alfa Logan birkaç dakika içinde burada olacak." Ryan Alfa Nathan'a baktı ve kenara çekildi.

"Teşekkür ederim, Emma." Alfa Nathan bana yaklaşıırken şöyle dedi.

Kokusu duyularımı bastırdı. Hiç bu kadar yakın olmamıştık.

Ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

Arkamı döndüm ve aceleyle masama doğru ilerledim. Sandalyeme oturdum ve derin bir nefes aldım.

Ofisimin kapısının kapandığını duydum ve başımı kaldırıp Alfa Nathan'a baktım. Gözleri kapalıydı ve derin nefesler alıyordu.

"Kokun çok rahatlatıcı." mırıldandı gözlerini açıp bana bakarken.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Alfa Nathan?" Bedenimin titremesini engellemeye çalışarak sordum.

Masama yaklaştı, ellerini masamın üzerine koydu ve eğildi. O kadar yakındı ki. Gözlerinin rengini çok net görebiliyordum. Koyu kahverengiydi. Kendimi bir çikolata havuzunu izliyormuş gibi hissettim. O kadar yakındı ki. Eğer uzansaydım, yanağına dokunabilirdim.

Ellerim titremeye başladı. Ona dokunmam

gerekiyordu. Çenesini sıktı ve yutkundu.

"Siktir, Emma." diye mırıldandı.

Sandalyeme daha da yaslandım, ondan biraz uzaklaşmaya çalıştım.

Bunu istemiyordum.

Bunu gerçekten

istememiştim. Ama...

Ofisimin kapısı pat diye açıldı ve çok kızgın bir Logan içeri daldı.

Tanrıçaya şükürler olsun.

"Ondan uzak dur, Alfa Nathan." Logan sesi titreyerek söyledi. Alfa

Nathan gözlerini benimkilerden ayırmadı. İrkilmedi bile.

"Sadece onunla konuşmak istiyorum, Alfa Logan." Alfa Nathan söyledi.
"O benim eşim. Burada olmaya her türlü hakkım var."

Logan homurdandı, bana doğru yürüdü ve sandalyemi geri çekti.

"Konuşabilir miyiz, Emma?" Alfa Nathan bana usulca sordu.

Derin bir nefes aldım ve içimi bir rahatlama kapladı. Logan'ın kokusu Nathan'inkini bastırdı. Vücudumu sardı ve tekrar sağlıklı düşünbildim.

"Ne hakkında konuşmak istersin, Alfa Nathan?" Ben sordum.

Logan parmaklarını saçlarımda gezdirerek Alfa Nathan'ın

homurdanmasına neden oldu. "Eğer eşime ve karıma dokunmamla ilgili

bir sorunuz varsa, lütfen
dışarı çıkmaktan çekinmeyin." Logan söyledi.

Alfa Nathan sonunda gözlerini benden kaçırdı. Vücudumun biraz
gevşediğini hissettim.

"Acımdan zevk mi alıyorsun, Alfa Logan?" Alfa Nathan sordu.
"Rollerimizin tersine döneceği ve sen izlerken ona dokunanın ben olacağım
günü iple çekiyorum."

Kalbim o kadar çok acıdı ki neredeyse . Hayır.

Bu asla olmayacaktı. Asla gerçekleşemez.

Logan yüksek sesle hırladı. Alfa Nathan'a yaklaşmaya çalıştı ama onu
durdurdum.

"Alfa Nathan, lütfen yapma." Sakin kalmaya çalışarak

söyledim. Bana baktı ve gözleri yumuşadı.

"Üzgünüm, Emma." dedi nazikçe. "Onun sana dokunmasını izlemek
benim için çok acı verici. Ellerini üzerimde gezdiren başka bir dişi kurt olsaydı
ne hissederdin?"

Vücudum . İçimi huzursuz bir his kapladı. Ama asıl

düşüncem rahatlamış olacağımdı.

Eğer hayatında eş olarak almak istediği başka bir kadın olsaydı,
rahatlardım. Bütün bunları yaşamak zorunda kalmazdık.

"Oturun lütfen." sandalyeyi işaret ederek "Oturun lütfen" dedim.
"Yapacak işlerim var. Fazla zamanım yok."

Alfa Nathan beni dinledi ve sandalyeye oturdu. Logan'a baktı ve kaşlarını çattı.

Logan elini omzuma koydu ve hafifçe sıktı.

Harika gidiyorsun, bebeğim. Benimle zihin bağı kurdu. Seninle gurur duyuyorum. Geldiğin için teşekkür ederim. Onu zihnime geri bağladım.

Seninle daha kolay
İşte.

Elbette, Emma. Logan söyledi. Seni asla bir kadınla yalnız bırakmam.
O.

"Alfa Nathan." Ona tekrar seslendim ve Logan'dan
Ben. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Gözleri Logan'ın omzumdaki eline takıldı. Çenesinin sıkıldığını gördüm.
Tekrar bana baktı ve gülümsedi.

"Beni endişelendiren bir şey duydum ve bunu seninle konuşmak istedim." Alfa Nathan söyledi.

"Tamam." Başımı salladım.

Logan'ın omzumdaki tutuşu sıkılaştı.

"Geçmişte haydutlarla bazı sorunlar yaşadığınızı duydum." Alfa Nathan'ın söyledikleri beni . "Onlarla ne gibi sorunlar yaşadınız?"

Bilmiyor muydu? Samuel'i bilmiyor muydu? Logan
gerildi.

"Lütfen, Emma." Alfa Nathan birkaç dakikalık sessizliğin ardından konuştu. "Sana zarar verip vermediklerini bilmem gerekiyor. Sana ne yaptıklarını bilmem gerek."

Derin bir nefes aldım ve Logan'a baktım. "Bu senin kararın, bebeğim." Logan usulca söyledi.

Ama ona söylemek kötü bir şey olmayabilir. Logan zihin bağlantısıyla konuşmasını bitirdi. Seni neredeyse öldüren insanların tarafını tutarak ne kadar büyük bir hata yaptığını bilmesini gerçekten çok isterim.

Ona küçük bir baş selamı verdim ve tekrar Alfa Nathan'a baktım. Derin bir nefes aldım ve kendimi sakinleşmeye zorladım.

Bunun hakkında konuşmaktan nefret ederdim. Her zaman onların kollarına geri dönmüşüm gibi hissettirirdi. Her zaman Logan'la değilmişim gibi hissettirirdi.

Bundan nefret ediyordum. Arkadaşımdan uzakta olmayı düşünmek bile tüm vücudumu ağrıtıyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 130 - Nerede o?

Nathan POV

Çok güzeldi.

Sadece ona dokunmak istedim. Ona sarılmak istedim. O şerefsiz içeri girmeseydi, bunu yapacaktım. Ona çok yakındım. Uzanıp yumuşak boynuna dokunabilirdim. Dokunmamı istiyordu. Bunu anlayabiliyordum. Benim onu istediğim kadar o da beni istiyordu. Hedefime bir adım daha yaklaşmıştım.

Derin bir nefes alırken göğsünün yükselişini izledim. Küçük yumruklarını sıkmasını izledim.

"Haydutlar ailemi öldürdü." Emma söyledi. "Sürümüze saldırdılar ve annemle babamı ve Logan'ın babasını öldürdüler."

Bunu biliyordum. Haydut Kral yıllardır sürüler üzerinde terör estiriyordu. Gerçi kimse nedenini bilmiyordu. Saldırıları yaklaşık dört yıl önce durdu.

"Çok üzgünüm, Emma." Elimden geldiğince yumuşak bir sesle söyledim. "Kaç yaşındaydın?"

"Neredeyse on yaşındaydım." dedi.

Başımı salladım ve ona küçük bir

gülümseme verdim.

"Andrew ile bu kadar yakın olmanızın nedeni bu mu?" Ona sordum. "İkiniz yalnız mı kaldınız?"

"Evet." Emma başını salladı. "Beni o büyüttü."

Oh. Yani onun için bir kız kardeşten daha fazlasıydı. Bunu bilmek

güzeldi. Andrew'un yanında daha dikkatli olmalıyım.

"Hepsi bu kadar değil." Logan başımı kaldırıp ona bakmamı sağladı.
"Ailesini aldılar ama neredeyse onu da öldürüyorlardı."

Öfke içimde patladı. Ne?!

Noel kıpırdandı ve homurdandı.

"Sen neden be?" Yumruklarımı sıkıp gözlerimi Logan'a dikerek sordum.

Logan eşime baktı ve yanağını okşadı. Kıskançlık içimi yaktı.

"Ona dokunmayı kes!" Dişlerimi sıkarak homurdandım.

Logan bana baktı ve başını salladı. "Bu asla , Alfa Nathan."

Oh, lanet olası olacak!

"Öldürün onu. Noel homurdandı.

"Yapamam. "Yapamam" dedim. 'Ama onu işaretledikten sonra, bu şerefsiz ona her dokunuşunun bedelini ödeyecek. Mahzenimizde çürüyecek.

Noel yine homurdandı.

"Rogue King'in hedefiydi." Alfa Logan söyledi ve irkilmeme neden oldu.

Ne?

Arkadaşıma baktım. Kucağına bakıyordu. Yumrukları sıkılıydı ve vücudu kaskatı kesilmişti.

"Açıkla." Kanım kaynamaya başladığında söyledim.

Emma bana baktı ve yutkundu.

"Beni eşı olarak almak istedi." Emma'nın söyledikleri beni dondurdu.
"Beni istedi, böylece güçlerimi diğer sürüleri yenmek için kullanabilecekti."

Kırmızı gördüm. Onu öldüreceğim.

"Sürülerimize yaptığı her saldırının nedeni onu arıyor olmasıydı."
Logan başımı kaldırıp ona bakmamı sağladı.

"Onu eşı olarak alabileceği fikrine nasıl kapıldı?!" Yumruklarımı sıkarak homurdandım.

Kırmızı gördüm. Onu bulup öldürmek istedim. Logan

Emma'ya baktı ve derin bir nefes aldı.

"Beyaz Kurt efsanesini tamamen yanlış yorumlayan cadıları vardı."
Logan söyledi. "İşaretimi kaldırabileceğini düşündü. Onun güçlerini kendi çıkarları için kullanabileceğini düşündü. Onun kendisine güçlü çocuklar vereceğini düşündü."

Kırmızı gördüm.

Sahip olacağı tek çocuk benimki olurdu!

"Yani onu mu hedef aldı?" Hızla çarpan kalbimi

sakinleştirmeye çalışarak sordum. "Beni kaçırdı." Emma

kalbimin hızlanmasına neden olarak, "Beni kaçırdı," dedi.

Yüksek sesle homurdandım.

"Ne?!" Yumruklarımı sıkarak bağırdım ve Noel'in dışarı çıkmasını engellemeye çalıştım.

"aldı ve işkence etti." Logan söyledi. "Neredeyse ölüyordu."

Kalbim küt küt atıyordu. Damarlarımdan akan kanın sesini duyabiliyordum.

Lanet olası Rogue King eşimi kaçırdı. Ona işkence etti. Neredeyse onu öldürüyordu.

Nerede
kalmıştım?!

Bekle...

Logan hangi cehennemdeydi?! Bunun olmasına nasıl izin verebildi?! Ona baktım ve gözlerimi kısıtım.

"Bunun olmasına nasıl izin verirsin?!" diye bağırdım.

Logan'ın gözleri büyüdü. Bana hırladı.

"Bu onun hatası değildi." Emma ona bakmamı sağladı.

"Bunu nasıl söylersin?" Hırladım. "Seni benden almasına asla izin vermem!"

Logan tekrar hırladı ve bana saldırmaya
çalıştı. Emma onu durdurdu.

"Onun tarafında cadılar vardı." Emma söyledi. "Büyü kullandılar. Biz çaresizdik."

Çenemi sıktım ve Logan'a baktım. Yüzünde kızgın bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Sana ne yaptılar?" Arkadaşıma dönüp bakarak sordum.

Emma derin bir nefes aldı ve kucağına baktı. Logan elini Emma'nın ensesine koydu ve hafifçe masaj yaptı.

Kıskançlık beni yine yaktı.

Ona dokunmak istedim! Ona dokunmam gerekiyordu!

O benimdi! Benim!

"Üzerimde deney yaptılar." Emma sessizce söyledi ve gözümü o pisliğin ensesindeki ellerinden ayırmamı sağladı. "Bana kurtboğan ve gümüş verdiler, sihrimi kullanmamı sağlamaya çalıştılar."

Şoktaydım. Saf şok.

Bazı cadılar ve haydut herifler eşime kurtboğan ve gümüş mü veriyorlardı?!

"Neredeyse geç kalıyorduk." Logan ona bakarken mırıldandı. "Onu hastanemize getirdikten sonra kalbi durdu."

Noel homurdandı.

Acı bedenimi tüketti.

Neredeyse ölüyor muydu?

Onunla tanışma fırsatı bile bulamadan onu neredeyse kaybediyordum.

Vücudumdaki acı beni boğuyordu. Bunu durdurup durduramayacağımı bilmiyordum.

Güzel eşim neredeyse ölüyordu?

Kalbi mi durdu?

Vücudumdaki acı hiç miydi? Duracağından emin değildim.

Ama Emma'nın bir sonraki söylediği şey beni dondurdu. Artık acıyı hissedemiyordum. Artık vücudumu hissedemiyordum.

"Haydutların yanında yer almanı takdir etmememin ana nedeni de bu." Emma başını kaldırıp bana baktı. "Dikkatimizi çekmek için onları Alfa Drake'in sürüsüne saldırımları için tuttuğunuzu biliyorum. Yollarını kesmeleri için onları kiraladığını biliyorum. İhtiyacımız olan malzemelerin nakliyesi için."

Yutkundu ve gözlerini hafifçe kısıtı.

"Onları kirli işlerini yapmak için kullandın." dedi.

Ben kullanmadım. Babam yaptı.

Konuşamadım. Kendimi savunamadım. Ona açıklayamadım.

Tek yapabildiğim eşime bakmak ve bunun için beni affetmesi için Tanrıça'ya dua etmekti.

Babamı öldürecektim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 131- Bir hata

Logan POV

Şerefsizin yüzündeki ifade gerçekten hoşuma gitmişti. O kadar hoşuma gitti ki sırtımayı yüzümden uzak tutmak zor oldu.

İyi iş, bebeğim. Emma'yı zihnime

bağladım. Cevap vermedi.

Gerginliğini hissedebiliyordum.

Bu onun için çok zor olmalı. Kendime itiraf istemesem de, o onun eşiydi. Onunla arasındaki bağı en az benimle olduğu kadar hissediyordu. Ondan uzak durmak ve onu incitmek onun için çok zor olmalıydı.

"Benim için zor olmazdı. Leon homurdandı. "Onu parçalara .

"Biliyorum. İçimi çektim. "Ama bunu yapamayacağımızı

biliyorsun Leon. "Biliyorum." diye tekrar homurdandı. "Keşke

yapabilseydik.

"Ben de. Ben de öyle dedim.

"Neden bilmiyorum." dedi piç sinirle. Emma derin bir nefes aldı ve başını salladı.

"Lütfen bana yalan söyleme, Alfa Nathan." Emma sakince söyledi. "Haydutlarla çalıştığını biliyorum."

Alfa Nathan çenesini sıktı ve yumruklarını sıktı.

"Emma, lütfen açıklamam için bana bir şans ver." dedi, sesi öfkeyle karıştı.

"Açıklamanı duymak istediğimden emin değilim." Emma içini çekti. "Belki beni kaçırdıklarını ama ailemi öldürdüklerini bildiğinden eminim. Açıklanacak bir şey olduğunu sanmıyorum, Alfa Nathan."

Sessiz bir hırıltı . Emma'nın sandalyesini geri çektim. Bana baktı ve gözlerini kıstı.

"Dostuma zarar vermeyeceğim." dedi dişlerini sıkarak.

Her 'dostum' , kalbime sıcak bir bıçak saplanıyormuş gibi hissediyordum.

"Alfa Nathan, lütfen ofisimi terk edin." Emma dedi ki. "Yapacak işlerim var.
yap.
"

Ona baktı ve gözleri büyüdü. "O benim babamdı!" dedi panikleyerek.

Ona bir kaşımı kaldırdım. Bunu gerçekten yapacak mıydı? O muydu aptalca kararları için babasını mı suçlayacak?

"Lütfen, Alfa Nathan." Emma iç çekti. "Sürünün Alfa'sı , değil mi? Bu babanın fikri olabilir ama bu senin emrin ve senin kararındı."

İşte benim kızım!

Alfa Nathan yumruklarını sıktı.

"Haklısın, Emma." dedi. "Bu benim kararımdı. Yanlış bir karardı, kabul ediyorum. Ama ben bir hata yaptım diye aramızdaki bağı gerçekten bir kenara atabilir misin? Logan hiç hata yapmaz mı?"

Donup kaldım.

Ben yaptım. Çok büyük bir hata yaptım.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Avuçlarım terlemeye başladı.

Emma ne diyecekti? Onu kendisine bir şans vermesi için ikna edebilecek miydi?

O hatalı değildi. Ben hatalar yaptım. Bir sürü lanet hata.

Emma'nın ona cevap vermesi için geçen saniye hayatımın en uzun saniyesiydi.

"Senin hatan yüzünden aramızdaki bağı bir kenara atmayacağım, Alfa Nathan." dedi Emma. "Ben zaten başka bir adamla çiftleştim ve evlendim. Ondan boşanmak istemiyorum. Onunla olan bağımı koparmak istemiyorum. Onu seviyorum. Bu yüzden senin eşin olmak istemiyorum."

Oh, şükürler olsun.

Kalbim göğsümden fırlayacaktı. O kadar emindim ki o.

Alfa Nathan'ın gözlerinde öfke parladı.

Çenesini sıkı ve yutkundu.

"Bunu kabul etmiyorum, Emma." dedi. "Bana bir şans vermelisiniz. I senin Tanrıça tarafından verilmiş eşin olduğumdan o kadar eminim ki. Hayatını bir lanete bağlı olarak yaşamana izin veremem."

Kırmızı gördüm. Dudaklarımdan kaçan hırıltıyı duymak imkansızdı. Dur.

Ben onun laneti değildim! Aşkımız bir lanet değildi! Yaşadığımız her şey lanet bir lanet değildi! Şerefsiz

bana baktı.

"İçimizden biri lanetli eş, Alfa Logan." dedi ve yumruklarımı sıkmana neden oldu. "Ben en eski sürüden geliyorum. İlk Beyaz Kurt'un Tanrıça tarafından verilmiş eşi olan Alfa'nın soyundan geliyorum. Şans benden yana, Alfa Logan."

Kalbim milyonlarca parçaya ayrıldı. Onu

dinleme. Emma bana zihin bağı kurdu.

Cevap veremedim. Ciğerlerime hava alamıyordum.

"Bu umurunda değil, Alfa Nathan." Emma öyle dedi. "Logan benim lanetli eşim bile onunla kalırım. Bu kimin Tanrıça vergisi eşim, kimin lanetli eşim olduğuyla ilgili değil. Bu kimi sevdiğimle ilgili. Ve ben Logan'ı seviyorum. Logan'la kalmak istiyorum."

Sıcaklık vücuduma yayıldı.

Kalbimin kırık parçaları biraz daha az acıyordu. İyileşmeye başladılar. Onun sevgisi bedenimin, kalbimin ve ruhumun her bir parçasını iyileştirebilirdi.

Onunla zihinsel bağlantı kurmak ve onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek istedim ama odaklanamadım. Sadece boğazımdaki yumruya odaklanabildim.

Onu kollarıma alıp ne kadar çok sevdiğimi gösterebilmek için o herifin odadan çıkmasını istiyordum.

"Bir şans istiyorum Emma." dedi çok sinirlenmiş bir Alfa Nathan. "Logan'la kalma kararını tekrar gözden geçirmeni talep ediyorum. Ne tür bir Kızımı tüm hayatı boyunca bir lanetin bırakırsam ben ne ?"

Hangisinin beni daha çok kızdığını bilmiyordum, ona kızım demesi mi yoksa aramızdaki bağa lanet demesi mi? Ya da belki de eşimden şey talep etmesi.

"Dikkatli ol, Alfa Nathan." Hırladım. "Hiçbir şey talep edecek durumda değilsin."

Bana baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Sanırım öyle, Alfa Logan." dedi. "Yoksa bunu zor yoldan mı yapmak istersin?"

Savaş başlatmasına izin veremeyiz! Emma bana zihin bağlantısı kurdu ve sesindeki endişeyi duyabiliyordum.

Yapmayacak bebeğim, merak etme. Dedim ya.

"Ne istiyorsun Alfa Nathan?" Emma sordu, onun bakmasını sağladı Onu.

"Bir akşam yemeği." dedi şerefsiz. "Sadece sen ve ben, Emma. Ben istemiyorum eşiniz, kardeşiniz ya da sürünüzün herhangi bir üyesi tarafından rahatsız edilmemelidir."

Kırmızı gördüm.

Hayır.

Hayatta olmaz.

Yüksek sesle homurdandım, bu da herifin sırtmasına neden oldu.

"Bunu düşüneceğim ve sana haber vereceğim." Emma sakince söyledi. Düşünecek miymiş?!

Ona baktım ve çenemi sıktım.

"Cevabını yarına kadar bekliyorum, Emma." dedi sikik ayağa kalkarken.

Emma cevap vermedi. Adam odadan çıkmaya başlarken gözlerini ondan ayırmadı.

O pislige bakmadım bile. Bakmak istemedim. Gerek yoktu. Kapının

kapandığını duyar duymaz Emma'nın sandalyesini kendime doğru

çevirdim,

Eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

O odadayken nasıl bu kadar sakin kalabildiğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Tek yapmak istediğim ellerimi boynuna dolamak, sıkmak ve yaşamın bedenini terk edişini izlemektir.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 132 - Akşam Yemeği?

Emma POV

Logan ve ben evimize girdik.

Mutfaktan gelen sesleri duyabiliyordum.

Logan'a baktım ve derin bir nefes aldım.

Ofisimden ayrıldığımızdan beri gergindi. Çenesini ve yumruklarını sıkıp durdu.

Elini elime aldım ve onu kendime çektim.

"Konuş benimle." Kollarımı beline doladığımda söyledim.

Bana baktı ve yanağını okşadı.

"Onunla hiçbir yere gitmeni istemiyorum." mırıldandı sessizce kollarını bana sararken.

Kalbim acıyla sıkıştı. Ben de onunla gitmek istemiyordum. Gerçekten bilmiyordum. Ama bu savaşı durdurabilecek bir şeyse.

"Biliyorum." Elimi kaldırıp yanağını okşayarak söyledim. "Ben de gitmek istemiyorum."

"O zaman yapma, Emma." Logan kollarını etrafımda sıkarak söyledi.

"Savaşa gitmek istemiyorum." Dedim ki. "Sürü üyelerimizi tehlikeye atmak istemiyorum."

"Her biri senin için savaşa gider." Logan söyledi. Derin bir nefes aldım ve başımı göğsüne yasladım.

"Bu yapmaları gerektiği anlamına gelmez." Sessizce söyledim. "Eğer kaçınılabilirse değil."

Logan bir elini başıma koydu ve beni kendine yaklaştırdı.

"Bundan kaçınabileceğimizden emin değilim, aşkım." diye mırıldandı. "Ne kadar yemek yersen ye, seni rahat bırakması için onu ikna edemezsin."

Titredim. İçimden bir ses Logan'ın haklı olduğunu söylüyordu.

Ama pes edemezdim. Henüz vazgeçemezdim.

Ona baktım ve küçük bir gülümseme verdim.

"Gidip Anna bir şey bulmuş mu bakalım." Dedim ki. "Belki de akşam yemeklerine ve savaşlara ihtiyacımız kalmaz."

Logan da gülümsedi ve beni öpmek için eğildi.

Ben de onu öptüm ve kollarımı ona doladım. "Bu çok iğrenç." Daisy'nin sesini duydum.

Logan beni öpmeyi bıraktı ve ben de kıkırdadım. Ona için arkamı döndüm. Sırıtiyordu.

"Amy'ye ne diyorsun o zaman?" Logan'dan uzaklaşarak sordum. Daisy içini çekti ve gözlerini devirdi. "Hatırlatma bana."

Logan'ın elini kendi elime aldım ve Daisy'yi mutfağa kadar takip ettik.

Anna mutfağımızdaki adada oturmuş, Samuel'in mağarasında bulduğumuz kitaplardan birine bakıyordu.

Kardeşim de . Elinde bir fincan kahve ile mutfak tezgahına yaslanmıştı.

"Bir şey bulabildin mi?" Anna'nın dönüp bana bakmasını sağlayarak sordum.

"Pek sayılmaz." dedi Anna ve hayal kırıklığı çöktü. "Lanetin yapılışı burada anlatılıyor ama onu bozmanın yolunu göremiyorum."

Anna'ya yaklaştım ve kitaba baktım. Keşke ben de okuyabilseydim diye düşündüm.

"Logan'ın Tanrıça tarafından verilmiş eşim olup olmadığını görmek için bir büyü yapabilir miyiz?" Anna'ya bakarak sordum.

"Emin değilim." Anna kitabı karıştırırken mırıldandı. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Öğren." Dedim ki. "Elimden geldiğince yardım edeceğim."

Anna başını salladı ve bana küçük bir gülümseme verdi. Tekrar kitaba baktım ve derin bir nefes aldım. Bir şeyler bulmamız gerekiyordu. Bulmak zorundaydık. Logan'ın gerçekten de Tanrıça tarafından verilmiş eşim olduğunu doğrulamanın bir yolu olmalıydı.

"Ne?!" Andrew aniden haykırdı.

Kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Onunla o yemeğe gitmeyeceksin!" Andrew elindeki bardağı tezgâhın üzerine bıraktı.

Arkadaşıma baktım ve iç çektim. Zihin bağlantısı aracılığıyla ona her şeyi anlattı.

"Ne yemeği?" Daisy kafası karışmış bir

halde sordu. Andrew'dan bana baktı.

"Alfa Nathan benimle bir akşam yemeği yemek istedi." Bar taburelerinden birine otururken söyledim. "Benimle Logan ya da Andrew olmadan konuşmak istediğini söyledi."

"Böyle bir şey olmayacak." Andrew öfkeyle

söyledi. Ona baktım ve iç çektim.

"Bana öyle bakma, Emma." Andrew dedi ki. "O adama güvenmiyorum. Seni onunla yalnız bırakmayacağım."

İçimi huzursuz bir his kapladı. Andrew'un dostum hakkında konuşması hoşuma gitmemişti.

Yutkundum ve çenemi sıktım. O

benim eşim değildi. Logan'dı.

"Bırak konuşsun, Andrew." Daisy, Andrew'un ona bakmasını sağladı. "Sana bir şey anlatması için ona hiç fırsat vermedin."

"Logan bana Alpha Nathan'a düşüneceğini söylediğini anlattı zaten." Andrew bana dönüp baktı. "Düşünecek bir şey yok, Emma."

"Yemeğe evet demezsem bunu zor yoldan yapacağını söyledi." İçimi çektim. "Bunun ne anlama geldiğini hepimiz biliyoruz."

"savaşa gideriz." Andrew çenesini sıkarak konuştu. "Mesele sadece ben olsaydım, savaşa giderdim." Dedim ki. "Ama bu sadece benim hakkımda. Sürü üyelerimizi tehlikeye atamam."

"Savaşçılarımız senin için savaşacak, Emma." Andrew söyledi.

"Biliyorum." İçimi çektim. "Ama başkalarını da riske atacağız. Biz onlar için çalışan kaç tane haydut var. Sınırlarımızdan içeri girebilirler. Kadınları ve çocukları öldürebilirler. Bunun olmasını istemiyorum. olur."

İçimi çektim ve ellerime baktım.

"Ayrıca, savaşın ana öldüremezsek savaşın bir anlamı kalmaz." Logan sessizce ekledi.

Ona bakmak için arkamı döndüm.

Kapının çerçevesine yaslanmıştı. Kasları sıkıca kenetlenmişti. Gözlerinde o kadar çok acı vardı ki kalbim bıçakla delinmiş gibi hissediyordum.

O haklıydı. Alfa Nathan'ı öldüremezdik. Bana bağlıyken olmaz.

"Onu geri çekmenin tek yolu laneti bozmak." Gözlerimi dostumdan ayırmadan söyledim. "Bunu yapmanın bir yolunu bulana kadar onu oyalamalıyız."

"Onunla yemeğe çıkmak bunu yapmanın yollarından biri mi?" Andrew içini çekti.

Ona dönüp baktım ve derin bir nefes aldım. Emin değildim. İyi bir fikir gibi görünüyordu ama emin değildim.

"Siktir." Andrew parmaklarını saçlarında gezdirerek mırıldandı. "Bundan hoşlanmadım."

Ben de sevmedim. Nefret ettim.

"Eliza onun hakkında ne diyor?" Daisy bana sordu.

"Onunla hâlâ konuşmadım." Ellerime bakarak mırıldandım.

Bana yaklaşan ayak sesleri duydum ve dostum kollarını arkamdan bana doladı.

"Bir yolunu bulacağız." Logan yumuşak bir sesle söyledi. "Bu konuda yalnız değilsin." "Biliyorum." Ona bakarak söyledim.

Şakağımı öptü ve bana küçük bir gülümseme verdi. Yine de gözlerine ulaşmadı.

"Eliza? Kurduma seslendim.

"Konuşmamız gerek, Emma." dedi.

"Biliyorum. Derin bir nefes alarak söyledim. "Herkes sonra, tamam mı?"

"Evet. Eliza söyledi.

Gerginlik çöktü. Eliza ne diyecekti? Noel ve Nathan'ı istiyor muydu?

Tanrıça, lütfen hayır.

Kurdum onları isterse ne yapacağımı bilmiyordum. Ben istemedim. Alfa Nathan'ı istemedim.

Logan'ı istedim. Sadece onu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 133- Eliza

Emma POV

"Ne düşündüğünü bilmekten korkuyorum. Parmaklarımı Logan'ın saçlarında gezdirirken Eliza'ya söyledim.

Yatağımızda uzanmış, birbirimize sarılmıştık. Logan'ın başı göğsümdeydi ve kolları bana sıkıca sarılmıştı. O uyuyordu ama ben gözlerimi kapatamıyordum.

Andrew ve Daisy birkaç saat önce ayrıldılar. Alfa Nathan'la yemeğe gerektiğine ama bunu kendi koşullarımla yapmam gerektiğine karar verdik. Henüz koşullar hakkında konuşmadık ama bir şeyden emindim: Onunla yalnız kalmayacaktım. Niyetinden emin değildim. Bana dokunmasını istemiyordum. Bu sadece işleri daha da zorlaştırırdı.

"Biliyorum, Emma. Eliza içini çekti. "Düşüncelerini duyabiliyorum, biliyor musun? Eliza kıkırdarak beni biraz gülümsetti.

Logan'ın başının üstüne yumuşak bir öpücük kondurdum. Uykusunda kıpırdandı ve kendini bana daha da yaklaştırdı.

"Kurduyla konuştun mu? Gerginliğimin arttığını hissederek sordum. "Konuştum. Eliza iç çekti.

Midem bulandı. Ne düşündüğünü bilmekten çok korkuyordum. Ya onları istiyorsa?

"Nefes al, Emma. Eliza söyledi. "Onları istemiyorum. Tanrıçaya şükürler olsun!

"Yani, onlara ihtiyacım var. Eliza iç çekti. "Noel'e ihtiyacım var. Nathan'a ihtiyacım var. Ama onları istemiyorum.

"Bunu anlıyorum. "Anlıyorum." dedim. " duygudan hoşlanmıyorum ama anlıyorum. "Ben de hoşlanmıyorum, Emma. Eliza iç çekti. "Alfa Nathan'ı sevmiyorum. Kalbim acıyla sıkıştı.

"Çok üzgünüm, Eliza. Mırıldandım. "Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı. Keşke senin için bu yükü kaldırabilseydim. Bunu hak etmiyorsun.

"Bu işte birlikteyiz, Emma. Eliza söyledi. "Bununla tek başına başa çıkmana izin vermeyeceğim.

Burnumu Logan'ın saçlarına gömdüm ve derin bir nefes aldım. Kokusu beni sakinleştirdi.

"Alfa Nathan'ı neden sevmiyorsun? Ben sordum.

Eliza içini çekti. "Noel'in bana anlattıklarına bakılırsa, Nathan pervasız biri. Düşünmeden hareket ediyor ve hiçbir şeyi enine boyuna düşünmüyor. Noel onu haydutları işe almaması için ikna etmeye çalıştı ama Nathan onu dinlemek istemedi.

Tabii ki yapmadı.

"Noel'i seviyor musun? Ben sordum.

"İyi bir kurda benziyor. dedi Eliza. "İnsanların hataları için kurtları asla suçlamam.

"Biliyorum. "Biliyorum" dedim. "Ben de onları asla suçlamıyorum.

Benim düşünceme göre kurtlarımız her zaman suçsuzdu. Onlar bizim en iyi parçamızdı ve suçsuz bulmadığım tek bir kurt bile tanımıyordum. iyiydi. Sienna'nın kurdu ve Samuel'in kurdu bile iyiydi. Bundan emindim. İnsanlarının hataları ve seçimleri yüzünden suçlanamazlardı.

Her bir kurt öldükten sonra Ay Tanrıçası'na geri döndü. Kurtlarımız nazik ve saf olmasaydı bu mümkün olmazdı.

"Nathan'ın iyi niyetli olduğundan emin değilim, Emma. Eliza sessizce söyledi. 'Bunu söylemek bana acı veriyor ama doğru. Onun yanındayken dikkatli olmalısın.

Kalbim hızla çarpıyordu.

"Noel bir şey mi söyledi? Ona sordum.

"Hayır. Eliza cevap verdi. 'Bu sadece benim gözlemim. Dikkatli olman gerek. Sana sahip olmak için her şeyi yapar, Emma. Noel de seni istiyor. Noel'in seni elde etmek için sana zarar vermeyeceğinden eminim, ama aynı şeyi Nathan için söyleyebileceğimden emin değilim.

Midem bulandı.

Bana en çok acı veren şey Logan'ın zarar göreceği gerçeği idi. Bunun izin veremezdim. Kimsenin onu incitmesine izin veremezdim. Onun için savaşmalıyım. Onunla kalmak için savaşmalıyım.

Derin bir nefes daha alarak eşimin sakinleştirici kokusunun ciğerlerime dolmasına izin verdim.

"Hangisinin Tanrıça vergisi eşimiz Eliza olduğunu nasıl anlayabiliriz? Kurduma sordum. "Logan olduğundan nasıl emin olabilirsiniz?

"Bilmiyorum, Emma. Eliza iç çekti. "Kalbim Logan ve Leon'un bize Tanrıça tarafından verildiğini haykırıyor.

"Ama? Mırıldandım.

"Ama ben Logan'a katılıyorum. Eliza söyledi. 'Kanıt ihtiyacımız var. Logan'ın Tanrıça vergisi eşimiz olduğuna dair bir kanıt bulmalıyız ya da laneti bozmanın bir yolunu bulmalıyız.

Bu iki görev de imkânsız görünüyordu.

"İmkansız görünüyorlar çünkü saat gecenin ikisi ve sen çok yorgunsun. Eliza kıkırdadı. "Uyumaya gitmelisin.

"Biliyorum. İçimi çektim. "Ama yapamam.

O yemek için endişelendim. Gitmek istemiyordum ama savaşın bedeli .

"Bunu kendi şartlarına göre yapacaksın, Emma. Eliza söyledi. "Kendi kurallarını kendin koyacaksın.

ayarlayacağımı bile bilmiyordum. Sadece gitmesini istedim.

Vücudumdan bir ürperti geçti. Benim koyduğum kuralları kabul edecek miydi?

Kızarmıydı? Gerçekten bir savaş başlatır mıydı?

"Nefes al, Emma. Eliza içini çekti. "Senin koyduğun birkaç kural yüzünden savaş başlatacak değil ya.

Kaşlarımı çattım.

"Az önce onun umursamaz olduğunu söyledin. Dedim ki.

"O kadar da pervasız değil. Eliza mırıldandı. "Bizim en güçlü sürü olduğumuzu biliyor.

"Yanında haydutlar var. Endişeyle mırıldandım.

Paniğin ilk belirtilerini hissettim. Kalp atışlarım . Ensemde soğuk bir ter hissettim.

"Sadece nefes al, Em. Eliza söyledi ve bir sakinlik çöktüğünü hissettim. 'Her seferinde bir adım at. Şimdiye kadar harika bir iş çıkardın.

Öyle mi yaptım? Hiç öyle hissetmedim. Tamamen kaybolmuş hissettim. Çok fazla hata yapmışım gibi hissettim.

"Yapmadın, Emma. Eliza yumuşak bir sesle söyledi. "Şimdiye kadar harika bir iş çıkardın.

Yutkundum ve gözlerimi kapattım. Parmaklarımı tekrar Logan'ın saçlarında gezdirdim.

"Leon iyi mi? Eliza'ya sordum.

Logan ve Leon'u incitmekten çok korkuyordum. Onları incitecek bir şey yaparsam kendimi asla affetmezdim.

"Öyle." dedi ve rahat bir nefes almamı sağladı. 'Kızgın ve üzgün ama seninle gurur duyuyor. Sana kızgın değil, Emma.

"Ona onu sevdiğimi söyleyecek misin? Burnumu Logan'ın saçlarına gömerek mırıldandım. "İkisini de çok seviyorum.

"Elbette uyuyacağım." dedi usulca. "Şimdi biraz uyumaya çalış, tamam mı?" "Deneyeceğim. Kendimi Logan'a daha da yaklaştırmak mırıldandım.

Bedenim donmuş gibiydi ama o çok sıcaktı. Onun sıcaklığına ihtiyacım vardı. Şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Logan uykusunda kıpırdandı. Başını çevirdi ve yaka kemiğime küçük bir öpücük kondurdu.

Gülümsedim, başımı onunkine yasladım ve biraz uyumaya çalıştım.

BÖLÜM 134 - Kurallar

Nathan POV

Tam üzerime bir gömlek ki yatak odamın kapısının çalındığını duydum.

"İçeri gel." Giyinmeyi bitirdiğimde söyledim.

Kapı açıldı ve Alfa Logan'ın savaşçılarından biri içeri girdi.

"Alfa Nathan." dedi başını hafifçe eğerek kibarca. "Luna sizi ofisinde görmek istiyor."

Sırıttım. Noel kulaklarını dikti.

"Hemen geliyorum Ryan." Heyecanımı gizlemeye çalışarak söyledim.

Beni görmek istemiş. Benimle yemeğe gelir miydi? Elbette giderdi. İşleri zor yoldan halletmek istemiyordu. Kızıyla gurur duyuyordum. Onun için en iyisinin ne olduğunu biliyordu.

Ryan başıyla onayladı ve odamdan çıktı.

Banyoya yürüdüm, aynada saçımı düzelttim ve gülümsedim. "Onu getireceğim." Sessizce söyledim. "O benim olacak."

Banyodan önce kendime bir kez daha baktım. İyi görünüyordum. İyi değil. Harika görünüyordum.

Ryan yatak odamın dışında beni bekliyordu.

"Beklemene gerek yoktu Ryan." Ona söyledim. "Ofisine nasıl gideceğimi biliyorum."

"Alfa'mın emirlerine uymak zorundayım." Ryan sakince söyledi.

Elbette biliyordu. Alfa Logan aptal bir adam değildi. Takip edilmeyi bekliyordum. Ama takip edilmemin Emma'yı ondan almamı engelleyeceğini düşünüyorsa aptalın tekiydi.

Hiçbir şey ve hiç kimse onu almamı engelleyemezdi.

Başımı salladım ve Ryan'ı Emma'nın ofisine kadar takip ederken ona gülümsedim.

Yaklaştıkça kokusu daha da . Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. İçim eridi. Onun kokusunu o kadar çok seviyordum ki. Onun kokusundan daha fazlasını almak için sabırsızlanıyordum.

Onun teninin benimkine karşı nasıl hissedeceğini merak ediyordum. Karıncalanmalar ve kıvılcımlar hakkında her şeyi duymuştum ve onları hissetmek için sabırsızlanıyordum. Harika hissettireceklerinden emindim. Harika hissedecekti.

Ryan ofisinin kapısını çaldı ve içeri gelmemizi söyleyen nazik sesini duydum.

Ryan kapıyı açtı ve yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. İşte oradaydı.

Bugün kot pantolon ve kazak giymişti. Saçları sırtından aşağı dökülüyordu. Cildi parlıyordu. Saçları ipek gibi görünüyordu. Parmaklarımı saçlarında gezdirmek için sabırsızlanıyordum.

Bana baktı ve masasına doğru yürüdü. Oturdu ve masasının önündeki sandalyeyi işaret .

"Lütfen otur, Alfa Nathan." dedi.

Gözlerim kardeşi ve Alfa Logan'a takıldı. Kanepede oturmuş bana bakıyorlardı.

Onunla yalnız konuşma fırsatı bulabileceğimi düşünmekle aptallık etmiştim. Akşam yemeğine kadar beklemek zorundaydım.

Masasına yaklaştıım ve sandalyeye oturdum.

"Teklifimi dūřındūn mū Emma?" Ona kūçūk bir gūlūmseme vererek sordum.

Kardeşine ve Logan'a baktı.

". " dedi bana dōnūp bakarak. "Seninle akřam yemeęi yiyeceęim, Alfa Nathan."

Heyecan içimde patladı. Biliyordum!

"Evet diyeceęini biliyordum, Emma." Yūzūme kocaman bir gūlūmseme yayılırken ona sōyledim.

"Bırak da bitireyim, Alfa Nathan." Emma iç çekti. "Seninle yemek yiyeceğim ama benim de kendime gōre kurallarım var."

Kaşlarımı çattım. Ne kuralı?

Emma derin bir nefes aldı ve sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Dōrt savaşçı benimle gelecek." diyerek bana kurallarını açıklamaya başladı. "Restoranın dışında bekleyecekler. Yemekten sonra seninle hiçbir yere gitmeyeceğim. Logan beni restoranın önünden alacak. Eğer herhangi bir noktada eşimden ayrılmam hakkında konuşmaya başlarsanız, yemeği derhal terk edeceğim."

Çenemi sıktım ve yumruklarımı sıktım. Bu

kurallardan değildim. Hem de hiç.

"Bana gūvenmiyor musun, Emma?" Gōzlerimi ona dikerek sordum.

"Seni tanımıyorum, Alfa Nathan." dedi Emma. "Senin hakkında tek bildiğim haydutlarla çalıştığın. Sana gūvenmemi bekleyemezsin."

Çenemi kırılma noktasına kadar sıktım.

Beni tanımak için çok zamanı olacaktı.

"Beni tanımak için bir ömrün olacak Emma." Logan ve Andrew'un homurdanmasına neden olarak söyledim.

Cevap vermedi.

Yumruklarımı sıktım. Kuralları kabul ederdim ama benim de kendime göre bir kuralım vardı.

"bir kuralım daha var, Emma." Sakin kalmaya çalışarak söyledim. Bu çok zordu. Öfkeliydim. Çok kızgındım. Bana güvenmiyordu.

Emma yutkundu. Gerginliğini hissedebiliyordum.

"Tamam." dedi birkaç dakikalık sessizlikten sonra. "Hangi kural?"

"Yemek sırasında bana resmi davranamazsın." Dedim ki. "Bana Alfa diyemezsin."

devam etmesine izin vermeyecektim. Ben onun için Nathan'dım. Alfa değil. Bu aptal formalite bizi birbirimizden uzak tutuyordu. Bundan hoşlanmadım. İstemiyordum. Ondan kurtulmam gerekiyordu.

"Tamam." Emma başıyla küçük bir selam verdi. Ona gülümsedim ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

"." İçimi bir heyecan kaplarken, "Sabırsızlanıyorum," dedim. "Bu yemeğin bizim için iyi olacağına eminim, Emma. Seni daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum."

Logan hırladı ama onu duymazdan geldim. O ve hırıltıları umurunda bile değildi. O benimdi ve onu istemiyormuş gibi davranmayacaktım. Onu istiyordum ve onu elde edecektim. Hoşuna gitse de gitmese de o benim olacaktı.

"Bu akşam yemek yemek senin için sorun olur mu?" Emma bana sordu.

Gülümsemem arttı.

"Tabii ki." Dedim. "Ne kadar erken, o kadar iyi."

"Tamam, Alfa Nathan." Emma beni biraz sinirlendirerek şöyle dedi. "Bu akşam saat 7'de görüşürüz."

Masasına baktı, bir kalem aldı ve bazı kağıtları incelemeye başladı.

"Yapacak işlerim var, Alfa Nathan." dedi ve içimdeki öfkenin büyümesine neden oldu.

"Bana Alfa dememeni söylemiştim." Sakin kalmaya çalışarak söyledim.

"Henüz akşam yemeğinde değiliz, Alfa Nathan." dedi, gözlerini önündeki kâğıtlardan ayırmadan.

Yumruklarımı sıktım ve çenemi gerdim. Beni deli ediyordu.

Kızgınlığımı görmeden önce gitmem gerekiyordu.

Ayağa kalktım, arkamı döndüm ve Logan ile Andrew'u tamamen görmezden gelerek ofisinden çıktım.

Onlar umurumda bile değildi. Önemi yoktu. Bu

gece onu yalnız yakalayacaktım.

Sonunda.

BÖLÜM 135 - Dünyayı parçalamak istiyorum

Logan POV

Ne hissettiğimi tarif etmek benim için çok zordu.

Öfke. Gerçekten birini öldürmek istiyordum. Havam tükenene kadar yumruklamak ve bağırarak istedim.

Acı. Arkadaşım başka bir adamla yemeğe gidiyordu. Vücudum acıyordu. Ruhum acıyordu. Kalbim paramparça olmuştu.

Üzüntü. Karım başka bir adamla çıkıyordu. Gerçekten ağlamak istedim.

Hayal kırıklığı. Çaresizdim. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Korku. Ya onu daha çok sevdiyse? Ya onu benden daha çok istediğine karar verirse?

Leon'un kendine has bir dizi duygusu vardı ve bu hiç yardımcı olmuyordu. Sürekli onun kontrolü ele almasını engellemek zorundaydım.

"Duygularını hissedebiliyorum Logan." Emma kot pantolonunu yukarı çekerken söyledi. "Korkmana gerek yok."

Yutkundum ve yumruklarımı sıktım.

Tabii ki korkmalıyım. Ya bu geceden sonra onu başka bir gözle görürse? Ya onu benden almayı başarırsa? Ya tüm çabalarımız onu almasını engellemeye yetmezse? Ya onunla gitmek isterse?

"HAYIR!" Leon yüksek sesle homurdandı.

Derin bir nefes aldım ve onu görmezden gelmeye çalıştım.

Emma kazağını başına geçirdi ve bana doğru yaklaştı.

Kucağıma oturdu ve parmaklarını saçlarımda gezdirdi. Dokunuşu ve kokusu beni hemen rahatlattı.

"Düşüncelerini okuyamam ama şu anda ne düşündüğünü oldukça eminim." Emma yumuşak bir sesle söyledi. "Seni terk etmeyeceğim. Seni seviyorum."

Yutkundum ve bir an için yüzünü inceledim.

"İyi bir adam olabilir." Mırıldandım. "Değerli biri olabilir." Emma içini çekti ve başını salladı.

"Eliza ondan hoşlanmıyor." Emma'nın söyledikleri merakın büyümesine neden oldu. "Onun kurdunu seviyor ama Nathan'ı değil."

Leon kulaklarını dikti.

"Eliza sana bundan bahsetti mi?" sordum.

"Hayır," dedi Emma'ya odaklanarak.

"Ondan hoşlanmıyor mu?" Mırıldandım.

"Hayır." Emma başını sallayarak onayladı. "Nathan'ın pervasız ve düşüncesiz. Yine de Noel'i suçlamıyor. Noel'in iyi bir kurt olduğunu söyledi."

Elbette Eliza Nathan'ın kurdunu suçlamadı. Bunu tamamen anlıyordum. İnsanlarının hataları için kurtları nadiren suçlardım. Nadiren bir kurdun da insanı kadar kötü olduğunu düşünürdüm.

"Bu iyi bir şey." Kollarımı Emma'nın etrafında sıkarken mırıldandım.

"Evet." Emma bana gülümseyerek söyledi. "Eliza senin bizim Tanrıça vergisi eşimiz olduğunu düşünüyor."

Küçük bir rahatlama dalgası çöktü. Ona küçük bir gülümseme verdim ve o da dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Dudaklarının tadına baktım. Bu dünyadaki en güzel şeydi.

"Seni seviyorum." diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Korkmana gerek yok."

Derin bir nefes aldım ve alnımı onunkine yasladım.

"Sanırım sana bir şey yapmasından daha çok korkuyorum." Kırık kalbimin daha da kırıldığını hissederek mırıldandım.

"Kendimi savunabilirim." Emma yanağımı okşarken şöyle dedi. "Savaşçılarımız dışarıda olacak. Kötü bir şey . Bir saat içinde beni alacaksın ve eve döneceğiz."

O an için sabırsızlanıyordum.

"Bunu bir iş yemeği olarak düşün." Emma başını kaldırıp bana gülümserken şöyle dedi. "Ben bir Luna'yım. İş yemeklerine gidebilirim."

Kıkırdadım ve dudaklarımı tekrar onunkilere bastırdım.

Bunu o piçin onu benden almaya çalışmasından başka bir şey olarak düşünemiyordum. Ama bunu benim için kolaylaştırmaya çalışmasını takdir ettim.

" gel." Emma ayağa kalktı ve elini benimkinin içine soktu. "Eminim kardeşimin gitmeden önce bana anlatacağı çok şey vardır."

Gülümsedim ve başımı salladım.

Andrew . Ona ne yapması ve ne yapmaması gerektiği konusunda milyonlarca talimat vereceğinden emindim.

Emma beni ayağa kaldırdı ve birlikte mutfığa doğru yürüdük.

Andrew gergin bir şekilde volta atıyordu. Sakalını kaşıyıp duruyordu. Kasları sıkılaştırmış ve kasları çatılmıştı.

Daisy ve Amy mutfak adasında oturmuş çaylarını yudumluyorlardı.

Drake mutfak tezgâhına yaslanmıştı. Gözlerini Andrew. Yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Emma!" Andrew bizi görür görmez haykırdı.

Elini tuttu ve onu masaya doğru çekti. İçimi çektim ve onları takip ettim. Emma oturdu ve Amy ile Daisy'ye baktı.

"Beni dinle." Andrew, Emma'nın yanındaki sandalyeye otururken şöyle dedi.

Arkasında durmaya geldim. Ellerimi omuzlarına koydum ve hafifçe ovuşturdum. Tenimin her yerinde karıncalanmalar ve kıvılcımlar patladı. Ona her dokunduğumda, sanki ilk kez dokunuyormuşum gibi hissediyordum.

"Bir şeyler ters giderse herkesin zihnini bağlayacaksın." Andrew ona sert bir şekilde söyledi. "Yakında olacağız. Bir saatin altında tutmaya çalış. Bir şey yapmaya kalkışırsa yumrukla o pisliği. Sana yaklaşmasına izin verme."

Aklıma mide bulandırıcı bir düşünce geldi.

Omuzlarını sıktım ve ona baktım.

"İçkinizi ya da yiyeceğinizi başıboş bırakmayın." Bir hırıltının kaçmasını engellemeye çalışırken söyledim. "Eğer seni götürmek isterse, uyuşturucu vermeye çalışabilir. sen."

Andrew ve Drake homurdandı.

Emma başını kaldırıp bana baktı ve küçük bir selam verdi. Eğildim ve alından öptüm.

"Her şey yoluna girecek." Emma Andrew'a dönüp bakarken yumuşak bir sesle konuştu. "İhtiyacım olursa sana zihin bağlantısı kuracağım."

"Sınırları güvence altına aldınız mı?" Andrew'a

sordum. Bana baktı ve başını salladı.

"Eğer onu götürmek istiyorsa, fazla uzağa gidemez." Andrew dedi ki.

"Onu götürmek istese bile

Bir şekilde restorandaki savaşıları atlatmayı başarırca, sınır devriyemiz onu kaçırmayacaktır."

Başımı salladım. Her türlü önlemi almak zorundaydım. Onu almasına izin vermeyecektim.

Emma saatine baktı. Gitme vakti gelmişti.

Kalbim hızla çarpıyordu. Hissettiğim her duygu on kat arttı. Bir

sonraki nefesimi alamayacakmışım gibi hissediyordum.

Gerçekten arabamda oturup arkadaşımı o piçle yemeğe götürmek zorunda mıydım? Neden Tanrıça? Lanet olası neden?!

Emma bana doğru döndü ve kollarını belime doladı. Ona

sarılabildiğim kadar sıkı sarıldım.

Her şey yoluna girecekti. Her şey girmek zorundaydı. Onu kaybetmeyecektim. Onu benden alamayacaktı.

Denese bile, ona izin vermezdim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 136 - Akşam yemeği (birinci bölüm)

Emma POV

Tam restorana girmek üzereydim ki biri adımı seslendi.

Soluma döndüm ve Jake'i gördüm.

"Ben burada olacağım." dedi, sesi öfke doluydu. "Eğer bir şey yaparsa, beni hemen zihin bağlantısıyla bağlayın."

Başımı salladım ve ona küçük bir gülümseme verdim.

"Her şey girecek, Jake." Dedim ki. "İyi olacağım. Burada olduğun için teşekkür ederim."

Çenesinin sıkıldığını gördüm. Aramızdaki mesafeyi sadece birkaç uzun adımda kapattı. Beni sıkı bir kucaklamanın içine çekti.

"Bir şey yapmaya kalkışırsa onu öldürürüm." diye mırıldandı, kollarını bana dolayarak.

"Yapmayacak, Jake." Sırtını nazikçe sıvazlarken söyledim. "Ben iyi olacağım."

Jake derin bir nefes aldı ve beni . Bir adım geri çekildi ve ben de ona küçük bir gülümseme verdim. O da gülümsemedi. Öfkeli görünüyordu.

İçimi çektim ve arkamı döndüm.

Bunu yapabilirim. Her şey yoluna girecekti. Bu bir iş yemeğiydi. İçeri girecek, onunla konuşacak ve eve, arkadaşşıma dönecektim.

Her şey yoluna girecekti. Olmak zorundaydı.

Derin bir nefes aldım ve restoranın kapısını açtım.

"Luna." Liam başını hafifçe eğerek söyledi.

Liam, Alfa Nathan ve benim yemek yediğimiz restoranın sahibiydi. Sürümüzde çok değer verilen yaşlı bir kurttu. Bu akşam yemeğini nerede yiyeceğimizi düşünürken Logan, Liam'ın restoranını önerdi. Hemen kabul ettim. Beni olabildiğince rahat hissettirmek için her şeyi yapacağını biliyordum. Onunla herhangi bir sorun yaşamadan bir şeyler ayarlayabileceğimizi biliyordum.

"Merhaba Liam." Ona gülümseyerek söyledim. "Yemek hazır mı?"

Liam ve ben biz gelmeden önce yemeklerin hazırlanmasını ayarladık. Buradan bir an önce gitmek istiyordum.

"Daha yeni bitiriyorduk, Luna." Liam bana gülümseyerek cevap verdi. "Alfa Nathan çoktan masaya geldi."

Onun bulunduğu odaya doğru baktım ve derin bir nefes aldım. "Bana Emma de Liam, lütfen." Tekrar ona bakarak söyledim. Gülümsedi ve bana küçük bir baş selamı verdi.

"Yaklaşık 15 dakika içinde yemeği getireceğim." dedi. "Sorun olur mu?"

Liam da garson olarak çalışmayı teklif etti. Onu rahatsız etmek istemedim ama Logan kabul etti. Liam'a güveniyordu ve Liam'ın burada olacağını bilmek onu tüm bu olanlar hakkında daha iyi hissettiriyordu.

"Tabii ki." Dedim. "Teşekkür ederim, Liam."

Asıl istediğim mutfağa koşmak, tabaklarımızı kapmak ve aceleyle masaya götürmektir. Bu yemeğin bir an önce bitmesini .

"Paltonu alayım, Emma." Liam bana gülümseyerek söyledi.

Paltoyu çıkardım ve ona verdim.

"Çok teşekkür ederim." Yemek alanına doğru bakarak söyledim.

Zamanı gelmişti. Daha fazla uzatamazdım.

"Ben mutfakta olacağım." Liam ceketimi kapının yanındaki portmantoya asarken bana söyledi. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Teşekkür ederim Liam." Yemek yediğimiz odaya doğru yürürken .

Restoran kapalıydı ve tüm yemek alanı boştu. Bunun en iyisi olduğunu düşündük. Etraftaki savaşçılarla sürü üyelerimizi korkutmak istemedik.

Kapıyı açtım ve içeri girdim.

Alfa Nathan başını kaldırıp bana baktı ve yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.
yüz.

"Emma!" diye bağırdı ayağa kalkarken.

Derin bir nefes daha aldım ve masaya yaklaştım.

Alfa Nathan benim için bir sandalye çekti ve gülümsemesi büyüdü.

"Özel gecemiz için seni bir elbise içinde görmeyi umuyordum." dedi.
Sandalyeye oturdum.

Bana her zamankinden daha yakındı. Bedenim titredi ve ciğerlerim onun kokusuyla doldu.

Bu çok zor olacaktı. Bu kalbim ve içgüdülerim arasında bir savaş olacaktı.

Bilerek elbise giymedim. Beni öyle görmesini istemedim. Sadece Logan yapabilirdi. Sadece Logan yapmalı. Kot pantolon, bluz ve yüksek topuklu botlar giydim.

Eğildi ve derin bir nefes aldı. Hırladı ve ben tam olarak anladım ki Neden?

"Neden sende başka bir erkeğin kokusunu alıyorum?" diye sordu eğilip yüzüme .

Sadece birkaç santim . Teninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Kokusu zihnimi bulandırıyor.

Uzaklaşmam gerekiyordu.

Arkama yaslandım ve yutkundum.

"Arkadaşım buraya gelmeden önce bana merhaba dedi." Dedim ve bana gözlerini kısmasına neden oldum.

"Ne arkadaşı?" diye sordu.

"Jacob." Dedim. "Çocukluk arkadaşım."

Ondan biraz daha uzağa eğildim.

"Lütfen otur Alp..." Konuşmaya başladım ama onun kuralını hatırlayınca kendimi .

Bana bir kaşını kaldırdı.

"Lütfen otur, Nathan." Sandalyesini işaret ederek söyledim.

Boynuma baktı. Vücudum . Sandalyemin arkasındaki elinin acı verici bir şekilde farkındaydım. Biraz hareket ettirse bana dokunabilecekti.

İçgüdülerim öyle olmasını istiyordu. Kalbim istemedi.

Ne yazık ki elini hareket ettirdi. Hareket ettirdi ve yanağımı okşadı.

Kıvılcımlar ve karıncalanmalar tenimde patladı. Dudaklarımdan bir nefesin kaçmasını engellemek için kendimi zorladım.

O yapmadı.

Nefes nefese kaldı ve gülümsedi.

"Tanrıça, bunu hissetmeyi çok uzun zamandır bekliyordum." diye mırıldandı parmaklarıyla çenemde gez.

Durdurmak zorundaydım. Onu durdurmak zorundaydım.

Erişim alanından uzaklaştım. Gözlerimin içine baktı ve gözlerinde gördüğüm acı beni üzdü.

"Otur, Nathan, lütfen." Sessizce söyledim.

Çenesini sıktı ve dimdik ayağa kalktı.

Gözlerimi hep onunkilerden ayırmadım. Gördüğüm öfke parıltısı Biraz endişelendim ama bu düşünceyi bir kenara ittim. Yalnız değildim. Burada savaşçıları vardı. Andrew ve Logan . Her şey yoluna girecekti.

Alfa Nathan koltuğuna doğru yürüdü ve oturdu.

Üzerime bir gerginlik dalgası çöktü. Ne hakkında konuşacaktık ki? Odadaki fili nasıl görmezden gelebilirdim? Bu adam beni ailemden ayırdı. Burada oturup ona kızgın gibi mi davranmalıyım? Bunu nasıl yapabilirdim ki?

"Sürü üyelerimiz için, Emma. Eliza bana hatırlattı. "Bunu onlar için yapabilirsin.

O haklıydı.

Bunu onlar için yapabilirdim. Onlar için yapmak zorundaydım. Ben onların Luna'sıydım. Kimsenin onları incitmesine izin vermeyecektim.

BÖLÜM 137 - Akşam yemeği (ikinci bölüm)

Nathan POV

Çok kızmıştım.

Benden uzaklaştı ama çocukluk arkadaşının onu tutmasına izin mi verdi? Üzerindeki koku sadece ona yaklaştığı için olamazdı. Ona dokunması gerekiyordu. Ona sarılmak zorundaydı.

Ona sarılmasına izin verdi!

Masanın altında yumruklarımı sıktım ve yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim.

Onun yumuşak tenine dokunduğum için tenim hâlâ karıncalanıyordu. Hayal ettiğim kadar muhteşemdi. Yumuşak ve sıcacıktı ve o kadar mükemmeldi ki. O benim için yaratılmıştı. Teni bana dokunmak için yaratılmıştı.

Tenimdeki kıvılcımlara odaklandım ve bu duygunun hissettiğim öfkeyi yatıştırmasına izin verdim.

"Çok mutluyum, Emma." Ona gülümseyerek söyledim. "Sonunda yalnız kaldık." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve sessiz kaldı.

Ona tekrar dokunmak istedim. Tanrım, ona tekrar dokunmayı ne kadar çok istiyordum.

Ona dokunacaktım. Bunu yakında yapacağım. Bana aşık olacaktı. Beni sevecekti. Ona dokunacak, onu öpecek ve onunla sevişecektim. Mükemmel vücudunun her yerini öpecektim. Boynundaki narin deriyi emecektim. Alt dudağını emedim. Teninin tadına bakardım. Onun küçük tatlı amını yalayıp emedim. Köpek dişlerimi boynuna batırır ve onu benim yapardım. Onunla her şeyi yapardım.

Kaya gibi sertleşmişim. Sadece ona dokunmayı ve vücuduna lezzetli şeyler yapmayı düşünmek bile beni gitmeye hazır hale getirdi.

"Bana kendinden bahset Emma." Dedim.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı, yoksa atlayacak, o lanet kotu yırtacak ve sikimi içine sokacaktım.

"Ne öğrenmek istiyorsun, Nathan?" diye sordu masanın üzerindeki bardağa .

"Bana çocukluğun hakkında bir şeyler anlat." Ona gülümseyerek sordum. Suyundan bir yudum aldı ve bardağı tekrar masaya koydu.

"Çok güzel bir çocukluk geçirdim." dedi bana bakarak. "Annem ve babam inanılmazdı. Andrew ve beni çok sevdiler. Harika ebeveynlerdi." Başımı salladım.

"Peki ya Andrew?" Yüzümdeki gülümsemeyi koruyarak sordum.

"O inanılmaz bir kardeş." Emma söyledi. "Daha iyisini isteyemezdim."

"Harika bir adama benziyor." Dedim ki. "Arkadaşıma bu kadar iyi baktığı için memnunum."

Emma tek kelime etmedi ama yumruklarını sıktığını gördüm. Kendisine dostum denmesinden hoşlanmıyordu. Bu beni çok kızdırdı.

"Eliza'yla konuş, Noel. Kurduma söyledim. 'Ona bizim tarafımızda ihtiyacımız var. Emma'yı Logan'ı terk etmeye ikna etmesi için ona ihtiyacımız var.

"Bunu yapmayacağım, Nathan. Noel homurdandı. "Eliza'yı kızdırmak ve benimle konuşmayı kesmesini sağlamak istemiyorum.

Ona gözlerimi devirdim. Onlar kurttu. Bizim aksimize, içgüdülerine . Eliza Noel'i görmezden gelemezdi. Ona boyun eğmek zorunda kalacaktı. Ne isterse yapmak isteyecekti.

"Ailem hakkında bir şey bilmek istemiyor musun?" Noel'i görmezden gelmeye çalışarak Emma'ya sordum.

Eğer beni dinlemiş olsaydı muhtemelen çoktan eşimizi bulmuş olurduk.

Noel hırladı, ben de onu geri ittim.

"Hiç kardeşin var mı?" Emma bana sordu.

". " Başımı sallayarak söyledim. "Yine de hep bir kardeşim olsun istemişimdir. Çocukken oldukça yalnızdım. Annem ve babam çok çalışırdı ve ben zamanımın çoğunu yalnız geçirirdim. Yine de Mark vardı."

"Mark kim?" Emma sordu.

Tam ona cevap vermek üzereydim ki yemek odasının kapısı açıldı. İki garson, içinde bir çeşit çorba olan iki süslü kase taşıyarak içeri girdi.

"Henüz sipariş vermedik." Kaşlarımı çatarak söyledim.

"Menüyü önceden ayarlamıştım zaten." Emma ona bakmamı sağlayarak şöyle dedi. "Burası benim en sevdiğim restoran, bu yüzden neyin iyi olduğunu biliyorum. Umarım her şeyi beğenirsiniz."

Garson tabağı önüme koydu.

"Bu bizim ev yapımı tavuk çorbamız, Alfa Nathan." dedi garson. "Lütfen tadını çıkarın."

Ona baktım ve kibarca gülümsedim. İki garsonun arkalarını dönüp yemek salonundan çıkmaya başlamalarını izledim.

"Peki, Mark kim?" Emma sordu ve ona dönüp bakmamı sağladı.

Kaşığı eline aldı ve yavaşça yemeye başladı.

"Arkadaşım." Ben cevap verdim. "O bizim sürümüzün Beta'sı."

Emma bana baktı.

Ona benim sürüm demeyecektim. Bizim sürümüzdü. O benim sürümün Luna'sıydı. Hoşuna gitse de gitmese de benimle eve dönecekti.

"Onu seveceksin." Kaşığı elime alırken ekledim. "İkiniz çok iyi anlaşacaksınız."

Emma kaşığı yere bıraktı ve içini çekti.

"Bir kuralı unutuyorsun, Nathan." Emma söyledi.

Ona bir kaşımı kaldırdım. Gerçekten benim değilmiş gibi davranacağımı mı düşündü? Gerçekten aramızdaki ilişkiden bahsetmeyeceğimi Paket mi?

"Eşimden ayrılmamdan bahsedersen ayrılacağımı söylediğimde ciddiydim." dedi ve içimdeki öfkenin büyümesine neden oldu. "Senin sürün benim sürüm değil. Beta'nızla anlaşamayacağım çünkü muhtemelen onunla hiç tanışmayacağım."

Çenemi sıktım. Öfke alevleri içimi yakıyordu.

Ama yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. Şu anda giderse onu yakalayamazdım.

"Özür dilerim Emma." Elimden geldiğince sakın bir şekilde söyledim. "Bundan bahsetmemek çok zor. Seni seviyorum ve seni istiyorum. Zaten bana ait olan her şeyin sana da ait olduğunu düşünüyorum. Lütfen beni affet."

Emma tabağına bakıp kaşığını geri almadan önce bir saniye yüzümü inceledi.

Gülümsedim. Yakında benim olacaktı. Yakında onu eve götüreceğim.

BÖLÜM 138 - Sarhoş

Logan POV

Bir sürü alkol aldım ama sonunda sarhoş olmuştum. Sarhoş değildim. Daha çok çakırkeyif gibi.

Andrew banyodan geri geldi. Oturdu ve masanın üzerinde duran viski şişesini aldı.

Boş ve işe yaramazdı. Yeni bir taneye ihtiyacım

vardı. Andrew önce şişeye sonra da bana baktı.

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı, kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Arkadaşın başka bir adamla çıksa ne yapardın?" Mırıldandım, garsonu bulmak için arkamı döndüm.

Gözlerim Carter'a takıldı ve rahatladığını hissettim. "Carter!"

Ona seslendim.

Hemen bana baktı.

"daha." Andrew'a dönerek söyledim. "Evet,

Alfa." Carter'ın söylediğini duydum.

"İnsanların işi çok kolay, dostum." İçimi çektim. "Biraz sarhoş olmak için üç şişe viski içmek zorunda kaldım ve sarhoş kalmak için içmeye devam etmem gerekiyor. İnsan olsaydım dördüncü bir şişeye ihtiyacım olmazdı."

"Eğer bir insan olsaydın şimdiye kadar ölmüş olurdun." Andrew kaşlarını çatarak bana baktı.

Carter masamıza yaklaştı ve önüme yeni bir viski şişesi koydu. Ona baktım ve gülümsedim.

"Gelmeye devam etsinler." şişeyi kaptığım gibi açtım. "Evet, Alfa."

Carter masamızdan uzaklaşırken öyle dedi.

"Biraz ister misin?" Andrew'a sordum.

"Hayır." Andrew başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Sen de içmemelisin."

"İçmek zorundayım." Viskiye bardağıma doldurarak söyledim. "Acıtıyor.

Acıyor.

"Hayatımın aşkı başka bir adamla randevuda."

İçimdeki öfke patladı. Onu öldürmek istedim. Onu gerçekten öldürmek istedim.

"Onunla çıkmıyor." Andrew iç çekti. "Bir iş yemeğinde."

İçimi çektim. O da aynı şeyi söyledi. Doğru olduğunu biliyordum. Bunun bir randevu olmadığını biliyordum. Beni asla terk etmeyeceğini biliyordum. Ona inanmıştım. Aşkına inanmıştım. Aramızdaki bağa inandım.

Ama ona dokunduğunu hayal etmeden duramıyordum. Kıvılcımları ve karıncalanmaları hisseder miydi? Tabii ki hissederdi. O onun eşiydi. Onu öpmeye çalışır mıydı? Hoşuna gider miydi?

Onu öperkenki görüntüsü beni dünyayı yakmaya hazır hale getirdi. Midem bulandı ve sanki biri kalbime bıçak saplamış gibi hissettim.

Bardağı aldım ve kahverengi sıvıyı yudumladım.

"Eğer ona dokunursa..." Bardağı önümdeki masaya koyarken mırıldandım.

"Yapmayacak." Andrew elimi tuttu ve sertçe sıktı. "Onun kendisine dokunmasına izin vermeyecek, Logan."

İçimi çektim ve parmaklarımı saçlarımda

gezdirdim. "Daisy nasıl?" Ona sordum.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Arkadaşımın vücudundaki ellerinden başka bir şey düşünmeye ihtiyacım vardı.

İnlemelerini hatırladım. İç çekişlerini hatırladım. Sevişirken nasıl görüldüğünü ve ses çıkardığını hatırladım. Bunu hiç görecektiydim? Onun iniltisini hiç duyabilecek miydi?

Tanrıça, lütfen hayır.

O benimdi. İnlemeleri ve orgazmları benimdi.

"Daisy iyi." Andrew elimi " dedi. "Gittikçe büyüyor ama bunu ona söyleyemem."

Andrew kıkırdadı ve ben başımı salladım.

"Muhtemelen yapmamalısın."

Mırıldandım.

Andrew gülümsedi ve derin bir nefes aldı.

"O kadını çok seviyorum." dedi ellerine bakarak. "Onu bulduğuma inanamıyorum. Bulamayacağımdan emindim."

"Senin için mükemmel bir eş olduğumu biliyordum." Bardağıma biraz daha viski doldururken söyledim. "Sen iyi bir adamsın. Her şeyi hak ediyorsun."

Andrew endişeyle bana baktı.

"Sen de iyi bir adamsın." Andrew dedi ki. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

İyi bir adam değildim. Hayatımda bir sürü boktan şey yaptım ve Tanrıça bana bunun bedelini ödetiyordu.

Eşini mi reddettin? İşte onu isteyen bir başkası.

Eşinin yeterince güçlü olmadığını düşünen bir aptal mıydın? Hadi onu kaçıralım da ne kadar güçlü olduğunu öğren.

Korkunç bir adamdım ve Emma bu yüzden acı çekmek zorunda kaldı.

Belki onu hak etmiyordum bile. Belki Nathan onun için daha iyi bir seçenek olurdu.

"Delirdin mi sen?! Leon yüksek sesle homurdandı. "Böyle düşünmeyi bırak yoksa gözlerini oyarım!

"Düşüncelerini neredeyse duyabiliyorum Logan." Andrew içini çekti. "Sen iyi bir . Hatalar yaptın, evet. Hepimiz hata yaptık. Ama sen özür diledin. İşleri koydun. Kız kardeşimin en iyi eşi oldun."

Ona baktım ve iç çektim. Bu konu hakkında konuşamazdım. Bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

"Yeğenim için bir isim seçtin mi?" Andrew'a sordum. Andrew gülümsedi ve başını salladı.

"Henüz değil." dedi. "Mason ve Michael arasında karar veremiyoruz."

"Michael mı?" Ona kaşlarımı kaldırarak sordum.

Michael babasının adıydı.

"Daisy babamı onurlandırmak için ona Michael adını vermemiz gerektiğini düşünüyor." Andrew iç çekti. "Hoşuma gitti ama Mason'ı daha çok seviyorum."

"Ben de Mason'ı seviyorum." Ona gülümseyerek söyledim. "Mason Carter, Crescent Moon Sürüsü'nün Beta üyesi."

"Çocuklarınız için en iyi kuzen o olacak." Andrew bana sıcak bir şekilde gülümsedi.

Bir bardak viski daha doldurdum. Buna ihtiyacım vardı.

Emma'ya sahip olmasaydım çocuk istemezdim. İsteyeceğim tek çocuk onunki olurdu.

" kaç?" Boğazımdan aşağı viski dökerken sordum. "15 dakika kaldı." Andrew söyledi.

Derin bir nefes

aldım. 15 dakika.

Bunu yapabilirim. 15 dakika daha bekleyebilirim.

Şimdiye kadar kimse benimle zihin bağlantısı kurmadı ve ben de kimseye bir şey sormak istemedim. Liam'la zihin bağlantısı kurup yemeğin nasıl gittiğini sorabilirdim ama bana duymak istemediğim bir şey söylemesinden korkuyordum.

"Gidip dışarıda beklemek ister misin?" Andrew bana sordu.

Restorana yakın bir bardaydık.

"Önce şişeyi bitirmeliyim." Kendime bir bardak daha doldurarak mırıldandım.

"Emma sarhoş olmana izin verdiğim için beni öldürecek." Andrew mırıldanarak gözlerimi devirmeme neden oldu.

"Ben sarhoş değilim." Dedim.

"Belki biraz." Andrew söyledi.

Omuz silktim. Kurtadamlar sarhoş olamazdı, en azından insanlar gibi. Sarhoş değildim ama çakırkeyiftim. Keşke sarhoş olabilseydim. Olanları unutabilmeyi diledim.

Derin bir nefes aldım ve elimdeki bardağa baktım. 12 dakika daha.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 139 - Bitti

Emma POV

15 dakika daha.

Yemeği çatalımla tabağın içinde gezdirdim. Artık ne hakkında konuşacağımı bilmiyordum.

Her şeyi konuştuk. En sevdiğimiz yemekler, en sevdiğimiz kitaplar ve en sevdiğimiz filmler hakkında konuştuk. Çocukluklarımız ve ebeveynlerimiz hakkında konuştuk. Her şeyi konuştuk ve ona soracak başka bir şeyim yoktu.

En sevdiği yemek biftekti. Favori bir kitabı yoktu çünkü birkaçı arasında karar veremiyordu. Eğer bir seçim yapmak zorunda kalsaydı, muhtemelen Franz Kafka'nın Metamorfoz'unu seçerdi. En sevdiği En sevdiği film. Yüzüklerin Efendisi üçlemesindeki üç film arasında seçim yapamadı. Yüzüklerin Efendisi'ne bayılırdı.

Her şeyi biliyordum ve daha fazlasını bilmeme gerek

yoktu. Daha fazlasını bilmek istemiyordum.

Bunun bitmesini istedim.

Logan'ı görmek istedim.

"Sana bir şey sorabilir miyim, Emma?" Alfa Nathan başımı kaldırıp ona bakmamı sağlayarak sordu.

Artık yemek yemiyordu. Sandalyesinde arkasına ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Kaşları çatılmıştı ve alt dudağını ısıırıyordu.

"Elbette." Çatalımı yere bıraktım.

"Logan aramızda olmasaydı, benim eşim olur muydun?" diye sordu.

Kalbim . Bununla ne demek istedi? Logan'a bir şey mi yapacaktı? Hayır! Hayır! Ona izin veremezdin.

"Ona zarar vermene izin vermeyeceğim." Yumruklarımı sıkarak ve gözlerimi ona dikerek söyledim. "Ona ulaşmak için beni geçmen gerekecek!"

İçimde büyüyen bir öfke hissettim. Eşime zarar vermesine izin vermeyecektim.
Ben lanet bir Beyaz Kurt'tum. Logan'a zarar vermeye kalkarsa kafasını koparırdım.

"Sakin ol, Emma." Alfa Nathan öyle dedi. "demek istemedim. Onu öldüremem çünkü seni kaybederim."

Bir an için yüzünü inceledim.

"Ne demek istedin o zaman?" Biraz sakinleşmeye çalışarak sordum.

"Benimle Logan'dan önce tanışmış olsaydın, şu anda benimle birlikte olur muydun?" diye sordu.

Sorusu beni şaşırttı.

Bunun cevabını bilmiyordum. Logan'sız bir hayat düşünemiyorum. Tüm anılarımda o var. O benim eşim. O benim en iyi arkadaşım.

"Emma?" Alfa Nathan sordu.

"Bilmiyorum." Mırıldandım. "Bunu hayal bile edemiyorum."

"Benim sürümde doğmuş olsaydın, ilk tanışacağın kişi ben olurum." Alfa Nathan söyledi. "Beni severdin. Benimle birlikte olurdun."

Derin bir nefes aldım ve tabağıma baktım.

"Ben senin süründe doğmadım, Nathan." Dedim ki. "Ben burada doğdum. Logan'la ilk ben tanıştım."

Tekrar ona baktım.

"Seninle ilk ben tanışsaydım ne olurdu bilemiyorum." Dedim ki. "Belki birlikte olurduk, ama belki de olmazdık. Bunu bilemeyiz. Elbette."

Alfa Nathan yumruklarını sıktı. Bir şey söylemek istediği belliydi ama Liam yemek odasına girince konuşması kesildi.

Yüzünde bir gülümsemeyle masamıza yaklaştı.

"Her şey yolunda mıydı Luna?" diye sordu bana kibarca.

"Her şey harikaydı, Liam." Ona gülümseyerek karşılık verdim. "Çok teşekkür ."

"Alfa Nathan?" Liam ona bakarak sordu.

"Her şey harikaydı." Alfa Nathan yüzünü gülümsemeye zorlayarak, "Her şey harikaydı," dedi. "Bu güzel yemek için teşekkür ederim."

Liam başını eğdi ve tabaklarımızı aldı. Yemek odasından çıkarken onu izledim.

10 dakika sonra Logan'ı görecektim.

"Bence birlikte olabiliriz." Alfa Nathan dönüp ona bakmamı sağladı. "Eğer Logan'la tanışmamış olsaydın, şimdi birlikte olurduk."

Sessiz kaldım. Bunu hayal bile edemezdim.

"Olacak, Emma." Alfa Nathan elini Emma'nın göğsüne koyarken Dirseklerini masaya dayadı ve bana doğru eğildi. "Onu bırakacaksın ve benimle birlikte sürüme ."

Öfkem geri geldi. Gözlerimi ona diktim.

"Bu konuda konuşmayacağıma söz verdiğimi biliyordum ama 8 dakikamız kaldı." dedi. "Sekiz dakika içinde gideceksiniz. Kapıdan girdiğinden beri sana söylemek için can attığım şeyi söyleyebilirim."

Dışlerimi sıktım.

"Dinlemek zorunda değilim, Nathan." başlarken söyledim. "Yemeği 8 dakika erken bitirebiliriz."

Alfa Nathan da ayağa kalktı.

"Beni dinlemeni istiyorum, Emma." dedi öfkeyle. "Sen benim eşimsin! Bana aitsin!"

Arkamı döndüm ve hızla odadan çıktım. Beni takip ettiğini duydum. Kolumdan tuttu ve ben kapıya ulaşmadan beni geri çevirdi.

Tenimde karıncalanmalar ve kıvılcımlar patladı. Bundan hoşlanmadım. Gitmelerini istedim.

"Bu yemek sona erdi, Alfa Nathan." Gözlerimi ona dikerek söyledim.

"Hâlâ beş dakikamız var, Emma." dedi bana doğru eğilerek.

ve elinden kurtulmaya çalıştım. Faydasızdı. Beni çok sıkı tutuyordu.

Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı.

"Ben senin Tanrıça tarafından verilmiş eşinim." dedi. "Sen benimsin. Bana aitsin. Seni sürümüze geri götüreceğim. Birlikte mutlu olacağız, Emma."

Ben ona ait değildim. O benim Tanrıça tarafından verilmiş eşim değildi. Logan'dı. Bundan hiç o anki kadar emin olmamıştım.

Kolumu onun elinden kurtarmayı başardım.

Gözlerini açtı ve bana baktı.

"Yemek sona erdi, Alfa Nathan." Arkamı yemek odasından çıkarken tekrarladım.

Bu sefer beni takip etmedi.

Çıkarken Liam'ı görmedim. Paltomu kaptığım gibi dışarı fırladım.

"Emma!" Jake beni görür görmez haykırdı.

Onu fark etmedim bile. Gözlerim dostumdaydı. O buradaydı. Sonunda buradaydı.

"Lütfen Alfa Nathan'ı odasına kadar takip et, Jake." Gözlerimi dostumdan ayırmadan mırıldandım. "Seninle yarın konuşacağım."

Başka bir şey daha söyledi ama onu duymadım. Şu anda onu dinleyemezdim.

Logan'a koştum. Onun açık kollarına koştum.

"Buradasın." diye mırıldandı beni sıkıca sararken.

Vücudum onun kollarında gevşemeye başlayana kadar ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim bile.

"Elbette öyleyim." Başımı kaldırıp ona bakarken söyledim.

Güçlü bir alkol kokusu kaşlarımı çatmama neden oldu. Daha önce fark etmemiştim bile. Arkadaşımın kollarını tekrar etrafımda hissetmeye odaklanmışım.

"İçki mi içiyordun?" Ben sordum.

"Belki biraz." Logan söyledi.

"Kurt adam olduğu için çok şanslı." Kardeşimin sesini duydum.

Andrew'a baktım ve gülümsedim.

"Hey, Em." dedi bana gülümseyerek. "Eve gitmeye hazır mısın?"

"Kesinlikle." Dedim.

Hazırdan da öteydim. Duş almak, pijamalarımı giymek ve eşimle kucaklaşmak istiyordum. Buna her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 140 - İki saat

Logan POV

Yatağında uzanmış, Emma'yı kollarımın arasında olabildiğince sıkı tutuyordum.

Bir süre önce uyuyakaldı. Çok yorgundu. Son birkaç gündür hiç uyudu bilmiyorum.

Parmaklarımı saçlarında gezdirmeye devam ettim. Parmak uçlarımı teninde gezdirmeye devam ettim. Buna ihtiyacım vardı. Onun gerçekten burada olduğunu bilmem gerekiyordu. Benim Parmak uçlarımı teninde gezdirirken karıncalanıyor ve her saniyesinden zevk alıyordum. Bunu tekrar yapabileceğimden emin değildim. Bir an için çok korktum. Gerçekten onu benden alacağını düşündüm.

Emma'nın bana söylediklerine bakılırsa, ben bir

aptaldım. Tam olarak bu kelimeleri kullandı.

Eve geldiğimizde bana "Sen bir aptalsın." dedi.

O haklıydı. Ben bir aptaldım. Dürüst olmak gerekirse, beni terk edeceğini hiç , onu benden alacağını düşünmüştüm.

Alnından öptüm ve bana daha da sokuldu.

Gülümsedim. Bunu asla yaşamayacaktı. Bundan emin olurdum. Ona asla böyle sarılamayacaktı. Asla onun yanında uyanmayacaktı. Sabahları onun ne kadar huysuz olduğuna asla gülemeyecekti. Onunla asla böyle kucaklaşamayacaktı. Bunların hiçbirini asla yapamayacaktı. Ne olursa olsun ne kadar çok istediğini. Ona izin vermezdim.

Onu kendime yaklaştırdım. Çok sıcaktı. O benim küçük kişisel funda gibiydi. olduğundan değil, ama onun sıcak bedenini kendime yakın hissetmek bana evimdeymişim gibi hissettirdi. O benim evimdi.

Leon kıpırdandı.

"Sorun nedir? Emma'nın alnına bir öpücük daha kondururken sordum.

Gerçekten çok sıcaktı. Hatta belki biraz fazla sıcaktı.

Leon homurdandı.

Elimi vücudunda gezdirdim ve kendini bana daha da yaklaştırdı.

Kokusu beni boğuyordu.

Neden bu kadar güçlüydü? Her zamankinden daha güçlüydü. Şikayet ettiğimden değil, kokusuna bayılıyordum ama neden bu kadar güçlüydü?

Neden...?

SIKTIR!

"Kızgınlık döneminde! Leon

çılgılık attı. Ayağa fırladım ve

hırladım.

Onu gerekiyordu. Hemen şimdi! Emma benimle

teması kaybettiğinde sızlandı.

Eğildim, yanaklarını avuçladım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

İnledi ve ellerimi tuttu. Beni daha yakına çekmeye çalıştı ama izin vermedim.

", Emma." Dedim. "Gitmemiz gerek."

Onu bıraktım ve arkamı döndüm. Koşarak dolaba gittim, açtım ve çantalarımı aldım. Cadı, Emma'nın o piçle karşılaştığında kızışacağını söyler söylemez onları hazırladım.

Ona yaklaşmasına izin vermeyecektim. Kızgınlığı geçene kadar onu uzaklaştıracaktım.

Andrew mu? Beta'mı zihnime baēladım.

Cevap gelmedi. Őaşırmadım. Saat gecenin üçüydü. Muhtemelen uyuyordu.

Ama ona ihtiyacım vardı. için ona ihtiyacım vardı.

Andrew mu? Bağlantımıza baskı uygulayarak tekrar denedim.

"Logan?" Emma'nın sesini duydum. " oluyor? Yataēa geri dön."

"Hayır, Emma." Kıyafetlerimizi alıp yataēımızın üzerine atarken "Hayır," dedim. "Kalkman gerek."

Andrew, ! Bu sefer Alfa düzenimi kullanarak onu tekrar zihnime baēladım.

İşe yaradı. Tabii ki işe yaradı.

Ne oldu? Andrew hemen sordu.

Emma kızışmış. Arkamı dönüp başıma bir kapüşon geçirirken söyledim. Onu götürüyorum.

Siktir. Andrew iç çekti. Tamam. Her şeyi aldın mı?

"gibi hissediyorum." Emma tekrar mırıldandı. "Lütfen gel bana sarıl."

"Yapacağım Emma, ama senin kalkıp hazırlanman gerekiyor." Dedim ki. "Kızgınlık dönemindesin. Gitmemiz gerek."

Emma aniden doğruldu. Gözleri irileşti. Yere baktı ve elini bacaklarının arasına koydu.

"Siktir." diye mırıldandı elini kaldırırken.

Parmakları uyarılmışlığıyla ıslanmıştı. Nefes alamıyordum. Onun kokusunu azıcık bile içime çeksem delirecektim.

Logan?! Andrew zihin bağlantısından çılgılık attı.

Evet. Eşofmanlarımı yukarı çekerken cevap verdim. Oraya vardığımızda sana haber veririm.

Emma bana baktı. Gözlerinde şehveti gördüm ve hırladım.

"Daha sonra her bir parçana dokunacağıma söz veriyorum." Ciğerlerime az miktarda hava çekerek söyledim. "Artık gitmemiz gerekiyor."

Kokusu o kadar güçlüydü ki. Aldığım küçük nefes aklımı kaçırmam için yeterliydi. Ve ateşi daha yeni başlıyordu. Şu anda çok acı çekmiyordu bile.

Onu yatağa yatırmak ve daha önce hiç sikmediğim gibi sikmek istiyordum.

Siktir!

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve yatağın üzerindeki kıyafetlerini işaret ettim. Daha sonra. Bunu daha sonra yapacağım. Önce onu buradan çıkarmam gerekiyordu.

Eğer o şerefsiz onun sıcaklığını hissettiyse.

"Nereye gidiyoruz?" Emma arabadan atlarken sordu

"Kuzeydeki kulübe." Pijamalarını çıkarmasını izlerken söyledim. "Seni ondan uzaklaştırmam gerek."

Göğüslerini gördüm. Amını gördüm. Uyluklarının uyarılmasından dolayı çoktan ıslanmış olduğunu gördüm.

Siktir, siktir, siktir!

O arabadayken ve böyle kokarken iki saat boyunca nasıl araba sürebilirdim ki?!

Emma kapüşonunu başına çekti.

"Hangi kabin?" diye sordu eşofmanlarını alırken.

"Seni götürmek için buradan yeterince uzakta bir yer bulmam gerekiyordu." Dedim ki. "Babamın inşa ettiği eski bir kulübe ama çok uzak olduğu için hiç kullanmadık. O kadar uzakta olursanız ısınızı hissedemez."

Emma spor ayakkabılarını giyerken başıyla onayladı.

"Ne kadar ?" Emma bana bakıp yutkunurken sordu. Siktir, siktir, siktir!

"İki saat." Yumruklarımı sıkarak söyledim.

Gözleri büyüdü. Kaya gibi sertleşmiş sikime baktı.

"Oraya nasıl çıkacağımıza dair hiçbir fikrim yok." Mırıldandım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 141- Dokun bana, lütfen

Emma POV

Logan'ın pantolonunu .

Sadece yarım saattir yoldaydık ama daha fazla bekleyemezdim. Ona ihtiyacım vardı. Bana dokunmasına ihtiyacım vardı. Onu içimde hissetmeye ihtiyacım vardı.

Acı her geçen saniye daha da artıyordu. Dokunuşu biraz yatıştırdı ama elini kalçamda değil başka bir yerde görmek istiyordum.

Tenini benimde hissetmeye ihtiyacım vardı.

İnledim ve eşofmanlarımı aşağı çekmeye başladım.

"Ne yapıyorsun sen?" Logan bana bakarken homurdandı.

Elini çekti ve acı daha da arttı. Sızlanmak istedim ama buna vaktim yoktu. Bu terleri çıkarmam gerekiyordu.

Gözlerinin rengi sürekli değişiyordu. Gergindi. Kaslarını sıkıp duruyordu. Bu onu daha seksi gösteriyordu ve ben çıldıracaktım.

"Dokun bana." Eşofmanlarımı arka koltuğa fırlatırken söyledim. "Lütfen."

Logan homurdandı ve elini tekrar uyluğuma koydu. Onun teninin benimkine değmesi acımı dindirdi ve beni inletti. Daha fazlasını istiyordum.

"Lanet olsun Emma, şimdi duramayız." Logan homurdandı. "Hâlâ çok yakınız."

O haklıydı. Ama durmak zorunda değildik.

Ona sııttım ve eğildim. Ona baktım ve elimi taş gibi sert aletinın üzerine koydum.

"Durmak zorunda değiliz." Yumuşakça söyledim, inlemesine neden oldum.

Eşofmanını indirebilmem için poposunu kaldırdı. Boxer giymiyordu. Bu çok uygun oldu.

Elini daha yukarı kaldırdı ve bir parmağını kıvrımlarımda gezdirdi.

İnledim. Üzerimden bir zevk dalgası geçti. Acı artık o kadar da kötü .

"Çok ıslaksın." Logan klitorisimi ovmaya başlarken mırıldandı.

Gerçekten ama gerçekten onun tadına bakmak istiyordum.

Yavaşça ucunu emerek ve elimi yukarı aşağı hareket ettirerek başladım. Buna bayılırdı ve bunun onu çıldırtacağını biliyordum.

"Kahretsin, Emma." diye homurdandı ağzıma girerken.

Gülümsedim ve emmeye ve yalamaya devam ettim.

Beynim bulutların üzerinde yüzüyormuş gibi hissediyordum. Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Sonunda onu içimde hissettiğimde nasıl hissedeceğimi merak ediyordum.

"Eğer bir kaza geçirirsek..." Logan mırıldandı ama cümlesini çünkü onu ağzıma daha fazla aldım.

Klitorisimi daha sert ovmaya başladı, beni sıktı ve inletti. Yıldızlar gördüm.

Uzun süre dayanamayacaktım. O da uzun süre dayanamayacaktı.

Logan parmaklarını klitorisimden çekip soktu. Onları kıvırdı ve vücudumun içindeki o muhteşem noktaya dokundu.

İnledim ve daha hızlı emmeye

başladım. "Oh, lanet olsun, Emma."

Logan inledi.

Ağzımın içinde seğirdiğini hissettim.

Parmaklarını içime daha hızlı sokup çıkarmaya başladı. Parmaklarının etrafında kenetlendim. Parmaklarını bir kez daha soktuğunda boşalacaktım.

Dilimi ucunun etrafında bir kez daha döndürdüm ve tohumunun patladığını hissettim.

"Siktir!" Logan bağırdı.

Kendi orgazmım üzerime yıkıldı, gözlerimi devirmeme ve vücudumdaki her kası sıkmama neden oldu.

Acı tamamen gitmişti.

Tohumunun her damlasını yuttum ve ona baktım. Şehvet dolu gözlerle bana bakıyordu. Ağzı açıktı ve nefes nefese kalmıştı.

"Siktir, Emma." diye mırıldandı ve beni gülümsetti.

Parmaklarını içimden çekerek beni biraz inletti. Çok hassastım. Her dokunuş ve her hareket beni tahrik ediyordu.

Parmaklarını ağzıma sokarak kendi tadıma bakmamı sağladı.

"Onları temizlemelisin." Logan sesi kısık ve . "Eğer senin tadına bakarsam, araba kullanmaya devam edemem."

Oh, lanet olsun. Tekrar gitmeye hazırdım.

Birinin sesinden tahrik olmak nasıl mümkün olabilirdi? Sadece birkaç kelimeyle tahrik olmak nasıl mümkün olabilirdi?

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan parmaklarını emdim. Çenesinin sıkışmasını izledim ve şeylerimin arasındaki ıslaklığın arttığını hissettim.

Kulübeye nasıl gideceğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Logan parmaklarını ağızımdan çekti ve elini tekrar direksiyonun üzerine koydu.

Etrafıma bakındım. Artık araba kullanmıyorduk. Yolun kenarında durduk.

"Durmasaydım bir ağaca çarpacaktım." Logan'ın söyledikleri beni biraz kıkırdattı.

Logan tekrar sürmeye başladı. Derin bir nefes aldım ve koltuğuma yaslandım.

"Ağrın nasıl, bebeğim?" Logan endişeyle sordu.

"Şimdi daha iyi." Ona bakıp gülümserken "Şimdi daha iyi" dedim.

Acının biraz geri geldiğini hissettim ama kötü değildi. Başa çık. Daha önce çok acı çekmiştim.

Ama bunun sadece başlangıç olduğunu biliyordum. Acı çok daha kötüleşecekti. Eşime olan ihtiyacım artacaktı. Önümde üç uzun gün vardı.

Logan elini tekrar uyluğuma koydu. Tenimi yumuşakça ovaladı.

Sessizce inledim.

"Hayır." Logan sertçe söyledi. "Bu sadece acı için Emma. Bir daha durmayacağız. Mümkün olduğunca çabuk gitmemiz gerekiyor."

Ona baktım ve başımı salladım. Haklıydı ama çok zordu. Hissettim Sanki beynim bana ait değilmiş gibi. Sanki biri onu benden almış ve beynimin olması gereken yere bir sürü seks hormonu yerleştirmiş gibi hissediyordum.

Ama o haklıydı. Bir süre kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Hız

göstergesine baktım. Logan hızlı sürüyordu. Gidiyorduk 100 mph, ve gaz pedalına basmaya devam etti.

"Ama bu çok ." Logan bana sırtarak ekledi. "Bunu bir ara tekrar yapabiliriz."

Kıkırdadım ve başımı salladım.

"Oldukça ." Ben de kabul ettim. "Bunu kesinlikle tekrar yapmalıyız."

Logan elimi avuçlarının içine aldı, kaldırdı ve usulca öptü.

"Seni seviyorum." dedi bana.

"Ben de seni seviyorum." Ona gülümseyerek karşılık verdim. "Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Logan bana baktı ve gülümsedi.

"Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok." dedi elini tekrar kalçama koyarak. "Seninle ilgilenmek benim için bir onurdur."

Uzandım ve yanağını okşadım.

Karıncaalanmaların ve kıvılcımların Logan'la nasıl farklı olduğunu fark etmeden edemedim. Sıcak ve rahatlatıcıydılar. Doğal ve tanıdık geliyorlardı. Alfa Nathan'da durum farklıydı. Karıncaalanmalar ve kıvılcımlar oradaydı ama farklıydı, zaman zaman rahatsız ediciydi.

Logan benim Tanrıça vergisi eşimdi. Bundan

emindim. Sadece kanıt bulmam gerekiyordu.

Derin bir nefes aldım ve elimi Logan'ınkinin üzerine koydum. Anna'nın biz dönene kadar bir şeyler bulacağını umuyordum.

Bir şey bulması gerekiyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 142- Nerede o?!

Nathan POV

garip bir hisle uyandım. Doğru olmayan bir şeyler vardı.

"Noel? Kurduma seslendim.

"Ben de hissediyorum." dedi. "Bir şeyler oldu.

Battaniyeyi üzerimden attım ve yatakta doğruldum.

"Emma iyi mi? Ona endişeyle sordum. "Ona bir şey mi oldu?

"O iyi". Noel söyledi ama sesindeki gerginliği duyabiliyordum. "Neyin yanlış olduğunu bilmiyorum.

Çenemi sıktım ve ayağa kalktım.

Öğrenirdim. Önemli olan onun iyi olmasıydı.

Dolaba doğru yürüdüm ve . Tam bir kot pantolon almak üzereydim ki telefonum çaldı.

Masadan aldım ve arayanın kimliğine baktım. Arayan Mark'tı. "Ne var ne yok?" Telefona cevap verirken sordum.

"Baban beni deli ediyor." Mark iç çekti. "Eve ne zaman geliyorsun?"

"Yakında." Dolabımdan bir kot pantolon ve boxer çıkarırken "Yakında" dedim.

"Seni kabul etti mi?" Mark heyecanla sordu. "Kate çok heyecanlanacak."

Kate onun eşıydi. Emma'nın yaşlarındaydı ve onunla tanışmayı çok istiyordu.

"O ." Telefonu hoparlöre alıp masanın üzerine koyarken içimi çektim. "Ben onu Logan'dan ayırana kadar yapmayacaktı."

Mark iç çekti.

Giyinmeye başladım. Acele etmeli ve içimdeki o korkunç duygunun ne olduğunu öğrenmeliydim.

"Onu zorla götüreceksin?" Mark sordu. Başıma bir kazak geçirirken içimi çektim.

"Yapmak zorundayım." Dedim ki. "Dün akşam yemeği yedik. Ona çok takmış durumda. Onu ondan uzaklaştıran kadar benim onun Tanrıça tarafından verilmiş eşı olduğumu göremeyecek."

"Bundan kaçınabileceğinizi umuyordum." Mark mırıldandı.

Telefonu tekrar açtım, hoparlörü kapattım ve telefonu kulağıma dayadım.

"Ben de." "Ben de." dedim. "Ama o çok inatçı." "Bunu ne zaman ve nasıl yapacaksın?" Mark sordu.

Yatağı oturdum ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim.

"Mümkün olan en kısa sürede." Dedim ki. "Henüz nasıl olacağını bilmiyorum. Sadece gelip bizi sınırdan almaya hazır ol."

"Sadece aptalca bir şey yapma, Nate." Mark iç çekti.

Muhtemelen zorundayım. Benimle isteyerek gelmezdi. Benimle gelmesini sağlamanın bir yolunu bulmalıydım.

"Merak etme." Dedim ki. "Ait olduğu yerde olduğunu anladığında beni affedecektir."

"Aramanızı bekleyeceğim." Mark dedi ki.

"Teşekkür ." Ben de cevap verdim. "Kate'e benden selam

söyle." "Elbette söylerim." Mark mırıldandı.

Telefonu kapattım ve ayakkabılarımı giydim.

Midemdeki o korkunç his daha da kötüleşti. Dişlerimi sıktım ve kapıya doğru yürüdüm.

Odadan çıktığımda Ryan oradaydı. Tabii ki oradaydı. O benim bekçi köpeğimdi.

"Günaydın, Alfa Nathan." dedi kibarca.

"Günaydın Ryan." Emma'nın ofisine doğru yürümeye başlarken söyledim.

Onu görmem gerekiyordu. Nerede yaşadığını öğrenmek istiyordum ama ne olursa olsun yalnız kalamıyordum. Logan'ın köpekleri odamdan çıktığını görür görmez peşimden geldiler. Çok sinirlenmiştim ama buna uzun süre katlanmak zorundayım. Mümkün olan kısa sürede dostumla birlikte buradan gideceğim.

Daha ofisinin kapısını açmadan Emma'nın kardeşinin kokusunu alabiliyordum. Onun burada ne işi vardı?

Kapıyı açtım ve bana baktı. Önünde bir sürü kâğıtla masasında oturuyordu.

Emma burada değildi.

Neredeydi o?

"Günaydın, Alfa Nathan." Andrew dedi ki. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" "Emma nerede?" Masasına yaklaşırken sordum.

Andrew sandalyesinde arkasına yaslandı ve masasının önündeki sandalyeyi işaret etti.

Kalbim hızla
çarpıyordu.

Neredeydi o?!

"Oturun lütfen." Ben sandalyeye yaklaşmayınca Andrew "Otur lütfen" dedi. "Nerede o?" Onu tamamen görmezden gelerek sordum.

İçimdeki korkunç his daha da arttı. Noel kıpırdandı ve homurdandı.

"Emma'nın gitmesi gerekiyordu." Andrew kalbimin durmasına neden olacak şekilde konuştu.

"Güney sınırimıza yakın yaşayan sürü üyelerimizle bazı sorunlar yaşadık. Emma ve Logan ayrıldılar ve birkaç gün içinde geri dönecekler."

Bütün vücudum dondu. Tek bir kasımı bile oynatamadım. Ne
oldu?

Ne sorunu? Neredeydi lan o?!

"Ne?" diye sordum. Andrew'a gözlerimi kısarak sordum. "Ne sorunu lan bu? Nerede o?!"

Andrew derin bir nefes aldı ve tekrar sandalyeyi işaret etti. . Bana kızın nerede olduğunu söylemesini bekleyecektim. Gidip onu getirecektim. Onu çantama götürecektim.

"Sana bu bilgiyi veremem, Alfa Nathan." Andrew söyledi. "Konu hassas ve sürümüzle ilgili."

Homurdandım ve yumruklarımı sıktım.

"Nerede lan o?!" Bağırdım.

Bir şeyi yumruklamak istedim. O şerefsiz onu benden aldı mı?! "Alfa

Nathan, sakin ol lütfen." Andrew sakince konuştu. "Emma birkaç gün içinde döneceğim."

Birkaç gün mü?! Birkaç lanet gün mü?!

Hayır! O beklemeyecektim! Hemen şimdi geri gelmeliydi!

"Onu ara ve geri gelmesini söyle!" Dişlerimi sıkarak söyledim.

Andrew gözlerini hafifçe kısmıştı. Çenesinin sıkıldığını gördüm.

"Bunu yapamam, Alfa Nathan." Andrew söyledi. "Emma sürümüzün Lunası. Yükümlülükleri var. Çalışıyor."

O onların Luna'sı değildi. O benim Luna'mdı!

Ellerimi masanın üzerine koydum ve Andrew'a doğru eğildim. Gözlerimi kısıtım ve çenemi sıktım.

"Uzun süre senin Luna'n olmayacak." Andrew'un sessizce homurdanmasına neden olarak söyledim. "O benim Luna'm. Benimle birlikte sürüme geri dönecek. Onunla geçireceğin bu son birkaç günün tadını çıkarmalısın çünkü onu sürüme geri götürüp işaretledikten sonra bir daha buraya gelmeyeceğiz."

Andrew'un gözlerinde öfke ama umurumda değildi. Ona

bir şey söyleme şansı bile vermedim.

Arkamı döndüm ve hızla ofisinden çıktım.

Onu onlardan uzaklaştıracaktım. Onları bir daha asla göremeyecekti.

O benim olacaktı, sadece benim!

OceanofPDF.com

BÖLÜM 143 - Çok mutluyum

Logan POV

Tekrar içine girdim.

Kaslarım sıkıca kenetlenmişti. Ter tüm vücudumu kaplamıştı. Bitkin düşmüştüm ama çok mutluydum.

"Daha fazla, lütfen." Emma inledi.

Dudaklarını dudaklarımla yakaladım ve içine girip çıkmaya devam ettim.

Kaç kez seks yaptığımızın sayısını unuttum. Sürekli ediyordu. Buraya geldiğimizden beri bir şey yiyip yemediğimizi bile bilmiyordum. Umurumda bile değildi. Tek istediğim oydu. Tek ihtiyacım olan oydu.

Onun içinde patlamaya çok yaklaştım. Kaslarının etrafımda sıkıldığını hissettim ve onun da yakın olduğunu biliyordum.

Dudaklarımı boynundaki işaretime indirdim, onu emmenin onu uçurumun kenarına getireceğini biliyordum.

Sırtını dikleştirip yüksek sesle inlediğinde haklı olduğumu anladım.

Tekrar güveniyorum, orgazmını uzatıyorum. Vücudu titredi ve Patlamadan önce sikimi bir kez daha içine soktum.

Görüşüm karardı ve dudaklarımdan bir hırıltı kaçtı.

"Oh, Tanrıça." Emma bacaklarını belimden çözerken mırıldandı.

Ona baktım ve gülümsedim. "Bu

inanılmazdı." dedi.

Sesi uyuşturulmuş gibi geliyordu.

Kıkırdadım ve onu öptüm.

ayrıldım ve yanına uzandım. Başını göğsüme yasladı ve ben de kollarımı ona doladım.

Tek istediğim buydu. Sadece o ve ben, yalnız ve birbirimizin tadını çıkararak. Sonsuza kadar burada kalabilmeyi diledim. Nathan'ın hayatımızdan çıkıp gitmesini diledim.

Emma göğsümü öptü ve bana baktı. Çok komik görünüyordu. Saçları dağınıktı. Yanakları kızarmıştı. Gözlerinde hâlâ şehveti görebiliyordum. Ama bu haliyle çok güzeldi. Onu sadece ben böyle görebilirdim.

"Belki de bir şeyler yemeliyiz." Yanağın okşarken söyledim.

"Muhtemelen." Emma kıkırdadı. "Ama istemiyorum." Gülümsedim

ve alnından öptüm.

"İyi ki yapmak zorunda değılsin." Dedim ki. "Sana yiyecek bir şeyler hazırlayıp getirecek bir arkadaşın var."

"Kulağa harika geliyor ama ben de senin gitmeni istemiyorum." Emma bana sırtarak söyledi.

Güldüm.

"Ben de kalkmak istemiyorum bebeğim, ama yemek yemen gerekiyor." Elimi sırtında gezdirirken .

Gözlerini kapadı ve keyifle iç çekti.

Gerçekten istemiyordum. Sonsuza kadar böyle kalmak istiyordum.

Ama mecburdum.

"Ağrı geri gelmeden önce bunu yapmalıyım." Yumuşakça söyledim.

Ağrı kötüydü ama seks yardımcı oldu. Acıyı azalttı ve hatta bir süreliğine geçmesini sağladı.

"Biliyorum." Emma gözlerini açıp bana gülümserken mırıldandı. Tanrıça, çok güzeldi.

Tam onu öpecektim ki telefonum çaldı.

Sağıma döndüm ve komodinin üzerinden aldım. Önemli bir şey olduğunu biliyordum çünkü acil bir durum olmadığı sürece kimsenin bizi rahatsız etmemesini özellikle söylemiştim.

"Ne oldu?" açar açmaz Andrew'a sordum. Emma dirseğinin üzerinde doğruldu ve endişeyle bana baktı. Telefonun hoparlörünü açtım.

"Nathan Emma'yı arıyordu." Andrew söyledi. "Bana söylememi istediğin her şeyi ona söyledim. Çok kızdı."

Tabii ki öyleydi.

"Onu takip etmeleri için daha fazla savaşı bulmalıyız." Dedim ki. "Her hareketini bilmemiz gerek."

"Çoktan bitti." Andrew söyledi. "Sanırım onu gidebilir. Eğer denerse onu durdurmalıyız."

Homurdandım.

"Beni endişelendiren bir şey söyledi." Andrew dedi ki, kalbim Yarı ş.

"Ne?" Yumruklarımı sıkarak sordum.

Andrew iç çekti. Bir süre sessiz kaldı.

O herif ne dedi?!

"Emma orada mı?" Andrew sordu.

"Öyleyim." Benim yerime Emma cevap verdi. "Ne dedi?"

Andrew'un derin bir nefes aldığını duydum.

"Emma'yla son günlerimizin tadını çıkarmamızı söyledi." Andrew mırıldandı. "Onu sürüsüne geri götürdükten ve işaretledikten sonra görmemize izin vermeyeceğini söyledi."

Donup kaldım. İçimde öfke patladı.

"Sanırım bir şeyler planlıyor." Andrew devam etti. "Çok dikkatli olmamız gerekiyor."

Emma homurdandı.

"Beni cidden !" Emma oturduğu yerden öfkeyle kalktı. "Geri döndüğümüzde onun kafasını koparacağım!"

İşte benim kızım!

"Sana yardım ederdim Emma, ama ona zarar veremeyiz." Andrew iç çekti. Emma yumruklarını sıktı.

"Anna bir şey buldu mu?" diye sordu ona.

"Hayır." Andrew içini çekti. "Daisy ve Amy ona yardım edebilsin diye kitabı çevirdi ama hiçbir şey bulamadılar."

Sikeyim.

"Bir şeyler olmalı." Emma iç çekti. "Logan'ın benim Tanrıça vergisi eşim olduğunu kanıtlamanın bir yolunu bulmalıyız."

"Yapacağız, Emma." Andrew ona söyledi. "Anna elinden gelenin en iyisini yapıyor."

"Biliyorum." Emma mırıldandı. "Lütfen ona ne kadar minnettar
söyle." "Söyleyeceğim." Andrew söyledi.

Emma içini çekti ve kolunu karnının alt kısmına doladı. Acı geri
gelmişti.

"Gitmemiz gerek Andrew." Onu kendime çekerken söyledim. "Bir şey
olursa beni ara. O pisliğin paket evinden çıkmasına izin verme."

Andrew cevap vermeden telefonu kapattım.

Emma telefonu elimden aldı ve komodinin üzerine koydu.

Kucağıma tırmandı ve beni sertçe öptü.

"Yemeğin beklemesi gerekecek." diye mırıldandı çenemi ve boynumu
öpmeye başlarken.

Daha fazla katılamazdım.

Homurdandım ve zaten sertleşmiş olan sikimi amına bastırdım.

Emma boynumdaki izini emdi. Gözlerim başımın yuvarlandı.

Alt bedenini kaldırdı ve aletimin ucunu girişine bastırdım. Kendini
yavaşça aşağı indirdi.

Sıcaklığı sikimi kapladı ve ben cennetteydim.

"Hepsini içine al." Meme ucunu ağzıma alırken mırıldandım. "Bunu
yapabileceğini biliyorum."

Başını arkaya attı ve keyifle iç çekti. Ona biraz yardım ederek içine
girdim.

"Evet, lütfen." diye mırıldandı.

Onu hiçbir şeyden mahrum bırakmayacaktım, özellikle de bana bu kadar kibarca sormuşken.

Yavaşça ama sertçe itmeye başladım. Onun kaygan duvarlarını sikimin etrafında hissedebiliyordum. Kalçalarındaki ıslaklığı hissedebiliyordum.

Gerçekten cennetteydim ve hiç ayrılmak istemiyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 144 - Dürtüsel

Nathan POV

Gittiğinden beri iki gün geçti! İki lanet gün!

Artık buna katlanamıyordum. Hemen şimdi geri dönmeliydi!

Peşinden gitmeye çalıştım ama o lanet köpekler beni ambarın dışına zor çıkardılar. Beni takip etmedikleri tek yer banyoydu. Odama bitişik olmasaydı muhtemelen beni orada da takip ederlerdi.

Lanet bir tutsaktım ve yeterdi! Ben bir Alfa'ydım! Hayır. kimse bana davranamaz! Onun yüzünden buna ama artık yeter! Beni seçecek zamanı vardı ama aptalca Logan'la kalmaya karar verdi. Bunun olmasına izin vermeyecektim. Benimle sürüme geliyordu. Bugün.

"Bir şeyler yap, Nathan." dedi babam bana öfkeyle. "Yeterince zaman geçti. Buraya kendi isteğiyle gelmiyor. Onu buraya zorla getir. Seni affedecektir."

Homurdandım ve saçımı çekmeye başladım. Bu pislik gerçekten bana ne yapacağımı söylemeye mi çalışıyordu?! Ondan bıkmıştım. Onu uzun zaman önce öldürmeliydim! Anneme elini kaldırdığı anda onu öldürmeliydim. Annemi öldürdüğü anda onu öldürmeliydim.

"O burada olsaydı bunu zaten yapardım!" Dişlerimi sıkarak söyledim. "O burada değil!"

"O zaman geri gelmesini sağla." diye iç geçirdi babam. "Onun hemen geri dönmesini sağlayacak bir şey yap ya da söyle."

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Sürüme geri döndüğümde onu öldürecektim. Beni çok rahatsız ediyordu.

"Beni aramayı kes baba." Mırıldandım. "Bunu kendi başıma yapmama izin ver."

"İşe yaramazsın, Nathan." diye iç geçirdi babam. "Onu almaları için haydutları göndereceğim."

Kırmızı gördüm.

"O aptal kafanı omuzlarından söküp atacağım!" Bağırdım. "Hiç kimse ona dokunuyor! O artık benim! Eğer senin pis haydutlarından birinin ona dokunduğunu öğrenirsem, seni doğduğuna pişman ederim!"

Telefonu kapattım.

Artık onu dinlemek istemiyordum. Artık kimseyi dinlemek istemiyordum.

Dostumu özledim. Dostuma ihtiyacım vardı!

Noel benimle konuşmaya çalıştı ama ben onu geri ittim. Bunu yapıyordum.

O gittiğinden beri. Onunla konuşamadım. Onunla başa çıkamadım. Onun tavsiyesini istemedim. Kimsenin tavsiyesini istemedim.

Bunu tek başıma yapacaktım! Onu

geri almam gerekiyordu!

Hışımınla odadan çıktım ve kapıyı duvara çarptım. Onu geri getirecektim. Geri dönmek zorundaydı.

"Alfa Nathan!" diye bağırды savaşçılardan biri peşimden koşarken.

Onu tamamen görmezden geldim. Eğer beni durdurmaya çalışırsa, kafasını ısırırdım.

Ka
palı

"Alfa Nathan, nereye gidiyorsun?" diye sordu savaşçı.

Hırladım. Bir bok bilmesine gerek yoktu!

Emma'nın ofisine ulaştım ve kapıyı tekmeleyerek içeri girdim.

Andrew beni bekliyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, odanın ortasında duruyordu. Gözleri kısılmıştı ve duruşu sertti. Gergindi. Bu bana uyuyordu. Gergin olursa daha çok hata yapardı.

Aptal küçük arkadaşı da onunla birlikte odadaydı. Yüzünde endişeli bir ifadeyle Emma'nın masasının yanında duruyordu.

"Alfa Nathan, lütfen bana paket evimin etrafındaki kapıları neden çarpıp tekmelediğini açıklar mısın?" Andrew sordu.

"Ona geri gelmesini söyle!" diye bağırdım. Andrew çenesini sıktı ve derin bir nefes aldı.

"Alfa Nathan, sana zaten çalıştığını söyledim." dedi. "Yarın geri dönecek."

O kadar uzun süre beklemeyecektim! Bir dakika daha beklemeyecektim!

Onu geri getirmek için olağanüstü bir şey yapmam gerektiğini biliyordum. Ona gerçekten iyi bir sebep vermediğim sürece geri dönmeyeceğini .

Bunu yapmak istemedim. Ona bir şans verdim. Onlara bir şans verdim. Bu benim hatam değildi! Bana başka seçenek bırakmadılar! Zamanları doldu.

Onu geri götürmeliydim. Onu eve götürmeliydim. Onu işaretleyecek ve yarın onunla çiftleşecektim. Hafta sonuna kadar onun için bir Luna töreni düzenleyecektim. Logan'dan boşanır boşanmaz onunla evlenecektim.

Yumruklarımı sıktım ve çenemi gerdim. Bu düşüncesizce verilmiş bir karar değildi. Bu mantıklı bir karardı.

Bana ait olanı geri almamın zamanı gelmişti.

Onlar daha ne yapacağımı anlamadan harekete geçtim. Hızlıydım ve kimse beni durduramazdı. Artık kimse beni durduramazdı.

Eşimi eve getirme görevi.

Pençelerimi uzattım ve Andrew'un küçük eşini yakaladım. Onu Andrew'dan ve kapının yanında duran birkaç savaşçıdan uzaklaştırdım.

Şerefsiz bir hata yaptı. Ona ulaşmam için yeterince yer bıraktı. Onu kendi arkasına yerleştirmeliydi. Onu daha iyi korumalıydı. Gergin olduğunda hata yapacağını biliyordum.

Ama muhtemelen benden bunu beklemiyordu. Her zaman kibar ve sakindim. Muhtemelen hamile bir dişi kurdu tehdit etmemi beklemiyordu.

Duyduğum nefesler ve hırıltılar beni gülümsetti.

"Ne yapıyorsun lan sen?!" Andrew bir adım daha yaklaşmaya çalışırken çığlık attı.

Karnının altına bir pençe yerleştirdim ve Andrew hareket etmeyi

bıraktı. Kusacakmış gibi görünüyordu.

"Yanlış bir hareket yaparsan yavrun ve eşin ölür." Dedim, hırlamasına neden oldum.

"Seni öldüreceğim!" Andrew çığlık attı. "Bırak onu!"

"Beni öldürmeyeceksin." Sakince söyledim. "Beni öldüremezsin, tabii tüm aileni bir günde kaybetmek istemiyorsan."

Beni öldürmek Emma'yı öldürür. O bunu biliyordu. Herkes biliyordu. Biz sadece arkadaş değildik. Emma ve ben eski bir efsaneyle birbirimize bağlıydık. Bağımız diğerlerinden daha güçlüydü. Eğer ben ölürsem, o da ölürdü.

Andrew yumruklarını sıktı.

Kollarımdaki kadın titriyordu.

"Arkadaşımı ara ve onu buraya getir." Dedim ki. "Eminim baldızını ve yeğenini öldürmemi istemezdi."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 145 - Kaç ve saklan

Emma POV

Ağrı neredeyse tamamen geçmişti. Hâlâ acıyordu ama dünkü kadar kötü değildi. Hâlâ Logan'ın dokunuşuna ihtiyacım vardı ama her zaman değil. Bir süreliğine onsuz da yaşayabilirdim ve teni tenime değmese bile acı artık dayanılmaz değildi.

Logan bir parmağını sırtımda hafifçe aşağı yukarı gezdiriyordu. Artık sıcaklığa yardımcı olması için onun dokunuşuna ihtiyaç duymuyor olmam, bunu istemediğim anlamına gelmiyordu. Tanrıça, bunu istiyordum. Her saniyesinden zevk alıyordum.

Ellerimi başımın altına koymuş, karnımın üzerine uzanmıştım. Logan yatıyordu. Bana dokunmaya, beni öpmeye ve saçlarımla oynamaya devam etti.

Yüzümde küçük bir gülümseme vardı. Çok mutluydum. Her şeyi unutmuştum. evde beni bekleyen tek şey. Sadece Logan'ı gördüm. Sadece Logan'ı hissettim. Sadece onun sesini duyabiliyor ve kokusunu alabiliyordum. Kendimi tamamen ona adanmıştım.

Cennet gibiydi ve hiç ayrılmak istemedim.

Geri dönüp Alfa Nathan'ı görmek istemedim. Geri dönüp o durumla uğraşmak istemiyordum. Öleceğim güne kadar burada Logan'la kalabilirsem çok mutlu olurum.

"Neye bayılıyorum biliyor musun?" Logan omzuma bir öpücük daha kondururken mırıldandı.

"Ne?" Parmaklarıyla yarattığı kıvılcımların tadını çıkararak mırıldandım.

"Vücudundaki her bir çili biliyorum." Logan sessizce söyledi. "Her bir yara izini biliyorum. Tenindeki her bir izi biliyorum."

Logan'ın eli sırtımda gezindi. Bu beni ürpertti ve hoşnut bir şekilde iç geçirmeme neden oldu.

"Bir harita gibi." Logan devam etti. "Sadece benim görebildiğim bir harita gibi. Nasıl okunacağını sadece benim bildiğim bir harita gibi."

Gözlerimi açtım ve ona baktım. Yüzünde küçük bir gülümsemeyle sırtıma bakıyordu.

"Seni seviyorum." Ona söyledim.

Bana baktı ve gülümsedi.

Gülümsemesi inanılmazdı. Mükemmeldi. Her şeyi daha iyi yapıyordu. Her sorunu ortadan kaldırırdı. O gülümsediğinde hiçbir şey beni incitmez ya da endişelendirmezdi. Dünyadaki en iyi tedaviydi.

"Beni sevmek zorundasın." Logan sırtarak söyledi. "Az önce seni yüzlerce kez boşalttım."

Kıçıma şaplak attı, ben de güldüm.

"Gülüştüğüne bayılıyorum." diye mırıldandı eğilip burnunu çenemde aşağı yukarı gezdirirken.

Tenim yanıyordu. Daha fazlasını istiyordum. Çok daha fazlasını istedim. Gerçekten doyumsuzdum. Elimi kaslı sırtında gezdirdim. Titrediğini hissettim.

Göğsümü avuçladı ve boynumdaki izi emmeye başladı. Kendimi ona daha da yaklaştırdım.

Tam ağzını meme ucuma indirecekken telefonu çaldı.

Hayır.

"Siktir." Logan mırıldandı.

Arkasını döndü ve komodinden telefonunu aldı. "Sorun ne

Andrew?" diye sordu telefonu açarken. Hemen hoparlöre aldı.

"Merhaba, Alfa Logan." Alfa Nathan'ın sesini duydum. "Eşimle konuşabilir miyim lütfen?"

Aniden doğruldum. Andrew'un telefonu neden ondaydı?

Logan gözlerinde endişe ve öfke karışımı bir ifadeyle bana baktı.

"Andrew nerede?" Logan doğrulup koltuğa yaslanırken sordu Başlık.

Alfa Nathan iç çekti.

"Eşim Alfa Logan'la konuşabilir miyim lütfen?" diye tekrarladı.

Kalbim küt küt atmaya başladı.

Neden ona cevap vermedi? Andrew iyi miydi? Alfa Nathan kardeşime bir şey mi yaptı?!

Logan'dan telefonu aldım.

"Ben buradayım." Paniklediğimi ona belli etmemeye çalışarak "Buradayım" dedim. "Kardeşim nerede?"

"Oh, Emma." Alfa Nathan dedi ve derin bir nefes aldığını duydum. "Sesini duymak çok güzel."

"Andrew nerede?" Onu tamamen görmezden gelerek sordum. "O iyi mi?"

"Oh, o iyi, aşkım." Alpha Nathan şöyle dedi. "Şu anda bizim Şu anda konuşuyoruz."

Logan'a baktım. Vücudundaki her kas sıkıca kenetlenmişti. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle telefona bakıyordu.

Orada ne haltlar dönüyordu?

"Bugün geri gelmeni istiyorum, Emma." Alfa Nathan devam etti ve benim tekrar telefona bakmamı sağladı.

Andrew ona yarına kadar dönmeyeceğimi söylemedi mi?

"Bugün geri gelemem." Dedim ki. "Burada hala yapmam gereken işler var. Yarın döneceğim."

Alfa Nathan iç çekti.

"Bu ne benim ne de baldızın Emma için işe yarar." Alfa Nathan'ın söyledikleri beni dondurdu.

Daisy mi? Ne demek istedi? O iyi mi? Yavru iyi mi? Logan telefonu

elimden almak istedi ama ona izin vermedim. "Daisy iyi mi?" Sakin

kalmaya çalışarak sordum. "Yavru iyi mi? Nerede o? Bırakın kardeşimle konuşayım!"

Alfa Nathan kıkırdadı.

Midem bulandı.

"O şimdilik iyi, Emma." Alfa Nathan söyledi. "Onun iyiliği sana bağlı."

Kalbim durdu. Logan hırladı.

"Görüyorsun, bir pençemi boynunda, diğerini de karnında tutuyorum." diye devam etti. "Eğer hemen geri dönmezsen, kardeşin eşini ve çocuğunu kaybedecek."

Görüşüm karardı. Vücudumun her yerinde acı patlak verdi.

Ciddi miydi? Gerçekten Daisy'yi öldürmekle mi tehdit ediyordu?

"Seni deli orospu çocuğu!" Logan bağırarak telefonu elimden . "Bırak onu, yoksa içini dışına çıkarırım!"

Alfa Nathan kıkırdadı.

Kıkırdadı mı?!

İçimde bir şeylerin kıkırdadığını hissettim. Daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi. Sıcaktı ve içimi yakmaya başladı.

Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke beni yaktı. Derimin ısındığını hissettim.
İçimde bir şeylerin uğuldadığını hissettim.

Ailemi tehdit mi ediyordu? Kardeşimin çocuğunu öldürmekle mi tehdit ediyordu? Daisy'yi öldürmekle mi tehdit ediyordu?

Öfke ve korku beni ele geçirdi. Bunu yapmasına izin vermeyecektim. Onları kardeşimden almasına izin vermeyecektim.

Onu durdurmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacaktım.

Yumruklarımı sıktım ve tenimde kıvılcımlar hissettim. Tüm vücudum uğuldamaya başladı.

Logan bana baktı. Gözleri büyüdü.

"Kaç, Alfa Nathan." Soğuk bir şekilde söyledim.

"Kaç ve saklan." Homurdandım ve yataktan atladım.

Kimse aileme zarar veremez! Hiç kimse!

BÖLÜM 146 - Kilit Açıldı

Logan POV

Parlıyordu!

Saçları elektriklenmiş gibi havaya kalkmaya başladı. Teninden kıvılcımlar uçuşuyordu. Odadaki sıcaklık hızla yükselmeye başladı.

Büyülü görünüyordu! Büyülüydü! Kilidi

açtı!

Onun tarafından o kadar büyülenmişim ki yataktan atlayıp pencereden uçuşunu bile fark etmedim.

Pencere kırıldı ve camlar odanın içinde uçuştı.

Havada yer değiştirdi ve yemin edebilirim ki kurdu artık beyaz değildi! Gümüş rengiydi!

"Git! Leon çılgık attı

İrkildim, ayağa fırladım ve pencereden dışarı uçtum. Yere düşmeden önce yer değiştirdim.

Patilerim bir gümbürtüyle yere çarptı ve arkadaşımın peşinden koşmaya başladım.

Çok hızlıydı! Kurdu normalden biraz daha mı büyüktü? "Sadece git,

Logan! Leon bana bağırdı. 'Daha hızlı koş! Zamanımız yok. Şimdi bunun için!'

Onu dinledim ve daha hızlı koşmak için kendimi zorladım.

O kadar hızlıydı ki! Ona ayak uydurmakta zorlanıyordum.

Lanet olsun! Bunu tek yapmasına izin veremezdim! Beni beklemesi gerekiyordu! Eğer ona zarar verirse...

Eğer onu alırsa...

Hayır!

Hırladım ve bacaklarımı daha hızlı hareket etmeye zorladım. Pençelerim yere öyle bir kuvvetle vuruyordu ki etrafımdaki zeminin sallandığına yemin edebilirdim. Etrafımdaki ağaçlar bulanıktı. Etrafımdaki her şey bulanıktı.

Gözlerimi parlayan kurttan ayırmadım. Tamamen ona odaklandım.

Emma! Onu zihnime bağladım. !

Hayır! O hırladı. Onlara zarar vermesine izin vermeyeceğim! Aileme zarar vermesine izin vermeyeceğim!

Bacaklarım daha hızlı hareket etmiyordu. Elimden geleni yapıyordum ama o hâlâ benden hızlıydı.

Ailemize zarar vermesine izin vermeyeceğiz! Onu zihnime geri bağladım. Bu konuda yalnız değilsin ama biraz yavaşlamalısın. Sana yetişemiyorum.

Bana doğru baktı ve gözlerinin biraz açıldığını görebiliyordum.

Ama nasıl? Mırıldandı. Sen benden daha hızlısın.

Artık değil, bebeğim. Dedim ya. Artık sihrin var.

Biraz yavaşladı ve benim ona yetişmeme izin verdi.

Hissedebiliyor musun? Yan yana koşmaya devam ederken ona sordum.

Bilmiyorum. Mırıldandı. Fark etmedim bile. Sadece çok kızgınım.

Muhtemelen kilidi açan şey . Onun büyüğü onun tarafından dışarı itildi
Öfke

Beni biraz geride bırakarak daha hızlı koşmaya başladı.

Onunla tek başına yüzleşmesine izin veremezdim. İçinde biraz sihir buldu ama nasıl bile bilmiyordu. Tamamen yeniydi ve kızgındı. Bu iyi bir kombinasyon değildi. Yaralanabilirdi.

Daha hızlı koşmak için kendimi zorladım. Bacaklarım titriyordu ve patilerim acımaya başladı. Daha önce hiç bu kadar hızlı koşmamıştım. Hızımı koruyup bile bilmiyordum. Ama devam etmek zorundaydım. Onunla tek başına yüzleşmesine izin veremezdim.

Ormanın içinde uçuyorduk. Bu şekilde devam edersek yarım saat içinde ambarda olurduk.

Birdenbire vücudumda bir enerji dalgası hissettim. Bacaklarımdaki ve patilerimdeki ağrı kayboldu. Kaslarım enerjik hissetti. Daha hızlı koşmaya başladım. Kolaylıkla koşmaya başladım. Sanki biri beni biraz dürtmüş hissettim.

Bu da ne...?

Emma'nın yaptığı bir şey olmalı! Sen ne

yaptın? Emma'yı zihnime bağladım. Ne

yaptın? Bana bakarak sordu.

Bunun farkında bile değildi.

Yorgun hissediyordum ve aniden bir enerji patlaması yaşadım. Devrilmiş bir ağacın üzerinden atlarken söyled.

Gerçekten mi? Şaşırarak sordu. Yorulduğunu hissettim ve sana biraz enerjimden vermek istedim. İşe yarayacağını düşünmemiştim.

Biliyordum! Bu oydu! O kadar güçlüydü ki!

Ama o bunun farkında bile değildi. Ne yaptığını bilmiyordu. Bu çok tehlikeli olabilirdi. Yaralanabilirdi. Ona zarar verebilirdi. Büyüsünü ona karşı kullanabilirdi.

Her zaman benimle kalmanı istiyorum, Emma. Ona söyledim. Şimdi incinmene izin veremem.

Yüksek sesle hırladı. Patilerinden kıvılcımlar uçuşuyor, o koşarken her yere saçılıyordu.

Artık sihrim var. Soğukkanlılıkla söyledi. Bana zarar veremez.

Korktuğum şey . Çok kızgındı. Mantıklı düşünemeyecek kadar kızgındı.

Nasıl kullanacağını bilmiyorsun, Emma. Bir ağaçtan kaçmak için soluma zıplayarak söyledim. Dikkatli olmalısın.

Daha dikkatli olması gereken kişi Alfa Nathan'dı! Emma homurdandı.

Kahretsin.

Andrew! Beta'mı zihnime bağladım.

Zaten zihin bağlantısıyla konuşabilecek kadar yakındık.

Logan. Dedi, sesi endişe ve acıyla doluydu. Onu almasına izin veremeyiz...

Beni dinleyin! kestim. Emma'nın sihri var! İnanılmaz bir şey! Ne oldu bilmiyorum! Sinirlendi ve bir şey oldu.

Ne dedin? Andrew mırıldandı.

Yola çıkıyoruz. Ben söyledim. Ormanın içinde uçuyor. Ona yetişemedim ve sonra sihrini kullandı ve bana enerjisinin bir kısmını verdi!

Sana... Konuştu ama yine sözünü kestim.

Açıklayacak zaman yok. Dedim ki. Ona göz kulak olabilmemiz için size haber vermek istedim. Nasıl bilmiyor. Yaralanabilir.

Siktir. Andrew mırıldandı.

Daisy iyi mi? Endişeyle sordum.

Korkmuş. Andrew söyledi. Dehşete düştüm. Hareket etmeye korkuyorum. Onu öldüremem. Hepimiz burada çaresizce duruyoruz. O deli, Logan. Eğer onlara zarar verirse.

Andrew konuşmayı kesti.

Yapmayacak. Bacaklarımı daha hızlı hareket etmeye zorlarken söyledim. Ona izin vermeyeceğiz, Andrew. Eşine ya da çocuğuna zarar vermeyecek. Söz veriyorum.

Andrew cevap vermedi.

Yakın olduğumuzu fark ettim. Belki on dakikalık mesafedeydik.

Geliyoruz, Andrew. Onu zihnime bağladım.

Öfkenin bedenime akmasına ve her parçamı beslemesine izin verdim.

Fırsatını bulduğum ilk anda o orospu çocuğunu öldürecektim!

OceanofPDF.com

BÖLÜM 147 - Kör edici öfke

Emma POV

Onu öldürmek istedim.

Onu gerçekten ama gerçekten öldürmek istedim.

Şiddet yanlısı bir insan ve hiçbir zaman birini incitme ya da öldürme ihtiyacı hissetmedim. Ama onu gerçekten öldürmek istedim.

Deli miydi o?! Doğmamış bir yavruyu ve annesini gerçekten tehdit mi ediyordu?! Bunun onu seçmemi sağlayacağını nasıl düşündü? Daisy'ye zarar vererek beni kazanabileceğini mi sanıyordu?!

Önemli değildi.

Bunu yapmasına izin vermeyecektim.

Büyünün kanımda dolaştığını hissettim. Bedenimi ısıttığını hissettim. Öfkemi körüklediğini hissettim.

Kazanamayacaktı.

Ona zarar vermesine izin vermeyecektim. Beni almasına izin vermeyecektim.

Onunla dövüşecektim. Onu öldürecektim. Gerekirse onunla birlikte ölecektim. Doğmamış masum bir yavrunun benim yüzümden acı çekmesine izin vermeyecektim. Kardeşimin benim yüzümden acı çekmesine izin vermeyecektim.

Aileme zarar vermeye çalışan herkesle işim bitmişti. Beni taptığım insanlardan uzaklaştırmaya çalışan herkesle işim bitmişti.

Yetti artık!

Bedenimi daha hızlı hareket etmeye zorladım. Bedenimi beslemek için içimdeki büyüğü kullandım. Kendimi olabildiğince zorladım. Oraya hızlı gitmem gerekiyordu. Oraya mümkün olduğunca çabuk varmalıydım.

Geliyorum, Daisy! Onunla zihin bağı kurdum. Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim! Yavruna zarar vermesine izin vermeyeceğim! Söz veriyorum!

Dikkatli olmalısın, Emma. Dedi ve sesindeki korkuyu duyabiliyordum.

Daha dikkatli olması gereken kişi o! Zihin bağlantısından homurdandım.

Ambarı şimdiden görebiliyordum.

Buradayım, Daisy. Devam ettim. Ben buradayım!

Ambarın etrafını saran savaşçılarımızı görebiliyordum. Beni fark ettiklerinde gözlerinin açıldığını görebiliyordum. Jake'in bana doğru koştuğunu görebiliyordum.

Anna ve Amy'yi görebiliyordum. Yüzlerindeki şoku görebiliyordum.

Bunların değildi. Daisy'ye ulaşmam .

Ambar kapısından içeri daldım ve depo odasına koştum. Üstümü değiştirip bir şeyler giymem gerekiyordu. Logan hemen arkamdaydı. Çoktan üstünü değiştirmişti. Dolaplardan birini karıştırdı ve kendisi için bir çift eşofman, benim için de büyük bir gömlek aldı.

Geriye doğru kaydım, ondan aldım ve başımın üzerine çektim.

"Emma, dikkatli olmalısın." Logan ben depodan çıkıp merdivenlerden yukarı koşarken "Emma dikkatli olmalısın" dedi.

Onu görmezden geldim. Bunun için zamanım yoktu. Ofisime gerekiyordu.

Alfa Nathan'ın kokusunu alabiliyordum ama bu beni sadece öfkeliendiriyordu. gibi onu istememe neden olmuyordu. Öfkemi daha da arttırdı. Onu öldürme ihtiyacımı daha da kötüleştirdi.

Homurdandım ve ofisime koştum.

Odanın en ucunda duruyordu. Daisy onun önündeydi. Boynunun altında gerçekten bir pençe tutuyordu. Karnının altında gerçekten bir pençe tutuyordu.

Bir parçam bunun doğru olmamasını

umuyordu. Daisy çok korkmuş görünüyordu.

Kalbim kırıldı.

"Emma!" Alfa Nathan mutlulukla söyledi.

"Buradasın!" Hırladım.

"Parlıyorsun!" diye haykırdı. "Bu senin sihrin mi?"

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve kaşlarını çattı.

"O tişörtü sevmedim, Emma." dedi. "Diğer erkeklerin bacaklarını görmesinden hoşlanmıyorum. Git üstüne uygun bir şeyler giy de ."

Ciddi miydi?! Öfkem patladı.

"Bırak gitsin lan!" Ona yaklaşırken bağırdım.

Alfa Nathan şaşırmış görünüyordu. Neden şaşırdı ki?!

"Bu kadar sinirlenmene gerek yok Emma," dedi başını onaylamaz bir şekilde sallayarak. "Benimle gelersen ona zarar vermeyeceğim."

Kanımın kaynadığını hissettim. Vücudum . Parmak uçlarımda elektrik hissettim.

"Bırak onu." Yavaşça söyledim. "Kendimi tekrar etmeyeceğim."

Etrafımda neler olup bittiğini bilmiyordum. Logan'ın arkamda olduğunu biliyordum. Andrew'un sağımda durduğunu biliyordum.

Gördüğüm tek kişi oydu. Hissettiğim tek şey öfkeydi.

Tanrıça tarafından verilen eşim bunu yapmazdı. Tanrıça tarafından verilen eşim beni incitmek istemez. Tanrıça tarafından verilen eşim asla aileme zarar vermez. Tanrıça tarafından verilen eşim doğmamış bir çocuğu asla tehdit etmez.

Alfa Nathan benim lanetli eşimdi.

Bunu biliyordum.

Kalbim bunu biliyordu.

İhtiyacım olan kanıt buydu.

Pençelerine baktım ve yok olmalarını diledim. Derisinin içine geri çekildiklerini hayal edebiliyordum. Yok olduklarını hayal edebiliyordum.

Nefes nefese kaldı ve ellerine baktı.

Yumruklarını sıktı ve açtı, ellerini çevirdi ve yüzünde şok olmuş bir ifadeyle onlara .

Birisi Daisy'yi ondan uzaklaştırdı. Biri

beni geri çekmeye çalıştı.

Onlara izin vermedim.

Büyüm genişledi. Artık sadece bedenimin içinde değildi. Tenimde hissedebiliyordum. Etrafımda hissedebiliyordum.

Arkamda birinin bana yaklaşmaya çalıştığını hissedebiliyordum ama yaklaşamadılar. istemedim. Onunla kendi başıma çıkmalıyım.

Bir şeyler bağırdıklarını duyabiliyordum ama ne olduğunu duymadım. Onları duymama gerek yoktu. Bunu tek başıma yapacaktım.

Ona bir adım daha yaklaştım. Gözlerini kocaman açarak bana

baktı. "Ne yaptın sen?!" diye bağırdı. "Ne yaptın Emma?!"

Büyünün içimde titreştiğini hissedebiliyordum.

Daisy'ye zarar vermeye çalıştı. Kardeşimin oğluna zarar vermeye çalıştı. Kardeşime zarar vermeye çalıştı.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum." Soğuk bir şekilde söyledim. "Sen benim Tanrıça tarafından verilmiş eşim değilsin. Tanrıça tarafından verilen eşim asla aileme zarar vermeye çalışmaz. Tanrıça tarafından verilmiş eşim bana bunu asla yapmaz. Sen bir lanetsin, Nathan. Sen bir lanetsin ve sana bağlı olmaktan bıktım."

Gözlerinde öfke parladı. Hırladı ve yumruklarını sıktı.

"Eğer isteyerek gitmezsen, seni zorla götüreceğim." dedi beni tutup kendine çekerken.

Beni almasına izin verdim. Bunu ben istedim. Onunla savaşmak istedim.

Onu pencereye doğru ittim. Vücutlarımız pencereye çarptı. Pencere kırıldı ve yere düşüyorduk.

BÖLÜM 148 - Beyaz ışık

Logan POV

Çığlık atmaktan boğazım acıdı. Vücudum onun etrafındaki bu kalkanı kırmaya çalışmaktan acıyordu.

Çok korkmuştum.

"EMMA!" Andrew vücudunu kızın etrafındaki parlayan duvara çarparak tekrar çığlık .

"Aşağı indir!" Ona bağırdım.

Korkudan neredeyse kusacaktım.

Kendini ondan korumadı. Kendini bizden korudu. Onunla adam arasında sihirli bir duvar yoktu. Ona ulaşabilirdi. Biz ulaşamazdık.

Kalbimi hissedemiyordum. Vücudumu hissedemiyordum. Hissettiğim tek şey korkuydu.

"Eğer isteyerek gitmezsen, seni zorla götüreceğim." dedi onu tutup kendine çekerken.

HAYIR!

"EMMA!" Kalkanı tekrar kırmaya çalışarak çığlık attım.

Vücudunu onunkine çarpmasını izledim. Onu pencereye doğru itmesini izledim. Pencerenin kırılmasını ve de yere düşmesini izledim.

Kalbim . Lanet olası çalışmıyordu! "Hayır!" Andrew

pencereye doğru koşarken çığlık attı.

Kalkan da onunla birlikte yok oldu.

Bedenimi hareket etmeye zorladım. Pencereye koştum ve aşağıya baktım.

Yerdeydiler. Piç herif kızın üstündeydi ve ellerini sıkıştırmaya çalışıyordu.

Kırmızı gördüm. Onu öldürecektim!

Pencereden atladım ve onlara yakın bir yere indim.

Bir patlama beni geriye fırlattı. Vücudum duvara çarptı. Lanet olsun!

Emma'ya baktım.

Artık yerde değildi. ve yüzünü pisliğe dönmüştü. Vücudu parlıyordu. Derisinden elektrik kıvılcımları uçuşmaya devam ediyordu.

"Herkesi buradan çıkarın!" Emma çığlık attı.

Emma'nın etrafındaki kalkan geri gelmişti. Ona ulaşamadım. Ona yardım edemedim.

Yine de kendini ondan korumadı. Neden? Kendini bizden koruyabiliyorsa, neden ondan korumadı?

Kendini ondan koru, Emma! Zihin bağlantısından çığlık attım. Aramızdaki kalkanı indir ve sana yardım etmeme izin ver! Önüne kaldır!

Hayır. Beni zihnine geri bağladı. Bir şey bana bunu yapmam gerektiğini söylüyor. Onunla savaşmalıyım Logan. Eğer onu sürüden atarsak, bir orduyla ya da haydutlarla geri gelecektir.

Kalbim acı verici bir şekilde hızlı atmaya başladı.

Bunu yapmam gerek. Emma devam etti. Bu benim . Bu benim savaşım.
Bunu tek başıma yapmalıyım.

Midem bulandı. Eğer

ona zarar verirse...

Biri bana doğru koştu. Anna'ydı.

"Onu nasıl kontrol edeceğini bilmiyor!" diye bağırdı. "Birine zarar verebilir!"

Etrafıma bakındım ve savaşçılarımızın ve sürü üyelerimizin etrafımızda toplandığını gördüm.

Andrew aşağı atladı ve kalabalığa doğru koşmaya başladı, el sallayarak ve çığlık atarak çekilmelerini istedi.

GİDİN! Zihin bağlantısı aracılığıyla herkese bir emir haykırdım.
ŞİMDİ!

Gözlerimi Emma'dan ayırmadım.

Anna kalabalığa doğru geri koştu. Göz ucuyla herkesin geri çekildiğini görebiliyordum.

"Seni incitmek zorunda bırakma beni, Nathan!" Emma bağırdı. "Bunu ailemi ve sürümü korumak için yapacağım!"

Şerefsiz sırttı.

"Sihrini nasıl kullanacağını bile bilmiyorsun Emma." dedi. "Birkaç zayıf elektrik şokuna dayanabilirim."

Yumruklarımı sıktım. O yumruklamak istiyordum!

Andrew bana doğru koştu.

"Kalkanı indir, Emma!" Andrew çığlık attı. "Sana yardım etmemize izin ver!"

"Bunu yapmayacak." Ona söyledim. "Bunun onun savaşı olduğunu ."

Andrew şok olmuş bir halde bana baktı. Yumruklarını onunla aramızdaki parlayan duvara vurdu.

"İndir onu, Emma!" diye tekrar bağırdı.

Emma onu tamamen görmezden geldi.

Tüm odağım . Yaptığı her hareketi izledim. Ona zarar verecek ya da onu alıp götürecekti diye çok korkuyordum.

Şerefsiz sıırttı ve ona doğru koştu.

Kalbim durdu.

Nathan onu yakaladı ve yere fırlattı. Kırmızı

gördüm!

Emma onun kollarını tuttu ve sıktı. Etraflarında kıvılcımlar uçuşmaya başladı.

Nathan çığlık attı, onu bıraktı ve yanına düştü.

Emma tekrar ayağa fırladı ve ona baktı. Ayağını yakalamak için elini kaldırdı ama Emma daha hızlıydı. Tekrar ondan uzaklaştı.

Elini kaldırıp avucunu açmasını izledim. Derisinden kıvılcımlar uçuştı ama Nathan'a ulaşmadılar.

Bundan korkuyordum! Hâlâ nasıl kontrol edeceğini bilmiyordu! Öfkesi mantıklı düşünmesine izin vermiyordu. Öfkesi büyüsünü kontrol etmesine izin vermiyordu.

Yumruklarını sıktı ve tekrar denedi.

Tekrar denemesi için geçen birkaç saniye, Nathan'ın ayağa kalkıp ona yaklaşması için yeterliydi.

Adam ona yumruk atmaya çalıştı ama kadın eğildi ve vücudunu adamınkine çarptı. Bu sefer yere düşmedi. Onu yakaladı, kaldırdı ve omzunun üzerinden fırlattı. Kollarını onun etrafında sıkarak hareket etmesini engellemeye çalıştı.

Onu alıp götürecekti!

"Emma!" Andrew ve ben aynı anda çığlık attık.

Kalkanı indirmesi gerekiyordu!

Dirseğini adamın kaburgalarına çarparak eğilmesine ve onu düşürmesine neden olmasını izledim. Kadın yere düştü, arkasını döndü ve adamın bacaklarının arkasına tekme attı. Adam dizlerinin üzerine düştü ve onu tekrar yakalamaya çalıştı.

"Seni küçük orospu!" Nathan ona bağırdı.

Büyüsüne odaklandığını görebiliyordum. Onu kontrol etmeye ve kullanmaya çalıştığını görebiliyordum.

Nathan onun boynunu yakaladı ve yere yapıştırdı. Emma onun elini yakaladı ve sihrinin uçuşunu gördüm.

Nathan irkildi ama gitmesine izin vermedi.

"Sana küçük, zayıf bir darbeye başa çıkabileceğimi söylemiştim." diye mırıldandı, nefes nefese kalmıştı.

Emma'nın gözlerinde öfke parladı ve ayağını kaldırarak ona tekme atmaya çalıştı. Adam darbeyi savuşturdu, bacağına yakaladı ve yere sabitledi. Elinin Emma'nın boynuna dolandığını gördüm.

Kalbim göğsümden fırlayacaktı.

Andrew'un çığlıklarını duydum ama ne dediğini duymadım. Hareket edemiyordum.

"varken o zavallı küçük kaltağı öldürmeliydim." Nathan mırıldandı.
"Buradaki herkesi öldürmeli ve seni de yanımda götürmeliydim.

Ben!"

Emma hırladı. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey parladı. Vücudu parlamaya başladı. Nathan'ın boynundaki tutuşu gevşedi. Çılgılık attı.

Vücudundan beyaz bir ışık fişkırdı, beni kör etti ve geriye savurdu.

Sırtım yere çarptı. Hiçbir şey göremiyordum. Hiçbir şey duyamadım.

Birkaç saniye boyunca etrafımda biten her şeyin tamamen farkında değildim.

İşitme duyum geri geldi. Kulaklarım çınlamaya başladı.

Gözlerimi açmadan önce sıkıca kapattım. Etrafımdaki her şey bulanıktı.

Emma neredeydi? Emma'ya ne oldu?

Kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Etrafıma bakındım. Büyüsünün gücü bizi ondan çok uzağa fırlatmıştı. Kalkanının diğer tarafındaki her şey yanıp kül olmuştu. Kalkanı artık yoktu.

Onu sahada yatarken gördüm. Şerefsiz onun üstündeydi.

Kız hareket etmiyordu. Adam da hareket etmiyordu.

Neden hareket etmiyordu?!

Bacaklarımı hareket etmeye zorladım. Ona ulaşmam gerekiyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 149 - Tarla

Emma POV

Nefes nefese kaldım ve gözlerimi açtım.

Yere uzanmıştım, etrafım yumuşak çimenlerle çevriliydi. Tenimi gıdıklıyor ve okşuyordu. Yakındaki derenin sesini duyabiliyordum. Etrafımdaki çiçeklerin kokusunu alabiliyordum. Sıcak güneşi tenimde hissedebiliyordum.

Nerede kalmıştım?

Ambarın yakınında dere yoktu. Arkasındaki tarlada hiç çiçek yoktu. Bugün güneş yoktu.

Kaşlarımı çatarak . Nefesim kesildi.

Bu alanı biliyordum.

Buraya daha önce de gelmiştim.

Samuel beni kaçırdığında ve Logan'ı rüyamda gördüğümde buradaydım.

Aynı tarlaydı. Bundan . Bunu asla unutmayacaktım.

Buraya ilk geldiğimde giydiğim sarı sundress elbiseyi giyiyordum. Her şey tamamen aynıydı.

Sağımda bir inilti duydum ve irkildim.

Nathan'dı. İlk seferinde yanımda değildi. O neden buradaydı? Logan neredeydi? Logan'ı görmek istiyordum.

Ayağa fırladım ve ondan uzaklaştım. Sihrimi bulmaya çalıştım ama hissedemiyordum.

Nathan gözleri bana gelene kadar etrafına bakındı. Gözleri irileşti.

"Neredeyiz biz?" diye mırıldandı, gözlerini benden ayırmadan.

Bir şeyler farklıydı. Vücudum onun bakışlarına tepki vermiyordu. Vücudum onun sesine tepki vermedi. Kokusunu alabiliyordum ama kokusu karnımda karıncalanmalar. Bir şeyler çok farklıydı.

"Neredeyiz Emma?" sorusunu tekrarladı ve kalktı. Ondan bir adım uzaklaştım.

Kaşlarını çattı ve beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Derin bir nefes aldığını gördüm. Gözleri genişledi. O da farkı fark etmiş miydi?

"Sana zarar vermeyeceğim." diye mırıldandı sessizce, sesi suçluluk ve acıyla .

Arkamda ayak sesleri duydum ve aniden döndüm. Logan mıydı o? Oh, Tanrıça, lütfen Logan olsun.

"Ben Logan , ama yakında onu göreceksiniz." dedi bir kadın usulca.

Çok güzeldi. Saçları neredeyse beyazdı. Yumuşak dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Gözleri mavi ve parlıyordu. Yumuşak yüz hatları vardı. Teni yumuşak görünüyordu ve ona dokunmak istedim.

"Teşekkür , Emma." dedi. "Bence sen de çok güzelsin." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Aklımı mı okuyordu?

Kıkırdadı ve başını salladı.

"Evet, Emma." dedi. "Aklını okuyorum."

Donup kaldım. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

O...? Arkama baktı ve gülümsedi.

"Evet, Nathan, ben Ay Tanrıçasıyım." dedi ve gözlerimin açılmasına neden oldu.

Ne? Bu nasıl mümkün olabilir? Şu anda gerçekten Ay Tanrıçası'yla mı konuşuyorduk? Bu bir rüyaydı. Bir rüya olmalıydı.

Bekle...

Ya bu bir rüya değilse? Ya öldüysek? Öldük mü? İkimizi de büyümler mi öldürdüm?

Oh, Tanrıça! Logan!

"Sen ölmedin, Emma." dedi bana dönerek. "Daha önce buradaydın, hatırlamıyor musun?"

Kaşlarımı çatmıştım. Bu gerçek miydi? Rüya değil miydi?

"Gerçektir, Emma." dedi Ay Tanrıçası. "Sen ve Logan buradaydınız. Rüyalarınızda burada karşılaştınız."

Bu ürkütücü olmaya başlamıştı. Konuşmam gerekiyordu. Düşüncelerime cevap vermesine izin veremezdim.

"Burada ne işimiz var?" Ben sordum.

Ay Tanrıçası Nathan'a baktı ve derin bir nefes aldı. "Yaklaş." dedi ona.

İrkildim ve bir adım geri attım. Neden onu daha yakına çağırıyordu? Onun ne yapmak istediğini bilmiyor muydu?

"Sana zarar vermeyecek, Emma." dedi Ay Tanrıçası yumuşak bir sesle.

Nathan'a baktım. Yüzünün her bir duygu karmaşası vardı. Şok, korku, üzüntü ve pişmanlığı fark ettim.

Nathan geldi. Gözlerini Ay Tanrıçası'ndan ayırmıyordu.

"Üzgünüm, Nathan." dedi usulca. "Sen bunu hak etmedin. Bu laneti hak etmedin."

Kalbim hızla çarpıyordu.

Haklıydım! Logan benim Tanrıça vergisi eşimdi!

"Lanet mi?" Nathan mırıldandı. "Ben gerçekten onun lanetli eşi miydim?" Ay Tanrıçası başını salladı.

"İkinizin arasındaki bağ yok oldu." dedi. "Bunu hissetmiyor musun?"

Nathan bana baktı ve başını salladı.

"Gerçek eşin seni süründe bekliyor." dedi Ay Tanrıçası ve Nathan'ın ona dönüp bakmasını sağladı.

"Hâlâ bana eşimi mi veriyorsun?" Nathan mırıldandı. "Yaptığım onca şeyden sonra mı?"

"Sen benim çocuğumsun, Nathan." dedi Ay Tanrıçası yumuşak bir sesle. "Sen kadim bir lanetin kurbanlarından biriydin. Kızgınım ama seni affediyorum. Sen İkinci bir şansı hak ediyorsun ama bunu sana verebilecek kişi ben

değilim." Ay Tanrıçası bana baktı.

Nathan içini çekti ve yere baktı.

"İkinci bir şansım olacağını sanmıyorum." Nathan mırıldandı. "Korkunç şeyler yaptım. Gitmeme izin vermeyecekler."

Kalbim acıyla sıkıştı. Korkunç şeyler yapmıştı.

Ama bu gerçekten onun suçu muydu? Kara büyü tarafından lanetlenmişti. Bu da gerçekte kim olduğunu değiştirdi. Ay Tanrıçası'na baktım ve o da bana küçük bir baş selamı verdi.

"Kurdunu hiç dinlemedi." dedi Ay Tanrıçası ve Nathan'ın tekrar ona bakmasını sağladı. "Noel'in ruhu lanet tarafından karartılmamıştı."

Nathan kaşlarını çattı.

Ona baktım ve derin bir nefes aldım.

"Onlarla konuşacağım." Bana bakmasını sağlayarak söyledim. "Bunu onlara açıklamaya . Seni evine, eşine geri götürmeye çalışacağım."

Nathan'ın gözleri şok içinde açıldı. "Ama ben..."

"Her şeyi berbat ettin." Sözünü kestim. "Sana ikinci bir şans veriyorum. Kurdunun ve Tanrıça vergisi eşinin zarar görmesini istemiyorum."

Nathan yüzünde şok olmuş bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Andrew adına konuşamam." Başımı sallayarak söyledim. "Onun eşini tehdit ettin. Andrew'un gitmene izin vereceğine dair sana söz veremem ama onunla konuşmaya çalışacağıma söz veriyorum."

Nathan hıçkırarak ağladı ve dizlerinin üzerine çöktü. Başını ellerinin arasına aldı ve saçlarını çekti.

"ok özür dilerim." diye mırıldandı. "ok özür

dilerim." Derin bir nefes aldım ve bir saniyeliğine

gözlerimi kapattım.

Korkunç bir şey yaptı. Bunun için cezalandırılmayı hak ediyordu. Ama kalbim bunun aslında onun hatası olmadığını haykırıp duruyordu. Eğer lanetli olmasaydı, bunu asla yapmazdı.

"Bir daha batırma." Dedim ki. "Beni bir daha kızdırma. Artık ikimiz de biliyoruz ki senin kıını kızartabilirim."

Nathan bana baktı ve başını salladı.

"Ve lütfen, Tanrıça aşkına, babanı dinlemeyi bırak." Dedim ki. "Sürünü onsuz da yönetebileceğinden eminim."

Nathan tekrar başını salladı ve ayağa kalktı.

"Çocukluğumdan beri içimdeki karanlığı körüklüyor." Nathan mırıldandı. "Ama her şey için onu suçlayamam. Kendi başıma birçok kez çuvalladım."

Başımı salladım ve derin bir nefes aldım.

"Noel'i daha çok dinlemelisin." Dedim ki. "Eliza onun gerçekten iyi bir kurt olduğunu söyledi."

Nathan gülümsedi ve başını salladı. "Öyle. Bana çok kızacak. Günlerdir onu susturuyorum."

İçimi çektim ve Ay Tanrıçası'na doğru baktım. O artık burada değildi.

Kaşlarımı çatarak etrafıma bakındım. "Nerede

o?" Nathan mırıldandı.

Omuz silktim ve ona dönüp baktım.

"Nasıl geri döneceğiz?" sordu etrafına bakınarak. Bunu ben de bilmiyordum.

En azından nefesimi kesen bir itme hissedene kadar.

Gözlerimi açtım ve güzel eşimin yüzünü gördüm.

BÖLÜM 150 - Silinen işaret

Logan POV

Şerefsizin vücudunu kızın üzerinden ittim.

"Emma!" Yüzünü tutarken çığlık attım. Çok

üşümüştü. Nefes almıyordu.

Neden nefes almıyordu?!

Andrew kendini attı, elini tuttu ve kendine doğru çekti.

"Emma!" Andrew çığlık attı. "!"

Kalbim göğüs kafesimi parçalayacaktı.

Leon bir şeyler bağıırıyordu ama ne olduğunu bile anlayamıyordum. Sadece yüzüne bakabiliyordum. Sadece nefes almadığı gerçeğini düşünebiliyordum.

"Kalbi atmıyor!" Andrew çığlık attı.

. Ölmüş olamaz. Bunu hissederdim. Onun öldüğünü hissederdim.

"O ölmedi! Sonunda Leon'un çığlıklarını duydum. "O ölmedi, Logan. Onu hissedebiliyorum. Eliza'yı hissedebiliyorum!"

"O ölmedi." Alnımı onunkine yaslarken .

"Ne?!" Andrew beni ondan uzaklaştırmaya çalışırken çığlık attı. "Onu kurtarmalıyız, Logan!"

"O ölmedi!" Tekrar ettim.

"Çekil!" Andrew bana bağırdı. "Onu hayata döndürmeme izin ver!"

"O ölmedi lan!" Kıpırdayıp başımı kaldırarak ona bakarken ben de ona bağırdım.

Andrew her patlayacakmış gibi görünüyordu. "Nefes almıyor!"

diye bağırdı. "Kalbi atmıyor!"

"O ölmedi." Ona tekrar bakarken sakince söyledim. "Sen ölmedin, aşkım. Bana geri dön."

Yanağını usulca öptüm. Ölmemiştı. Leon öyle söyledi. Bunu hissettim. Yaşıyordu.

"Logan!" Andrew üst kolumu tutarken çığlık attı. Ona

baktım ve kızın boynunu işaret ettiğini gördüm.

İzim yavaş yavaş kayboluyordu.

NE?!

HAYIR!

Elim boynuma gitti. Onun izi de gitmişti. Artık hissedemiyordum.

HAYIR!

Hayır, hayır,
hayır, hayır!

Neden?!

Ben onun lanetli eşi miydim? Bu yüzden mi kayboldu?!

Arkamızda birilerinin olduğunu duydum ama kim olduklarını görmek için arkamı dönemedim. Gözlerimi boynundan ayıramıyordum. İz tamamen kaybolmuştu.

Çığlık atmak istedim ama atamadım.

sesler duydum ama ne dediklerini duymak için odaklanamadım.

İşaretim gitmişti. Tamamen gitmişti.

Artık kalbimi hissedemiyordum. Artık vücudumu hissedemiyordum.

İşaret gitmişti. Nefes almıyordu. Kalbi atmıyordu.

İşte o zaman artık karıncalanmaları ve kıvılcımları hissedemediğimi fark ettim. Birkaç dakikadır ona sarılıyordum ve onları hiç hissedemiyordum.

Andrew haklı mıydı? Gerçekten ölmüş

müydü? Oh, Tanrıça, hayır. Lütfen hayır.

Eğer o ölürse, ben de onu takip etmek istedim. Ben de ölmek istedim. Onsuz benim için bir hayat . Onsuz hiçbir amacım yoktu.

"Emma..." Adını mırıldandım.

Tam kalbim ki gözleri açıldı ve nefes nefese kaldı.

O kadar şaşırmıştım ki neredeyse onu düşürüyordum.

Her şey bir anda geri geldi.

Teni aniden ısındı. Karıncalanmalar ve kıvılcımlar o kadar güçlü bir şekilde geri geldi ki elektrik çarptığına yemin edebilirdim.

"Emma!" Yanaklarını avuçlayıp bana bakmasını sağlarken çığlık attım.

Andrew yüksek sesle küfretti ve pisliğe doğru döndü.

Emma'nın kafası biraz karışmıştı ve nefes nefese kalmıştı. Gözlerini kapadı ve tekrar açarak Andrew ve Nathan'a doğru baktı.

Andrew'un çılgınlıklarını duyabiliyordum ama neye ya da kime bağırdığını bilmiyordum. Şu anda umurumda bile değildi. Emma'nın iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu.

"Emma, bebeğim, bana bak." Dedim.

Beni dinledi ve küçük bir gülümseme verdi.

"Sana Tanrıça tarafından verilmiş eşim olduğumu söylemiştim." diye mırıldandı, ellerini benimkilerin üzerine koyarak.

Kaşlarımı çatmıştım. Nereden biliyordu? Nasıl emin olabiliyordu?

Boynuna baktım. Her şey geri gelmişti ama izim gelmemişti.

Göğsümde bir bıçaklanma hissi vardı. İşaretim neden kaybolmuştu? Neden diğer her şey geri geldiğinde o geri gelmedi?

"Onu lanet hücreye götürün." Andrew'un öfkeli sesini duydum. "Sienna ve Samuel'in öldüğü hücrenin aynısı olduğundan emin olun."

Arkamda olup biten her şeyi görmezden geldim.

Dudaklarımı Emma'nın kılere bastırdım ve derin bir nefes aldım. Kokusu ruhumu yatıştırdı ve hızla atan kalbimi sakinleştirdi.

Birisi yanımızda diz çöktü.

"Merhaba, Em." Andrew usulca

söyledi.

Ellerimi hareket ettirerek ona sarılmasına izin verdim.

"Oh, Tanrıça, çok korkmuştum." Andrew mırıldandı. "Seni kaybettiğimi sandım."

Emma kollarını ona doladı.

"Daisy iyi mi?" diye sordu. "Yavrun iyi mi?"

". " Andrew onu bırakırken ve ona bakarken söyledi. "Senin sayende gayet iyiler."

Emma yorgun bir şekilde gülümsedi.

Bana baktı ve gülümsemesi daha da büyüdü.

"Kırdım Logan." diye mırıldandı, bir an için gözlerini kapattı.

Kaşlarımı çatmıştım.

"Neyi kırdın?" Yanağını okşarken sordum.

"Lanet." Emma gülümseyerek söyledi. "O artık benim eşim değil."

Kalbim durdu.

Ne?!

Andrew bana baktı. O da benim kadar şaşkındı.

"Senin doğru kişi olduğunu hep biliyordum." dedi sessizce.

"Ne demek istiyorsun Emma?" Ona sordum. "Laneti nasıl bozdun?"

Omuz silkti ve gözlerini kapattı.

"Büyü, sanırım." diye mırıldandı. "Ay Tanrıçası'yla birlikteydik. Onu affetti. Ona lanetlenmeyi hak etmediğini söyledi." Hiç mantıklı

konuşmuyordu.

Onu Andrew'dan ayırdım ve kollarıma aldım. Onu aldım ve kendime doğru bastırdım.

"Çok yorgun." Andrew sessizce konuştu. "Uyumaya ihtiyacı var. Hiç mantıklı konuşmuyor."

"Evet, öyleyim." Emma başını omzuma yaslayarak mırıldandı.

"Onu eve götürüyorum." "Onu eve götürüyorum." dedim. "Lütfen

herkese iyi bakın. Söyleyin onlara ne olduğunu."

Kalabalığa bir göz attım. Annem, Jacob, Anna ve Amy'nin kucağındaki Emma'ya baktıklarını gördüm. Annem ve Amy ağlıyordu. Jacob çok kızgındı. Anna endişeli görünüyordu.

"İşim bitince gelip onu göreceğim." Andrew onun başının üstünü öperken şöyle dedi.

Başımı salladım ve uzaklaşmaya başladım. Emma'yı görmelerine izin vermem için bana bağırmaya başlayan herkesi görmezden geldim. Andrew onların icabına bakacaktı.

"Artık güvendesin, aşkım." Onu alnından öperken söyledim. "Hadi eve gidelim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 151 - Yeniden Birleştik

Emma POV

Alnımda bir el hissettim. Birinin dudaklarını yanağıma bastırıldığını hissettim.

Karıncalanmalar vücuduma yayıldı ve onun Logan olduğunu anladım. Gülümsedim ve başımı ona doğru çevirdim.

"Emma?" diye seslendi bana.

Gözlerimi yavaşça açtım ve onun endişeli yüzünü gördüm.

Neden endişelendi ki? Her şey . Aslında her şey yolunda olmaktan da öteydi. Her şey mükemmeldi.

"Hey." Elimi kaldırıp yanağını okşarken mırıldandım. "Neden endişeli görünüyorsun?"

"Bir süredir uyuyordun." dedi elimi öperken. "Biraz endişelendim."

"Ben iyiyim." Ona gülümseyerek söyledim. "Sadece biraz yorgunum."

Logan başını salladı. "Anna yeni başlayan biri için çok fazla büyü kullandığını söyledi."

Gülümsedim ve oturmaya çalıştım. Logan bana yardım etti.

"Bir yerin acıyor mu?" Logan endişeyle bana sordu. "Ağrın mı var?"

Başımı salladım ve gülümsedim.

"Ben iyiyim." Dedim. "Sadece biraz ağrım var."

Gözlerim boynuna takıldı ve kalbim durdu. İşaretim neredeydi? Laneti bozduğum için mi gitmişti?

Logan boynuna baktığımı fark etti.

"Boynundaki izim de gitmiş." diye mırıldandı, sesi kırılmıştı. "Ne olduğunu bilmiyorum."

Laneti bozduğum için olmalı. Muhtemelen sebebin bu olduğunu biliyordum ama boynunda benim izimin olmadığını görmek çok acıtıyordu.

Elimi kaldırdım ve eskiden izimin olduğu noktaya dokundum. "."

Mırıldandım. "Beni tekrar işaretlemek zorunda kalacaksın. Ben de Seni tekrar işaretliyorum."

Logan iç çekti. "Hâlâ bir kanıt bulamadık."

Kaşlarımı çatmıştım. Neden ? Ona ne olduğunu anlattım. Ona laneti bozduğumu söyledim. Rüya mı gördüm?
Bu mu?

"Laneti bozdum Logan." Bana bakmasını sağlayarak söyledim. "O artık benim eşim değil. Bunu sana daha önce söylemedim mi?"

Gözleri büyüdü. Birkaç saniye yüzümü inceledi. "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye mırıldandı.

"Emin değilim ama gitti." Dedim ki. "Nathan ve ben Ay Tanrıçası'yla konuştuk. Bana onun benim lanetli eşim olduğunu söyledi. Ona Tanrıça tarafından verilmiş eşinin sürüsünde onu beklediğini söyledi."

Logan'ın gözleri daha da büyüdü.

"Bunu söylediğinde kafanın karışık ve yorgun olduğunu düşünmüştüm." mırıldandı, bana tamamen şok olmuş bir şekilde bakıyordu.

Başımı salladım ve gülümsedim.

"Kafam karışmamıştı." Dedim ki. "Gerçekten oldu. Onu, Samuel beni kaçırdığında rüyamda seni gördüğüm yerde gördüm."

Logan'ın gözleri o kadar ki düşecek sandım. "Bu bir rüya değildi." Elimi

kaldırıp gözlerini okşarken şöyle dedim
yanak. "Orada birbirimizi gerçekten gördük."

Logan'ın nutku tutulmuştu ve bu nadir görülen bir durumdu. Genelde söyleyecek çok şeyi olurdu.

"Nathan da orada mıydı?" diye mırıldandı birkaç dakikalık sessizliğin ardından. Derin bir nefes aldım ve başımı salladım.

"Evet." Dedim ki. "Ay Tanrıçası ona lanetlenmeyi hak etmediğini söyledi. Ondan özür diledi. Ruhunun lanet yüzünden karardığını söyledi."

Ay Tanrıçası'nın Noel hakkında söylediklerini hatırladım. Kalbim onun için acıyordu ama Nathan'ın artık daha iyi anlayacağını umuyordum.

"Sana onun kurdunun iyi olduğunu söylemiştim.

Eliza söyledi. "Söyledin. Kıkırdadım.

"Ay Tanrıçası ondan özür mü diledi?" Logan öfkeyle sordu. "Onun ne yapmaya çalıştığını biliyor mu?"

"Öyle." Başımı salladım. "Onu affetti."

Belki biz de affetmeliyiz.

Logan yumruklarını sıktı.

"Nerede o?" Ben sordum.

"Kilerde." Logan cevap verdi. "Andrew onu öldüremedi çünkü hâlâ sana bağlı olduğunu düşünüyorduk."

Kahretsin. Onunla konuşmam gerekiyordu.

"Andrew burada mı?" Ayağa kalkmaya başlarken sordum.

"Evet." Logan elimi tutup beni yukarı çekerek cevap verdi. "Ne yapacaksın?"

"Konuş onunla." Kapıya doğru yürümeye başlarken söyledim.

Logan iç çekti ve arkamdan geldi.

Oturma odasına yaklaşırken sesler duydum.

"Emma!" Andrew daha beni görmeden haykırdı.

Oturma odasına girdim ve Andrew beni kucağına alıp sıkıca sarıldı.

"Ah, benim küçük kızım." Andrew rahatlayarak iç geçirdi. "Çok

korkmuştum." Ben de kardeşime sarıldım ve Daisy'ye baktım.

Işıl ışıl gülümsüyordu. İyi görünüyordu.

Andrew beni bıraktı ve ben de ona doğru koştum. Onu kollarıma çektim ve derin bir nefes aldım.

"Çok üzgünüm Daisy." Dedim.

Beni bıraktı ve kaşlarını çattı.

"Neden ?" diye sordu. "Sen beni kurtardın. Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok."

Karnına baktım ve gülümsedim.

"Nasılmış benim ?" Kolumu karnının yan tarafına koyarken sordum.

"Kötü bir şey olmamış gibi annemin mesanesinin üzerinde zıplamaya devam." Daisy parlak bir şekilde gülümsedi.

Kıkırdadım ve odadaki diğer arkadaşlarıma baktım. Bana ilk ulaşan Gloria Teyze oldu.

"Merhaba tatlım." dedi beni sıkıca kucaklarken usulca. "Çok cesurdun. Seninle çok gurur duyuyorum."

Ben de ona sarıldım ve gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Amy beni Gloria teyzenin yanından çekip aldı ve sıkıca sarıldı. "Bunu bana bir daha asla yapma!" diye haykırdı. "Neredeyse düşüyordum Seni orada hareketsiz yatarken gördükten sonra öldüm!"

Sessiz bir hırıltı duydum ve Drake'e baktım. Kıkırdadım ve gülümsedim. Onu

"Ama senin sihrin çok havalı." Amy bana sırtarak söyledi.

"Sadece iki gün uyumadan nasıl kullanacağını öğrenmesi gerekiyor. sonra." Jake'in sesini duydum.

Gözlerimi kocaman açarak

ona baktım.

"İki gün boyunca uyudum mu?!" Şok olmuş bir şekilde mırıldandım.

Jake kıkırdadı ve başını salladı. "Biraz endişelendik ama Anna bunun normal olduğunu söyledi."

"yeni almış biri için çok fazla büyü kullandın." Logan beni göğsüne çekerken dedi. "Vücudun bunu kaldıramadı."

Bunu bana daha önce de söylemişti. Ama iki gün boyunca uyuduğumu söylememişti.

Odanın etrafına bakındım. "Anna nerede?"

"Ambarda." Logan söyledi. "Kitapları oraya götürdü. İçindeki büyüü ortaya neden olan şeyin tam olarak ne olduğunu bulmaya çalışıyor."

Ne olduğunu biliyordum.

"Aileme zarar vermeye çalıştı." Dedim ki. "Bunu yapmasına izin veremezdim."

"Bir daha asla kimseyi incitemeyecek." Andrew . "Laneti bozmanın ve o pisliği öldürmenin bir yolunu bulacağız."

Yutkundum ve kardeşime baktım.

"Laneti bozdum." Dedim ki. "O artık benim eşim değil."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 152 - Onunla ne yapmalıyız?

Logan POV

Herkes yüzlerinde şok olmuş ifadelerle Emma'ya bakıyordu.

"Ne?" Önce Andrew konuştu. "Nasıl?"

"Sahada bize söyledikleri doğrudu." Ona söyledim. Andrew bana baktı ve gözleri büyüdü.

"Biri bize ne olduğunu açıklayabilir mi?" Daisy iç çekti.

Emma kanepeye doğru yürüdü ve . Hâlâ yorgun olduğu belliydi.

"Büyümün son patlamasından sonra Nathan ve ben bir tarlada uyandık." Emma anlatmaya başladı. "Bir şey olduğunu fark ettim. hemen farklılaştı. Sesi ve kokusu eskisi kadar hoş değildi."

Dişlerimi sıktım. Emma başını kaldırıp bana baktı ve yüzünde suçlu bir ifade gördüm.

"Sorun yok, aşkım." Yumuşakça söyledim.

"İlk başta yalnız olduğumuzu sanmıştım." Emma devam etti. "Ama sonra bir kadın bize katıldı."

"Bir kadın mı?" Amy kaşlarını çatarak sordu. Emma

derin bir nefes aldı ve Amy'ye baktı.

"Ay Tanrıçası." Emma herkesin sessizce soluk soluğa kalmasına neden oldu.

Oda birkaç dakika sessiz kaldı.

"Emma, bilincin yerinde değildi." Drake ona usulca söyledi. "Muhtemelen hayal gördün."

Emma hemen başını salladı.

"Ben yapmadım." dedi. "O sahaya ilk kez çıkmıyordum."

Herkes yüzlerinde şaşkın ifadelerle ona bakmaya devam etti. "Samuel

Emma'yı kaçırdığında bir rüya gördüm ve bana şöyle dedi Bana hoşça kal." Andrew ve Drake'e bakarken söyledim. "Bunu hatırlıyor ?"

O anıdan nefret ettim. Onu gerçekten kaybettiğimi düşündüm.

Andrew'un gözlerinde acı parladı. O da bunu hatırlamaktan

hoşlanmıyordu. "Hatırlıyorum." Andrew mırıldandı.

Drake başını salladı.

"Bu bir rüya değildi." Dedim. "Onu gördüm. O zaman onunla gerçekten konuştum. Nathan'la birlikte aynı sahadaydık."

Emma'yla konu hakkında hiç konuşmadığımıza inanamıyordum. İkimiz de bunun bir rüya olduğunu düşündük ve birbirimize bundan hiç bahsetmedik.

"Sen de oradayken Ay Tanrıçası'nı gördün mü?" diye sordu annem.

"Hayır." Ona bakarak söyledim. "O zaman değil."

"Sana ne söyledi?" Daisy sessizce Emma'ya sordu.

Emma bana baktı. Ona küçük bir baş selamı verdim. Bilmeyi hak . Onunla ne yapacağımıza birlikte karar vermeliydik.

O gerçekten öldürmek istedim. Daisy ve yeğenime zarar vermeye çalıştı. Arkadaşımı benden almaya çalıştı.

Ama o bir Alfa'ydı ve bu, çözeceğinden daha fazla sorun yaratabilirdi.

"Bana Logan'ın benim Tanrıça tarafından verilmiş eşim olduğunu söyledi." Emma kalbimin küt küt atmasına neden olacak şekilde söyledi. "Nathan'a onun benim lanetli eşim olduğunu söyledi."

"Nasıl aldı bu herif?" Andrew öfkeyle sordu. Emma ona baktı ve yutkundu.

"Sakince." dedi. "Lanet kalktıktan sonra eskisi öfkeli değildi."

Andrew kaşlarını çatı.

"Ay Tanrıçası ona ne söyledi?" diye sordu.

Emma gözlerini kardeşinden ayırmadan derin bir nefes aldı.

"Ona kendi çocuğu olduğunu söylemiş." Emma sessizce söyledi. "Ona kızgın olduğunu ama onu affettiğini söyledi. "Ona kızgın olduğunu ama lanetin kurbanlarından biri olduğunu ve hak etmediğini söyledi." Andrew'un

gözleri büyüdü. Kızgın olmaktan çok şaşırmıştı.

"Onu affetmiş mi?!" Drake şok olmuş bir halde sordu.

Emma başını salladı, gözlerini Andrew'dan ayırmıyordu.

Andrew yumruklarını sıktı. Yaşadığı şokun öfkeye dönüşmesini izledim. Patlamasını bekledim.

"Kurban sensin, o değil." Andrew soğuk bir sesle. "Kurban Daisy, o değil."

Emma derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı.

"Onu öldürmek istediğini biliyorum Andrew, ama..." Emma konuştu ama Andrew onun sözünü kesti.

"Ama?!" dedi şok olmuş bir halde. "Ama diye bir şey yok, Emma! Eşimi ve çocuğumu öldürmeye çalıştı! Seni senden almaya çalıştı!"

Emma bana baktı.

Bana yardım edebilir misin? Zihin bağlantısı aracılığıyla bana sordu.

Yapabileceğimden emin değildim. Bu konuda Andrew'a katılıyordum. Onu gerçekten öldürmek istiyordum.

Ancak, Andrew'un söylediklerine rağmen, dikkate alınması gereken birkaç ama vardı.

"Onu gerçekten öldürmek istiyorum." Andrew'un bana bakmasını sağlayarak konuştum. "Onu mahzenimizde tutup ona işkence etmeyi gerçekten istiyorum. Pençelerimi kışına sokup ölmesini izlemeyi gerçekten istiyorum."

Konuşmayı kestim. Andrew gözlerini hafifçe kısmıştı.

"Ama?" diye sordu annem.

"Ama bunun en iyi fikir olduğundan emin değilim." Andrew'un homurdanmasına neden olacak şekilde iç çektim.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?!" Andrew .

Ona baktım ve derin bir nefes aldım.

"Bir Beta gibi düşün, Andrew." Dedim ki. "Zor olduğunu biliyorum. Şu anda bir eş, bir baba ve bir kardeş gibi düşünüyorsun ama bir saniyeliğine bundan uzaklaşmaya çalış."

Andrew gözlerini bana dikti.

"O bir Alfa." Dedim ki. "Onu öldürürsek ne olur?"

Andrew yumruklarını sıktı ve çenesini gerdi. Sessiz kaldı. Ne olacağını biliyordu.

"Çılgın babası bir haydut ordusuyla gelir ve bir savaş başlatırdı." Daisy, Andrew adına cevap verdi.

Ona baktım ve başımı salladım.

"Tüm müttefiklerinin babasına katılacağından bahsetmiyorum bile." Andrew'a dönüp bakarak söyledim. "Onu öldürmek sadece daha fazla sorun yaratır."

"Yani onu öylece mıyız?" Andrew sordu. "Yaptığı onca şeyden sonra mı?"

Andrew ve ben zaten onunla biraz eğlenmiştik. Gerçi bunu kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Zarar görmeden uyanmayacak. Zihin bağlantısıyla ona söyledim. Andrew içini çekti ve Emma'ya baktı.

"Gitmesine izin vermek istiyor musun?"

diye sordu . Kadın başını salladı.

"Ay Tanrıçası dedi ki, onu evinde bekleyen bir eşi varmış. paketle." Emma söyledi. "Onun kurdunun lanet tarafından asla karartılmadığını söyledi. Bence gitmesine izin vermek en iyisi olur."

Emma içini çekti ve odanın etrafına bakındı.

"Ona babasını dinlemeyi bırakmasını söyledim." Emma ekledi. "Ona kurdunu daha çok dinlemesi gerektiğini söyledim. Eliza bana Noel'in iyi olduğunu söyledi. Onun içinde karanlık olmadığını biliyordu."

Emma bana baktı ve ben de ona küçük bir gülümseme verdim.

"Ayrıca ona beni bir daha kızdırırsa kışını kızartacağımı da söyledim." Emma gözlerimin açılmasına neden oldu.

Annem güldü. Drake ve Amy homurdandı.

"Bunu şimdi kesinlikle yapabilirsin." Jacob kıkırdarak söyledi. Başımı salladım ve ona gülümsedim. Gerçekten de tam bir baş belasıydı. Emma Daisy'ye baktı.

"Gitmesine izin vermen sorun olur mu?" Emma ona sordu.

". " Daisy tereddüt etmeden söyledi. "Logan'a katılıyorum. Bu yüzden savaşa girmek istemiyorum."

Emma başını salladı ve Andrew'a baktı. Gözlerinde yine suçluluk duygusu gördüm.

Andrew içini çekti ve ona yaklaştı. Onu kucakladı ve başının üstünden öptü.

"Seninle gurur duyuyorum." dedi sessizce. "Sen inanılmaz bir kadınsın."

Emma gülümsedi ve ona tekrar sarıldı.

Eğer daha sürümüze yaklaşırsa, onu lime lime edeceğiz. Andrew bana zihin bağı kurdu.

Anlaştık. Cevap verdim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 153 - Yeni işaret

Emma POV

"Sabah ilk iş seni görmeye geleceğim." Andrew dışarı çıkarken Daisy'yi de arkasından çekti.

O ve Daisy kalan son kişilerdi. Diğer herkes çoktan gitti. Andrew beni bırakmak istemedi. Onu eve gidip dinlenmeye zor ikna ettim.

"Ben iyiyim, Andrew." Yüzümde küçük bir gülümsemeyle söyledim.

"Harika." Andrew dedi ki. "Sabah ilk iş gelip kendi gözlerimle göreceğim."

Bunu çok iyi tanıdığım bir ses tonuyla söyledi. Bu, onunla bu konuda tartışmanın mantıklı olmadığı anlamına geliyordu.

Bana bir kaşını kaldırdı ve ben de kıkırdadım.

"Sabah görüşürüz." Dedim.

"Umarım boynunda yeni bir işaretle." Daisy bana göz kırparak söyledi.

"Oh, Tanrıça, kulaklarım kanayacak." Andrew Daisy'yi çekerek mırıldandı. "İyi geceler, Emma!"

"İyi geceler." Kıkırdarak ve başımı sallayarak söyledim. Daisy bir kulaktan diğerine sırtıyordu.

Ön kapıyı kapattım ve kıkırdadım.

Bana yaklaşan ayak sesleri duydum ve dostum kollarını belime doladı.

"Birinin yeni bir işaretten bahsettiğini mi duydum?" diye mırıldandı boynuma küçük bir öpücük kondururken.

Titredim ve kendimi ona daha da yaklaştırdım.

"Sen ." Yüzümde küçük bir gülümsemeyle söyledim.

Logan beni çevirdi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Titredim ve sessizce inledim.

"Belki de önce bir şeyler yemelisin, aşkım." Logan beni öpmeyi bırakırken sessizce konuştu. "Son iki günde aldığın tek şey serumdu."

Kıkırdadım ve kollarımı boynuna doladım.

"Sanırım yemek bekleyebilir." Dedim ki. "Beni tekrar işaretlersen gerçekten ama gerçekten çok . Boynumda senin işaretinin olmasını özledim. İşaretimi seninkinde görmeyi özledim."

Logan gülümsedi ve dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu.

"Bu kadar kibarca sorarken nasıl hayır diyebilirim?" mırıldandı beni kaldırırken.

Bacaklarımı beline doladım ve yüzünü kavradım. Dudaklarımı onunkilere bastırdım ve o da yatak odamıza doğru yürümeye başladı.

Tenim karıncalandı ve vücudum ihtiyaçla uğuldadı.

Logan yatak odamızın kapısını açtı ve yatağa yaklaştı. Öpüşmeyi hiç bırakmadık. Ben istemedim. Dudaklarımı onunkilerden ayırmayı düşünemeyecek kadar ona ihtiyacım vardı.

Yaşanan her şey, benim için ne kadar kolay olacağını fark etmemi sağladı. onu kaybetmek. Onu kaybetmenin ne kadar acı vereceğini anlamamı sağladı. Birbirimize olan sevgimizin ne kadar değerli olduğunu fark etmemi sağladı. Asla izin vermezdim kimse benden alamaz. Bir daha kimsenin aşkımızı tehdit etmesine izin vermeyeceğim.

Artık sihrim vardı ve eşimi koruyacaktım. Aşkımızı her zaman ve sonsuza dek koruyacaktım.

Logan beni yavaşça yatağa yatırdı.

"Tanrıça, seni ne kadar özlemişim." dedi sessizce boynuma yumuşak öpücükler kondurmaya başlarken.

Gömleğinin altına uzandım ve elimi sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirdim. Titredi ve boynumda yakında beni tekrar işaretleyeceği yeri emdi.

"Emin misin, Emma?" Logan sessizce mırıldandı.

Kaşlarımı çatmıştım.

"Elbette eminim Logan." Dedim ki. "Seni istiyorum. Sen benim eşimsin."

Bunu bana neden sorsun ki?

Logan başını kaldırdı ve bana baktı. Gülümsedi ve yanağını okşadı.

"Bunu biliyorum." dedi. "Onun lanetli eş olduğundan emin misin soruyorum?"

Logan boynuma baktı.

"Eğer seni işaretlersem ve ölürsen..." diye mırıldandı, sesi

kırılmıştı. Yanaklarını avuçladım ve bana bakmasını sağladım.

"Eminim Logan." Yumuşak bir sesle söyledim. "Sen benim Tanrıça tarafından verilmiş eşimsin. Beni işaretleyebilirsin."

Logan derin bir nefes aldı ve beni öpmek için eğildi.

Dili ağızma girdi ve bu tat beni mırıldattı.

Logan gülümsedi ve gömleğimi başımın üzerine çekti.

"Bu artık hamile kalabileceğin anlamına mı geliyor?" Logan boynumu tekrar öpmeye başlarken sordu.

Gülümsedim ve başımı salladım.

Bana baktı. "Hamile kalmak istiyor musun?"

." Elimi kaldırıp yanağını okşarken söyledim. "Seninle her şeyi istiyorum."

Yüzüne yayılan gülümseme kalbimin küt küt atmasına neden oldu.

"Oh, bunu gerçekleştirirken çok eğleneceğiz." Logan sütyenimi çıkarırken söyledi.

Güldüm. Bunu bekleyemezdim.

Elimi uzatıp gömleğinin kenarından tuttum ve yukarı çektim. Logan gömleğini çıkarmama yardım etti. Ellerimi kaslı kollarında aşağı yukarı gezdirdim. Vücudundan etkilenmeyi asla bırakmayacaktım.

Logan kaslarını sıktı ve bana göz kırparak beni tekrar güldürdü. çıkarmaya başlarken beni tekrar öpmek için arkasına yaslandı.

Onunkini çıkarmak için uzandım ama o benden önce davrandı.

Üstüme uzandı ve bacaklarımın arasında sertliğini hissedebiliyordum. İnledim ve kıpırdandım. Ona içimde ihtiyacım vardı.

"Birileri biraz sabırsız." Logan çenemi öperken kıkırdadı. "Sana

ihtiyacım var." Mırıldandım. "Lütfen."

Bana baktı ve gözlerinde gördüğüm şehvet içimdeki ihtiyacın patlamasına neden oldu.

Aramıza uzandı ve bir parmağını kıvrımlarımın arasında gezdirdi.

"Siktir." diye mırıldandı, yere bakarak. "Benim için çok hazırsın, değil mi?"

Ön kapıda kollarını belime doladığı an hazırdım.

Ucunu giriş yerimde hissettim ve sessizce nefes aldım. Yavaşça içeri itmeye başladı.

Oh, Tanrıça.

Sağ bacağımı kaldırdı ve beline doladı. "Siktir." diye mırıldandı, tekrar bana bakarak.

Dudaklarımı dudaklarıyla yakaladı ve beni sertçe öptü. "Beni işaretle, lütfen." Mırıldandım.

Artık bekleyemezdim. Beklemek istemedim. Ona ihtiyacım vardı. Mümkün olan her şekilde ona tekrar bağlanmam gerekiyordu.

Logan çenemi ve boynumu öpmeye başladı. Dudakları işaretini koyacağı yere ulaştı. Yavaşça emdi, sırtımı eğmeme ve inlememe neden oldu. İçime girip çıkmayı hiç bırakmadı.

Köpek dişlerini hissettim ve ürperdim.

"Benim." dedi sonunda işaretini ait olduğu yere geri koyarken.

Yıldızlar gördüm. Kaslarım sıkıştı. Vücudum titredi. Bu his beni ilk kez işaretlediğinden on kat daha güçlüydü. Nefes alamıyordum. Dalgalar ve zevk dalgaları yıkandı.

Kendi köpek dişlerimin uzadığını hissettim. Onu işaretleme ihtiyacım beni ele geçirdi. Başımı kaldırdım ve köpek dişlerimi boynuna batırdım.

Zevk içimde patladı. Etrafımdaki her şey Logan'dı. Sadece onu hissedebiliyordum. Sadece onu duyabiliyordum. Bu duyguyu hiç istememiştim.

Dur.

Sonunda tamamen onun olmuştum.

Tıpkı her zaman olması gerektiği gibi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 154 - Gitmesine izin vermek

Andrew POV

Şerefsizin hücreesine doğru yürüyordum.

Bunu gerçekten yapmak istemedim. Onu burada tutmak istedim. Ona işkence etmek istedim. Onu kendi ellerimle öldürmek istedim.

Eşimi ve çocuğumu benden almaya çalıştı. Onu yakalayışını izledim. Pençelerini ona geçirişini izledim. Tehditlerini dinledim. Kız kardeşime saldırmasını izledim. Boynunu sıkarken çaresizdim.

Bunun için onu nasıl affedebilirdim ki? Affedemezdim. Koridorun ortasında durdum ve derin bir nefes aldım.

"İyi misin?" Logan bana sordu.

"Hayır." Ona bakarak söyledim. "O kapıları açıp onu nasıl dışarı çıkaracağız?"

Logan hücreesine doğru baktı ve iç çekti.

"Bilmiyorum." diye mırıldandı. "Onu burada tutmak ve öldürmek istiyorum."

Bunu ben de istedim. Tanrıça'nın onu affetmesi umurumda bile değildi. Lanetlenmiş olması da umurumda değildi. O bunları bilerek yaptı. Kendi özgür iradesiyle yaptı.

"Geleceğimizi düşünüyorum Andrew." Logan mırıldandı. "Oğlun her an doğabilir. Umarım yakında çocuk sahibi oluruz. Onun çılgın babasıyla savaşa girmemize gerek yok."

İçimi çektim ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim.

Logan haklıydı.

"Keşke bir Alfa olmasaydı." Mırıldandım. "Keşke onu öldürebilsek ve onunla işimiz bitse."

Logan başını salladı ve yumruklarını sıktı.

"Ben de." diye mırıldandı gözlerini kısarak.

Yanımdan geçip herifin hücreesine yaklaştı. Kapıyı açtı ve içeri girdik.

Nathan bir sandalyeye bağlıydı. Başı aşağı sarkıyordu. Yüzünden ve vücudundan kan akıyordu. Logan ve ben dün onunla eğlendik.

"Alfa Nathan." Logan hırslayarak piçin başını kaldırmasını sağladı.

Gözlerinden biri şişip kapanmıştı. Diğer siyah ve maviydi. Benden küçük bir hediye idi.

Sessiz kaldı ve tek gözünü Logan'dan ayırmadı.

"Size işkence etmek için burada değiliz." Logan söyledi. "Seninle konuşmak için buradayız."

Şerefsiz bana baktı ve ona tekrar yumruk atmamak için kendimi zor tuttum.

"Emma bize Ay Tanrıçası'nın ne yaptığını anlattı." Logan devam etti ve herifin ona dönüp bakmasını sağladı. "Bize seni affettiğini söyledi."

Şerefsiz ona küçük bir baş selamı verdi.

"Onun bağışlamasını hak etmedim." diye mırıldandı

sessizce. Ağzından bir parça kan damladı.

". " Logan da aynı fikirdeydi. "Bunu neden yaptığını bilmiyorum. Seni neden cezalandırmadığını bilmiyorum. Seni neden öldürmediğini bilmiyorum."

Şerefsiz yutkundu ve başını salladı. "Ben de aynı şeyi merak ediyorum."

Logan içini çekti. "Onun kararlarını sorgulamak bizim işimiz değil. Ama kendi kararlarımızı verebiliriz."

Şerefsiz bana baktı.

"Beni öldürecek misin?" diye sordu. ". Bunu hak ediyorum."

Belki de suçluluk duygusuyla yaşamasına izin vermek o kadar da kötü bir fikir değildi.

"Seni öldürmeyeceğiz." Sağlam gözlerinin biraz açılmasını sağlayarak söyledim. "Güven bana, seni öldürmek istiyorum. Seni lime lime etmek istiyorum. Kız kardeşime zarar veren diğer herkesin ölümünü izlediğim odada senin de ölmeni izlemek istiyorum."

Gözlerimi ona diktim. Öfke beni ele geçirdi.

"Ama biz bunu yapmayacağız." Logan ekledi. "Gitmene izin vereceğiz."

Şerefsiz başını biraz daha kaldırdı. Benden Logan'a baktı.

"Neden?" diye sordu. "Korkunç şeyler yaptım. Bunu hak etmiyorum."

". " Ben de kabul ettim. "Ama bu senin neyi hak ettiğinle ilgili değil. Bu bizim neyi hak ettiğimizle ilgili."

Herif yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı.

"Bize yaşattığın onca şeyden sonra barışı hak ediyoruz." Logan konuştu. "Sen bir Alfa'sın. Eğer seni öldürürsek, deli babanla uğraşmak zorunda kalırız. Bunu ne Andrew ne de ben istiyoruz."

"Gitmene izin vermek bize barış getirecekse, bunu yapacağım." Ben de ekledim. "Bunu hak ediyorum. Bunu hak ediyoruz."

Şerefsiz sessiz kaldı. Yutkundu ve kucağına baktı. "Bunun pek bir şey ifade etmeyeceğini biliyorum ama yaptığım her şey için gerçekten üzgünüm.

yaptım." diye mırıldandı. "Artık tüm o öfke içimde olmadığına göre, yaptığımı inanamıyorum. Hayatımı bunları telafi etmek için harcayacağım."

"Umurumda değil." Dedim ki. "Seni bir daha görmediğim sürece huzur içinde olacağım."

Şerefsiz bana baktı ve başını salladı.

"Seni bir daha görmemekten bahsetmişken, serbest bırakılman için bazı koşullar var." Logan söyledi.

Şerefsiz ona baktı.

"Bir daha asla sürüme yaklaşmayacaksın." Logan söyledi. "Senin ya da savaşçılarından herhangi birinin yaklaştığını öğrenirsem, seni ve babanı ezerim."

"Anlıyorum." diye mırıldandı piç kurusu.

"Dahası da var." Logan'ın söyledikleri, herifin başını

sallamasını sağladı. Logan ona bir adım daha yaklaştı.

"Haydutlarla bağlarını koparacaksın." Logan öyle dedi. "Onlarla çalıştığını öğrenirsem, seni yok etmek için Emma'nın büyüsüne ihtiyacım olmayacak."

Şerefsiz başını salladı.

"Babamla da bağlarımı koparacağım." diye mırıldandı ağzından yine bir parça kan damlarken. "Emma bana kurdumu daha çok dinlemem gerektiğini söyledi. Haklıydı."

Logan bana baktı ve kapıya doğru işaret etti. İşimiz bitmişti.
Bura
da.

"Savaşçılarımız sizi sınıra götürecektir." Logan dedi ki. "Güle güle,
Alfa Nathan. Bir daha bizimle karşılaşma."

Logan'la bana baktı ve başını salladı.

Çenemi sıktım ve hücrelerinden çıktım. Logan kapıyı arkamızdan kapattı.

"Geleceğimiz için en iyi karar buydu." Logan elini omzuma koyarken
şöyle dedi.

"Biliyorum." Mırıldandım. "Eğer bir daha görürsek, öldüreceğiz."

"Evet." Logan başını salladı. "Ona bir şans verdik. Bir şans daha
vermeyeceğiz."

Başımı salladım ve derin bir nefes aldım.

Yaptığı şey için onu affetmek zorunda değildim. Yaptığı şey için onu
asla affetmeyecektim.

Ama intikam yerine barışı seçmeye karar verdim çünkü bu ailem için
daha iyiydi.

Logan'ı mahzenden çıkarken takip ettim. Eşimi ve çocuğumu görmek
için sabırsızlanıyordum.

BÖLÜM 155 - Haberler

Üç ay sonra Logan

POV

Kapı çerçevesine yaslandım ve arkadaşşıma baktım.

Gülümsedim. O mükemmeldi. Onunla ilgili her şey mükemmeldi. Onunla ilgili her şey benim için yaratılmıştı ve nefes almayı bıraktığım güne kadar ona değer vermek istiyordum.

bir gömlek bulmak için dolabına bakıyordu. Gözlerim yumrusuna takıldı.

Kalbim hızla çarpıyordu.

Sadece üç buçuk ay içinde baba olacaktım. Sonunda hayatımın aşkıyla her şeye sahip olacaktım.

Hamile olduğunu öğrendiğimizde mutluluktan patlayacağımı düşündüm. Bu duygu yatıştıktan sonra paniğin beni öldüreceğini düşündüm. İyi bir baba olamayacağımı düşünmeye başladım. Çocuğumuza iyi bakamayacağımı düşünmeye başladım.

Emma'nın ikizlere hamile olduğunu öğrendiğimizde neredeyse bayılıyordum. Tek çocuk sahibi olacağım için panikliyordum. İki çocuğum olacağını öğrenmek neredeyse kalp krizi geçirmeme neden oluyordu.

Neyse ki, bana kafamı kıcımdan çıkarmamı çünkü harika bir baba olacağımı söyleyen çok daha bilge bir arkadaşım vardı. Ona inandım. İkna ediciydi. Ondan sonra hissettiğim tek şey mutluluk ve heyecandı. Çocuklarımı kucağıma almak için sabırsızlanıyordum.

"Herkes burada mı?" Emma sordu ve bana baktı.

Gülümsedim ve ona yaklaştım. Ona arkadan sarıldım ve elimi yumruğunun üzerine koydum.

"Evet." Omzunu öperken söyledim. "Ama seni onlarla paylaşmak istemiyorum."

Emma kıkırdadı ve elini benimkinin üzerine koydu.

"Onlara söylemeliyiz." dedi. "Giyecek bol gömleğim kalmadı."

Ailelerimize onun hamile olduğunu söylemek için biraz beklemeye karar verdik.

Onlara söyleyene kadar hamilelikle ilgili her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istedik. Ben de huzur ve sessizliğin tadını çıkarmak istedim. Annem önce. Hamile olduğunu öğrendiğinde Daisy'nin üzerine atlamıştı. Şimdi ne yapacağını sadece hayal edebilirim.

"Sana daha fazlasını alabilirim." Mırıldandım.

Emma güldü ve kollarımın arasında döndü. Ellerini boynuma doladı ve dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu.

"Onlara söylemeliyiz." Emma söyledi. "Sürüye de bir an önce söylemeliyiz."

İçimi çektim ve Emma'nın bana gülümsemesine neden olacak şekilde başımı salladım.

Kollarımı ona doladım ve onu tekrar öptüm. Tüm dünyamı kollarımda tutuyordum. O ve çocuklarımız ihtiyacım olan her şeydi.

Emma beni öpmeyi bıraktı ve tekrar gülümsedi.

." dedi ellerini boynumdan çözerken. "Hadi gidelim. Mason'ı görmek istiyorum."

Daisy iki ay önce doğum yaptı ve hepimiz Mason'a bayıldık. Hayatımda gördüğüm en şirin bebektir. Çocuklarım doğana kadar en şirin bebek olacaktır.

Emma beni oturma odasına doğru çekti. Arkadaşlarımızın ve ailemizin konuşmalarını ve gülüşmelerini duyabiliyordum.

"Arkadaşım nerede?" Emma oturma odasına girer girmez sordu.

Andrew oğlunu kucağına almış Drake ile konuşuyordu.

Daisy, annem ve Amy kanepede oturmuş konuşuyorlardı.

Drake ve Amy bizi ziyaret etmek ve Mason'ı görmek için sürülerinden geldiler. Bir Luna töreni hazırlıyorlar ve düğün hakkında konuşuyorlardı. Onlar adına gerçekten çok mutlu oldum.

İçeri girdiğimizde hepsi bize baktı.

Emma doğruca kardeşinin yanına gitti. Mason'ı ondan aldı ve alnından öptü.

"Selam dostum." dedi usulca. "Seni özledim."

"Onu bu sabah gördün." Andrew kıkırdadı. "O saatler

önceydi." Emma gözlerini devirdi. Mason'a

gülümseyerek koltuğa oturdu.

Kalbim küt atıyordu. Onu çocuklarımızla böyle görmek için sabırsızlanıyordum.

Çocuklarımızdan , ailemize haber verme zamanı gelmişti.

Emma'ya yaklaştım ve elimi omzuna koydum. Mason'a gülümsedim ve küçük elini elime aldım. Parmağımı tuttu ve gülümsemem büyüdü.

"Size söylememiz gereken bir şey var çocuklar." Ailemize bakarak söyledim.

Konuşmayı kestiler ve bize baktılar.

Andrew bize bir kaşını kaldırdı. Daisy gözlerini kısıtı ve sııttı. Muhtemelen tahmin etmiştir.

"Hamileyim." Emma ısııl ısııl gülümseyerek söyledi.

Oda bir an sessiz kaldı ama sonra herkes aynı anda etti.

"Oh, Tanrıca!" diye haykırdı annem, yüzüne kocaman bir gülümseme yayılırken.
yüz.

"Biliyordum!" Daisy bağırdı.

"Nihayet!" Amy ve Drake aynı anda söylediler.

Andrew sessiz kaldı ama yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. I onun da gözlerinde yaşlar gördüğüme yemin edebilirim.

"Logan, Mason'ı al da Emma'sarılabileyim." dedi annem, yanaklarındaki yaşları silerken.

Emma kıkırdadı ve yeğenimi bana uzattı. Yeğenimi ondan aldım ve eğilerek aileme Emma'ya sarılmaları için yer açtım.

Annem onu yukarı çekti ve kollarıyla sıkıca sardı. "Oh, çok mutluyum." dedi annem. "Harika bir kız olacaksın. Anne, Emma."

"Umarım öyledir." Emma söyledi.

"Biliyorum tatlım." dedi annem onu bırakırken. Daisy de onu kucaklamak için yanına geldi.

"Biliyordum!" Daisy tekrarladı. "Teyze olmak için sabırsızlanıyorum!"

Emma güldü ve Daisy'ye tekrar sarıldı.

"Bu harika." Emma söyledi. "Çocukla oynuyorsunuz ve günün sonunda onu ailesine geri veriyorsunuz."

Daisy gözlerini devirerek Emma'nın kıkırdamasına neden oldu.

Mason'a baktım ve gülümsedim. Tüm kargaşaya rağmen huzur içinde uyuyordu. Küçük yanağını okşayarak biraz kıpırdanmasını sağladım.

Tekrar baktığımda Amy ve Drake Emma'nın yanındaydı.

"Çok heyecanlıyım!" Amy haykırdı. "Onunla tanışmak için

sabırsızlanıyorum." Emma bana baktı ve sırttı. İkisiyle de tanışacaktı.

"Hem kızımızla hem de oğlumuzla tanışmak ister misiniz?" diye sordum, hepsinin bana bakmasını sağladım.

Yüzlerindeki şaşkınlığı görebiliyordum. Sırttım ve Emma'ya baktım.

"İkizlerimiz olacak." Dedim ve bir mutluluk patlamasına daha neden

oldum.

odanın etrafında.

Andrew sonunda durduğu yerden hareket etti. Emma'ya yaklaştı ve ona sıkıca sarıldı.

"Çok mutluyum, küçük kızım." dedi sesi titreyerek. "Harika bir anne olacaksın. Çocuklarını büyütmeni izlemek için sabırsızlanıyorum. Her adımında yanında olmak için sabırsızlanıyorum."

Emma da ona sarıldı ve ıslıl ıslıl gülümsedi.

"Bekle, ne kadar ?" Daisy sordu.

"İki buçuk ay." Emma Daisy'ye bakarak söyledi. "Sana söylemeden önce her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedik."

Ailemiz anlayışla başını salladı.

"Yani artık Anna ile sihir pratiği yapmak yok mu?" Andrew onu bırakırken sordu.

Emma başını salladı. "Biraz ara veriyorum."

"Ormanlarımız bunun için minnettar olacak." . "Sürüdeki ağaçlarımız tükeniyor."

Onunla dalga geçiyordum ama alıştırma yaparken birkaç ağacı ve bir sürü çimi yaktı.

Emma bana gözlerini devirdi. Ailemiz güldü.

Mason'ı anneme verdim ve ona doğru uzandım. Kollarıma yürüdü ve ben de ona sıkıca sarıldım.

Onu neredeyse kaybettiğıme inanamıyordum. Bir aptal olduğum için neredeyse gitmesine izin verdiğime inanamıyordum. Beni affettiğı için şanslıydım. Bana ikinci bir şans verdiği için şanslıydım.

Ben çok şanslı bir adamdım ve bunu bir daha asla hafife almayacağım. Bir daha asla böyle bir hata yapmayacağım. Onu bir daha asla incitmeyecektim. Onu ve çocuklarımızı son nefesimi verdiğim güne kadar sevecektim.

BÖLÜM 156 -EPİLOG - Güçlü ve kuvvetli

Üç yıl sonra Emma

POV

"Teyze!" Mason kollarıma koşarken çığlık attı.

Gülümsedim ve onu kucağıma . Onu kucağıma oturttum ve şakağından öptüm. "Merhaba dostum." Parlak bir şekilde gülümseyerek söyledim.

Şimdiden çok büyümüştü. Üçüncü yaş gününü kutladığımızı inanamıyordum. Bir hafta önce doğduğuna yemin edebilirdim.

"Logan Amca bana bir kamyon almış." dedi sevimli bebek sesiyle, ona hediye olarak aldığımız kamyonu göstererek.

Son zamanlarda kamyonlara ve arabalara kafayı takmış durumda.

"Beğendin mi?" Elindeki oyuncığa bakarak sordum. "Beğendim."

dedi genişçe sırıtırken.

Dişleri çikolatayla kaplıydı ve sanki bazıları eksikmiş gibi görünüyordu. Kıkırdadım ve yanağından öptüm.

Kollarımdan atladı ve babasına doğru koşmaya başladı.

Oğlumuzu kucağına almış Drake'le konuşan yakışıklı dostuma baktım. Mason koşarak Drake'in yanına gitti ve onu kucağına alıp gülümsedi. Mason'ın Drake'e Logan'ın ona bir kamyon aldığını açıkladığını duyabiliyordum.

Andrew kızımı tutuyor ve ona gülümsüyordu. Kızım güldü ve başını geriye attı. Andrew onun karnını gıdıkladı.

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Bu ailenin bir parçası olduğum için çok şanslıyım.

"Drake'in kızımıza sarıldığını görmek için sabırsızlanıyorum." Amy ona bakmamı sağlayarak şöyle dedi.

Amy ilk kızlarına hamileydi. Her an doğum yapabiliirdi. Onun için çok heyecanlı ve mutluydum.

"Bu inanılmaz bir duygu." Küçük bir gülümsemeyle söyledim.

Amy yüzünde küçük bir gülümsemeyle Drake'e bakıyordu. Ona çok aşıktı ve onu böyle görmek hoşuma gidiyordu.

"Jake ne zaman döneceğini söyledi mi?" Drake'ten bana bakmasını sağlayarak sordum.

"Birkaç gün içinde." dedi. "Rose'la tanışacağım için çok heyecanlıyım."

Rose, Jake'in eşiydi. Onunla başka bir sürüye iş gezisine gittiğinde tanışmıştı. Onun adına çok mutlu olmuşum. Rose harika bir kıza benziyordu ve hayatında onun gibi birinin olmasını hak ediyordu.

"Ben de." Heyecanla söyledim. "Onun adına daha mutlu olamazdım."

Amy gülümsedi. "Alex ve Sophie için hediyeler getireceğini söyledi."

Kıkırdadım ve başımı salladım. "Yine mi? Evim zaten oyuncakçı dükkânına benziyor."

Amy kıkırdadı ve Drake'e baktı.

"Tanrıça, bu gezegende yaşayıp da Logan'ın Mason'a bir kamyonet aldığını duymamış olan var mı?" Daisy masaya bir tabak kurabiye koyarken şöyle dedi. "Sanırım Drake bu hikâyeyi şimdiden üç kez duydu."

Kıkırdadım ve başımı salladım. "Çok heyecanlı."

Daisy oğluna baktı ve gülümsedi.

Yanımdaki sandalyeye oturdu ve tabaktan bir kurabiye aldı. "Anna Sophie hakkında ne dedi?" Daisy bana bakarak sordu.

İçimi çektim ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim.

"Bunu söylemek için çok erken." Ben de öyle dedim. "Daha iki buçuk yaşında. Bekleyip görmemiz gerekecek."

Çocuklarım bir gizemdi. Benden önce var olan tek Beyaz Kurt'un hiç çocuğu olmamıştı. Çocuklarımla ne tür güçlere sahip olacağını ya da sahip olup olmayacaklarını bilmiyorduk.

Birkaç gün önce kızımda sihrin bazı izlerini hissettim. Benimkine benziyordu ama biraz farklıydı. Hemen Anna'yı aradım ama o bunu hissedemedi. Annesi olduğum için sadece benim hissetmiş olabileceğimi söyledi. Emin değildi. Anna, Sophie'nin gerçekten sihre sahip olup olmadığını anlamak için biraz daha büyümesini beklememiz gerektiğini söyledi.

Endişelenmemeye çalıştım ama çok zordu. Benim onun da yaşamasını istemiyordum. Güçleri yüzünden insanların onun peşine düşmesini istemiyordum.

Oğlumda sihrin izlerini hissedemiyordum. Bu bir rahatlamaydı, ama ikisi de kesin bir şey bilmek için hala çok küçüktü.

Logan, Andrew ve Drake masaya doğru yürümeye başladılar.

"Izgaraya ne zaman başlayalım?" Andrew Daisy'yi öperken sordu.

Sophie bana doğru uzandı, ben de onu Andrew'un kollarından aldım.

"Merhaba anneciğim." dedi kızım o sevimli sesiyle.

"Merhaba bebeğim." Burnunun ucunu öperken söyledim.

Kıkırdadı ve başını omzuma koydu.

"Gloria Teyze yarım saat içinde burada olur." Daisy söyledi. "O zaman başlayabilirsin. Yemeğin soğumasını istemiyorum."

Logan yanıma oturdu. Ona baktım ve gülümsedim. Alex uzandı ve Sophie'nin elini kendi elinin içine aldı. Aralarında harika bir bağ vardı ve bunun her zaman böyle olmasını umuyordum.

"Teyze, babam senin çok güçlü ve kuvvetli olduğunu söyledi." Mason mırıldandı ve benim ona bakmamı sağladı. "Bu kamyonu daha büyük yapabilir misin, böylece içine binip etrafta dolaşabilirim?"

Hepimiz güldük.

"Çok isterdim dostum ama o kadar güçlü değilim." Mason'a iç çektirerek söyledim.

"O zaman ne yapabilirsin?" diye sordu bana. "Babamla dövüşebilir misin?" Yine gülüştük.

"O da o kadar güçlü değil, dostum." Andrew kıkırdadı, ben de ona bakıp gözlerimi devirdim.

"Senin kışını her zaman tekmeleyebilirim." Ona sessizce söyledim. "Asla olmaz." dedi bana kolundaki kasları göstererek. Gözlerimi tekrar devirerek onu güldürdüm.

Güçlü ve kuvvetliydim ama bunun sihirimle ya da savaşma yeteneğimle hiçbir ilgisi yoktu. Güçlü ve kuvvetliydim çünkü büyüdüm ve olduğumdan daha iyi bir insan oldum. insanlar sayesinde güçlü ve kuvvetliydim. Aldığım ve verdiğim tüm sevgiler sayesinde güçlü ve kuvvetliydim.

"Alex, Sophie, hadi." Mason masadan kaçarken öyle dedi. Çocuklarım

benim ve Logan'ın kollarından kurtulup Mason'ın peşinden koştular, kıkırdarak ve bağırarak.

Logan bir kolunu omuzlarıma doladı ve beni çekti. Onu öptüm ve gülümsedim.

O benim ve dayanağımdı. Çocuklarım benim gücüm ve dayanağımdı. Arkadaşlarımız ve ailemiz benim gücüm ve dayanağımdı.

"Seni seviyorum." Logan sessizce söyledi.

Gülümsedim ve yanağını okşadım. Ben de onu seviyordum. Onu koşulsuz sevdim.

"Ben de seni seviyorum." Derin bir nefes alıp kokusunun duyularımı ele geçirmesine izin verirken söyledim.

Burası benim cennetimdi ve asla ayrılmak istemedim. Gücümü ve kuvvetimi son nefesime kadar onu korumak için kullanacaktım.

Gözlerim Mason'la oynayan çocuklarıma takıldı. de bana baktı ve ıslıl ıslıl gülümsedi.

Sophie'nin gözlerinde tanıdık bir kıvılcım

gördüm. Nefesim boğazımda düğümlendi.

Sihir olmalı.

Dördüncü kitap yakında çıkıyor.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.